

- A **PP**
lwn.
KK
- B MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
AHMAD MAAROP H
[PERBICARAAN JENAYAH NO: 45-27-2002]
3 SEPTEMBER 2003
- C **UNDANG-UNDANG JENAYAH:** *Kanun Keseksaan - Seksyen 302 - Bunuh - Ingredien - Pembuktian - Keterangan ikut keadaan - Tertuduh kanak-kanak - Sama ada suatu kes prima facie dibuktikan - Sama ada dibuktikan di luar keraguan munasabah - Kanun Keseksaan, ss. 300, 302*
- D **PROSEDUR JENAYAH:** *Hukuman - Pesalah kanak-kanak - Bunuh - Sabitan - Perintah wajar - Sama ada harus dipenjara selagi diperkenan oleh Yang di Pertuan Agong - Sama ada boleh dikenakan perintah-perintah lain - Kanun Keseksaan, ss. 300, 302 - Akta Kanak-Kanak 2001, ss. 91(2), 95, 96(1), 97(1), (2), (3)*
- E **KETERANGAN:** *Maklumat yang membawa kepada penemuan fakta - Seksyen 27 Akta Keterangan 1950 - Bunuh - Maklumat kepada polis mengenai tempat senjata yang digunakan dalam pembunuhan dibuang - Keraguan mengenai ungkapan sebenar yang diucapkan tertuduh - Sama ada fatal - Sama ada bukan maklumat s. 27 - Keterangan mengenai penunjukkan tempat penemuan senjata - Sama ada boleh diterima-masuk - Akta Keterangan 1950, s. 27 - Kanun Keseksaan, s. 302*
- F **KETERANGAN:** *Pengakuan - Kesukarelaan - Tertuduh kanak-kanak - Bunuh - Pengakuan kepada ibu mangsa - Sama ada dibuat secara spontan dan sukarela - Kebolehterimaan - Akta Keterangan 1950, s. 17(2) - Kanun Keseksaan, s. 302*
- G **KETERANGAN:** *Keterangan pakar - Kebolehterimaan - Tertuduh kanak-kanak - Bunuh - Laporan psikiatri - Laporan diasaskan kepada cerita tertuduh - Sama ada asas laporan harus terlebih dahulu dibuktikan - Sama ada kandungan laporan bersifat hearsay - Sama ada melanggar prinsip R v. Turner - Sama ada tidak boleh diterima-masuk*
- H **TAFSIRAN STATUT:** *Pentafsiran statut - Akta Kanak-Kanak 2001 - Seksyen 97(2) - Perintah memenjara pesalah kanak-kanak yang disabit atas kesalahan bunuh selagi diperkenan Yang di Pertuan Agong atau Raja Pemerintah atau Yang di Pertua Negeri - Sama ada mandatori -*
- I

Sama ada bercanggah dengan ss. 91(2), 96(1) dan 97(3)(a) Akta - Sama ada mahkamah mempunyai budibicara untuk membuat perintah selain darinya - Niat Badan Perundangan - Kaedah absurdity

A

PERKATAAN & ISTILAH: *“Shall, notwithstanding anything in this Act, be liable to” - Seksyen 97(3) Akta Kanak-Kanak 2001 - Sama ada bersifat mandatori - Sama ada harus dibaca tanpa perkataan “be liable to”*

B

KK, seorang kanak-kanak berumur 12 tahun 9 bulan, telah dituduh di bawah s. 302 Kanun Keseksaan kerana membunuh seorang kanak-kanak lain berumur 11 tahun (‘simati’), iaitu anak kepada guru tuisyennya, seorang guru sekolah (‘SP19’). Kes pendakwaan adalah bergantung kepada keterangan ikut keadaan, dan secara pentingnya berkisar di sekitar keterangan mengenai maklumat yang dikatakan diberikan oleh KK kepada pihak polis di bawah s. 27 Akta Keterangan 1950, keterangan ahli kimia (‘SP3’), keterangan pakar forensik (‘SP18’) dan keterangan mengenai pengakuan KK kepada SP19. Fakta menunjukkan bahawa, di akhir kes pendakwaan, keterangan-keterangan berikut telah dikemukakan, iaitu: (i) bahawa KK telah pergi ke rumah SP19 pada hari kejadian pada jam lebih kurang 3.30 ptg untuk menghadiri kelas tuisyen; (ii) bahawa pada waktu itu simati hanya berseorangan di rumah kerana SP19 masih berada di sekolah; (iii) bahawa simati telah membenarkan KK memasuki rumahnya; (iv) bahawa pada kira-kira jam 4.30 ptg, SP15 menghantar anaknya CSH ke rumah SP19 untuk menghadiri kelas tuisyen, dan sesampainya SP15 di situ, KK berjalan keluar dari rumah SP19 dan berkata kepada SP15 *“Mrs Liew said no tuition today and would replace the next day”*; (v) bahawa SP15 melihat KK dalam keadaan berpeluh-peluh dan bahagian hadapan T-shirtnya basah; (vi) bahawa sejurus kemudian, SP11, seorang kanak-kanak berumur 9 tahun, dihantar oleh pemandunya ke rumah SP19 untuk menghadiri kelas tuisyen, di mana KK telah memberitahu SP11 *“go, go go away Max. There is no class today. Mrs Liew will replace another day”*; (vii) bahawa SP19 (Mrs Liew) tidak pernah membatalkan kelas tuisyennya pada hari tersebut; (viii) bahawa sekembalinya SP19 ke rumahnya pada jam 4.30 ptg, beliau mendapati KK tiada di situ sementara simati pula terbaring berlumuran darah di bilik air rumahnya; (ix) bahawa SP19 kemudian menghantar simati ke hospital, dan di situ SP19 menelefon KK dan bertanya *“what happened to my daughter?”*, soalan mana dijawab oleh KK dengan kata-kata *“sorry teacher, teacher sorry, sorry teacher, I don’t know why I did it”*; (x) bahawa SP19 mendapati beberapa bilah pisau telah hilang dari dapur

C

D

E

F

G

H

I

- A rumahnya; (xi) bahawa ekoran maklumat yang diberikan oleh KK, dan setelah ditunjuki KK, polis menjumpai 3 bilah pisau (P5A, P6A, P4A) di dalam longkang di hadapan dan belakang kedai ubat ayah KK, serta seluar dan baju yang dipakai KK semasa kejadian (P8A, P10A) di dalam kedai tersebut; (xii) bahawa SP18 telah
- B melakukan post-mortem ke atas simati dan mendapati terdapat 20 kecederaan akibat tikaman dan 4 kecederaan akibat tetakan pada tubuh simati, kecederaan-kecederaan mana telah menyebabkan kematian simati; dan (xiii) bahawa SP3 mengesahkan melalui ujian DNA bahawa kesan-kesan darah yang terdapat pada P5A, P6A
- C dan P4A, P8A dan P10A adalah darah simati.

- D Berdasarkan keterangan-keterangan di hadapannya, yang arif hakim telah memanggil KK untuk membela diri atas pertuduhan, di mana KK memilih untuk berdiam diri. Walaupun begitu, KK telah mengemukakan 4 orang saksi, termasuk seorang pakar psikiatri kanak-kanak ('SD3') yang, melalui laporannya ('D36'), menyatakan bahawa insiden yang berlaku adalah disebabkan oleh provokasi simati yang mengejek KK dengan cara memanggilnya "Fatty" dan "Stupid", meninggi dan merendahkan volume radio dan meletakkan
- E dua bilah pisau di hadapan KK sambil mencabar KK untuk menikamnya. Meminjam kata-kata SD3 "*it was purely an unfortunate event, unintentional and unexpected, and purely by an accident. The deceased had opened the individual to unknown and unintended consequences. Unfortunately, the kitchen knives were made available by the*
- F *deceased and a continuous daring, challenging and prompting by the deceased triggered the violent episode. Therefore, it is probable, under the circumstances, in view of the above sequence of events, it appears that it is not the assassin but the victim who is culpable and guilty*".

- G Dalam hujahnya, peguam KK menegaskan bahawa keterangan yang wujud adalah tidak memadai untuk membangkitkan suatu kes *prima facie* di akhir kes pendakwaan, ataupun suatu kes di luar keraguan munasabah di akhir kes pembelaan. Dihujahkan selanjutnya bahawa, jikapun mahkamah mensabitkan KK,
- H mahkamah masih mempunyai budibicara untuk tidak memerintahkan KK dipenjarakan selagi diperkenan Yang di Pertuan Agong di bawah peruntukan s. 97(2) Akta Kanak-Kanak 2001 ('Akta 611'). Menurut peguam, s. 97(2) Akta 611 adalah tidak mandatori, disebabkan oleh ungkapan "*shall, notwithstanding anything in this Act – be liable to*" di dalam s. 97(3) Akta. Menurut peguam lagi,
- I terdapat percanggahan di antara s. 97 dengan ss. 91 dan 96 Akta,

disebabkan s. 91(2) melarang penggunaan perkataan “*conviction*” dan “*sentence*” sementara s. 97(1) pula menggunakan perkataan “*convicted*”. Selain itu, s. 96(1) melarang kanak-kanak yang berumur 14 tahun dari dipenjarakan, sedangkan s. 97(2) pula memerintukkan “*in lieu of a sentence of death, the court shall order a person convicted of an offence to be in prison during the pleasure of Yang di Pertuan Agong*”. Percanggahan-percanggahan ini, hujah peguam, memberikan budibicara kepada mahkamah untuk membuat perintah selain dari yang diperintukkan s. 97(2) Akta 611.

Diputuskan (mensabitkan KK dan memerintahkannya ditahan di bawah s. 97(2) Akta 611):

- (1) Kaedah perbicaraan seseorang kanak-kanak yang dituduh dengan kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati adalah tidak berbeza dengan kaedah perbicaraan seorang dewasa yang dituduh dengan kesalahan yang serupa. Yang berbeza adalah hukuman yang boleh dijatuhkan, di mana s. 97 Akta 611 melarang hukuman mati dikenakan ke atasnya. Oleh itu, prosedur yang terpakai dalam kes ini adalah prosedur perbicaraan jenayah di Mahkamah Tinggi seperti yang peruntukkan di bawah Bab XX Kanun Acara Jenayah. (perenggan 16)
- (2) Untuk membuktikan satu kes *prima facie* terhadap KK, pendakwa hendaklah membuktikan elemen-elemen berikut: (i) kematian simati; (ii) kematian simati telah disebabkan oleh KK atau akibat dari perbuatan KK; dan (iii) perbuatan KK yang menyebabkan kematian simati telah dilakukan dengan niat untuk menyebabkan kematian simati, dengan niat untuk menyebabkan kecederaan badan yang KK tahu mungkin akan menyebabkan kematian, atau dengan niat untuk menyebabkan kecederaan badan yang mencukupi *in the ordinary course of nature to cause death*; atau (iv) KK telah menyebabkan kematian dengan melakukan perbuatan yang diketahuinya *so imminently dangerous that it must in all probability cause death*. Apapun, dalam kes ini fakta kematian simati tidak dipertikai oleh pembelaan. (perenggan 30 & 119)
- (3) Adalah penting bahawa perkataan yang telah digunakan oleh orang yang memberi maklumat di bawah s. 27 Akta Keterangan 1950 dibuktikan (*Sum Kum Seng v. PP*). Dalam kes semasa, terdapat keraguan munasabah tentang apakah sebenarnya maklumat yang diberi oleh KK kepada SP21

- A yang membawa kepada penemuan P6A, P5A dan P4A. Pendakwaan dengan itu gagal membuktikan maklumat yang dikatakan telah diberi oleh KK di bawah s. 27 tersebut. Walaupun begitu, keterangan tentang KK menunjukkan kepada polis tempat-tempat pisau-pisau tersebut ditemui
- B adalah relevan dan boleh diterima-masuk ke dalam keterangan. Oleh itu, mahkamah menerima keterangan SP20 dan SP21 bahawa di dalam longkang di hadapan dan di belakang kedai bapanya, KK telah menunjukkan kepada SP20 dan pasukan polis tempat di mana 3 bilah pisau tersebut
- C ditemui. (perenggan 74-77)
- (4) SP18 adalah saksi yang layak dan kompeten untuk memberikan keterangan pakar dan mahkamah menerima keterangannya mengenai pemeriksaan post-mortem yang telah dijalankan ke atas simati dan kesimpulan-kesimpulan yang dibuat oleh beliau termasuk sebab kematian simati. Begitu juga, keterangan SP3 tidak dicabar oleh pihak pembelaan, dan mahkamah menerima SP3 sebagai saksi yang kompeten untuk memberi keterangan pakar tentang analisis DNA yang telah dijelankannya ke atas barang-barang kes di sini serta kesimpulan-kesimpulan yang dibuat oleh beliau. (perenggan 96 & 115)
- D
- (5) Berdasarkan keterangan-keterangan *circumstantial* dalam kes ini, dan tanpa mengambil kira pengakuan KK kepada SP19 sekalipun, tiada keraguan bahawa kesan keseluruhan kesemua keterangan *circumstantial* tersebut hanya membawa kepada satu kesimpulan, iaitu, bahawa KK telah menyebabkan kematian simati. Ini bererti pendakwaan telah membuktikan elemen kedua bagi kesalahan membunuh yang diperlukan di
- E bawah s. 300 Kanun Keseksaan. (perenggan 139)
- F
- (6) Berkaitan pengakuan KK kepada SP19, mahkamah mendapati bahawa keterangan SP19 adalah meyakinkan dan mahkamah menerima keterangannya sebagai benar. Begitu juga, mahkamah berpuashati bahawa SP11 mempunyai kecerdikan yang mencukupi untuk membolehkan keterangannya diterima walaupun bukan secara bersumpah. Keterangan SP11 mengenai dia ditahan oleh KK daripada memasuki rumah SP19 dan diberitahu oleh KK bahawa pada hari itu tiada tuisyen dan SP19 akan menggantikan hari yang lain, disokong secara keseluruhannya oleh keterangan SP15. (perenggan 49 & 55)
- G
- H
- I

- (7) Pengataan KK “*Go, Go Go away Max. There is no class today*” dan “*Mrs Liew said no tuition today and would replace the next day*” masing-masing kepada SP11 dan SP15 adalah satu pembohongan, kerana SP19 tidak pernah membatalkan tuisyennya atau memberitahu KK bahawa dia membatalkan kelas tambahan pada hari itu. Persoalannya, apa perlunya KK membohongi P11 dan P15. Jika bukan dia yang menyebabkan kecederaan-kecederaan pada simati, maka pada masa SP11 dan SP15 datang itulah KK boleh memberitahu apa yang sebenarnya berlaku, bukan membohongi mereka. Kelakuan dan sikap KK ini hendaklah dilihat bersekali dengan keterangan bahawa dia mempunyai peluang untuk melakukan kecederaan terhadap simati kerana dia berada dalam rumah itu dengan simati sejak lebih kurang pukul 3.30 ptg lagi. Pembohongan ini menggambarkan kesedaran KK tentang kesalahannya. (perenggan 127 & 128) A B C D
- (8) Pengakuan KK kepada SP19 “*sorry teacher, teacher sorry, sorry teacher, I don’t know why I did it*” diberikan oleh KK secara spontan. Dalam keadaan yang wujud, tiada keraguan bahawa apa yang dikatakan oleh KK itu bukan disebabkan oleh ketakutan, prejudis atau harapan atau disebabkan oleh apa-apa dorongan. Ia dibuat secara sukarela dan adalah luahan hati KK yang menggambarkan perasannya pada masa itu. (perenggan 150) E
- (9) Walaupun dalam penyataannya kepada SP19, KK tidak mengaku secara langsung menyebabkan kematian simati, namun, apabila pernyataan itu dinilai bersekali dengan kesemua keadaan dalam mana pernyataan itu dibuat dan juga pertuduhan yang dikenakan terhadap KK, tiada keraguan bahawa perkataan “*it*” dalam rangkaian ungkapan “*sorry teacher, teacher sorry, sorry teacher, I don’t know why I did it*” merujuk kepada perbuatan KK menyebabkan kecederaan-kecederaan kepada simati. Dan melalui perkataan-perkataan “*I did it*” KK mengaku telah melakukan perbuatan tersebut. Oleh itu, pernyataan KK kepada SP19 melalui telefon itu mencadangkan inferens bahawa KK telah melakukan kesalahan yang didakwa dalam pertuduhan terhadapnya, menjadikan pernyataan KK itu satu *confession* di bawah s. 17(2) Akta Keterangan 1950. (perenggan 157) F G H I

- A (9a) Oleh kerana pernyataan KK itu satu *confession*, maka kaedah mengenai keterangan *hearsay* tidak terpakai kepadanya. Oleh itu, bantahan pembelaan bahawa pernyataan tersebut tidak boleh diterima-masuk kerana merupakan keterangan *hearsay* tidak membawa apa-apa erti. Selain itu, menilai pengakuan
- B KK itu bersekali dengan keadaan dalam mana ianya dibuat serta keterangan-keterangan lain, mahkamah berpuashati bahawa pengakuan KK bahawa dia telah menyebabkan kecederaan-kecederaan kepada simati adalah benar. (perenggan 162 & 175)
- C (10) Di Malaysia, terdapat kes-kes yang memutuskan bahawa jika mahkamah menerima sesuatu pengakuan itu sebagai benar seseorang tertuduh boleh disabitkan atas pengakuan itu sahaja (*Sinaraju v. PP*, *Sathiadas v. PP*, *Yap Sow Keong v. PP* dan *Osman & Anor v. PP*). Walaupun begitu, jika *corroboration* masih diperlukan untuk menyokong bahagian *confession* tersebut yang *incriminating*, maka *corroboration* yang lebih dari cukup boleh didapati dari keseluruhan keterangan-keterangan *circumstantial* dalam kes ini. Malah, keterangan-keterangan *circumstantial* tersebut, tanpa disokong *confession* KK pun, sudah mencukupi untuk membuktikan bahawa KKlah yang telah menyebabkan kematian simati. Selain itu, berdasarkan keterangan SP18, kesimpulan yang mesti dibuat adalah bahawa pisau-pisau P5A dan P6A telah digunakan oleh KK
- D untuk menyebabkan kecederaan-kecederaan yang membawa maut kepada simati. (perenggan 176, 180 & 181)
- E (11) Mengambil kira jumlah kecederaan yang dialami simati, sifat-sifat kecederaan itu dan senjata yang menyebabkan kecederaan-kecederaan tersebut, tiada keraguan bahawa sesiapa yang telah menyebabkan kecederaan-kecederaan tersebut telah menyebabkannya dengan niat untuk membunuh simati. Ini bererti bahawa elemen ketiga bagi kesalahan membunuh juga turut dibuktikan oleh pendakwa. Pendakwa dengan itu telah membuktikan suatu kes *prima facie* terhadap KK bagi kesalahan membunuh simati seperti dalam pertuduhan. (perenggan 183 & 185)
- F (12) Asas sebenar pandangan SD3 di dalam D36 adalah apa yang diceritakan oleh KK kepadanya. Berdasarkan kes *R v. Turner*, pandangan pakar SD3 dalam D36 tidak boleh diterima-masuk sebagai keterangan kerana asas pandangan itu telah tidak dibuktikan terlebih dahulu. Asas pandangan SD3 itu, iaitu apa
- G
- H
- I

- yang diceritakan KK kepadanya, hendaklah dibuktikan melalui keterangan yang *admissible*. Itu tidak dilakukan dan akibatnya D36 hanyalah satu keterangan dengar-cakap dan tidak boleh diterima-masuk sebagai keterangan. (perenggan 239 & 242) A
- (12a) Jikapun D36 boleh diterima-masuk sebagai keterangan, perkataan-perkataan, perbuatan dan tindak tanduk simati seperti yang diceritakan oleh KK kepada SD3 (*constant taunting dan tormenting*, meninggikan dan merendahkan volume radio dan meletakkan 2 bilah pisau dan mencabar KK untuk menikamnya) adalah tidak mencukupi untuk menjadikannya *grave and sudden provocation*. Seseorang budak biasa yang sebaya dengan KK dan yang datang dari komuniti yang serupa dengan KK tidak akan hilang kawalan dirinya dan bertindak balas seperti yang dilakukan oleh KK. Jikapun apa yang dilaku dan diucapkan oleh simati terhadap KK itu benar, maka tindak balas KK terhadapnya jauh melebihi perbuatan simati yang didakwa sebagai *provocation* itu. KK, dengan itu, gagal menimbulkan pembelaan *grave and sudden provocation*. (perenggan 256-262) B C D
- (13) Di atas penilaian maksima keterangan-keterangan, tiada suatu apa pun yang ditimbulkan oleh pembelaan yang menunjukkan bahawa keputusan yang dibuat oleh mahkamah ini di akhir kes pendakwaan, iaitu mendapati bahawa pendakwaan telah membuktikan kes *prima facie* terhadap KK bagi kesalahan membunuh, adalah silap. Mahkamah berpuashati bahawa pendakwaan telah membuktikan *beyond reasonable doubt* kesalahan membunuh terhadap KK. (perenggan 265) E F
- (14) Seksyen s. 97(2) Akta 611 mengandungi peruntukan spesifik yang terpakai apabila Mahkamah Tinggi mendapati seseorang kanak-kanak yang dibicarakan di hadapannya bersalah dan disabitkan dengan satu kesalahan yang boleh dihukum mati – manakala peruntukan ss. 91(2) dan 96 Akta 611 tidak terpakai dalam perbicaraan di Mahkamah Tinggi di mana seorang kanak-kanak telah didapati bersalah dan disabitkan dengan kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Tidak ada kekaburan dalam hal ini dan tidak terdapat percanggahan di antara seksyen-seksyen kemudian tersebut dengan s. 97. Seksyen 91(2) adalah jelas dan hanya terpakai bagi kanak-kanak yang dibicarakan oleh Mahkamah Kanak-kanak yang membicarakan kes-kes yang lain dari kes yang boleh dihukum dengan hukuman mati. (perenggan 274) G H I

- A (15) Perkataan “*any offence*” dalam s. 96 Akta 611 bermakna kesalahan-kesalahan yang lain daripada kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Ini adalah tafsiran yang logik kerana bagi kesalahan-kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati, sebagai ganti kepada hukuman mati yang tidak boleh dikenakan kepada kanak-kanak yang didapati bersalah dan disabitkan, mahkamah hendaklah memerintahkan kanak-kanak tersebut ditahan di penjara selama yang diperkenankan oleh Yang di Pertuan Agong atau Raja Pemerintah atau Yang di Pertua Negeri menurut negeri di mana kesalahan dilakukan. Seksyen 96 terpakai kepada Mahkamah Kanak-kanak, dalam ertikata bahawa apa-apa perintah yang dibuat oleh Mahkamah Kanak-kanak terhadap kanak-kanak selepas kesalahan dibuktikan hendaklah tidak melanggar peruntukan seksyen tersebut. Bagi Mahkamah Tinggi pula, dalam mempertimbang apa-apa rayuan di bawah s. 95(1) Akta 611 terhadap sebarang keputusan Mahkamah Kanak-kanak, ia hendaklah memastikan bahawa keputusan rayuan itu tidak bertentangan dengan peruntukan s. 96. Jadi, tidak ada percanggahan antara ss. 96 dan 97 Akta 611. (perenggan 276 & 277)
- B
- C
- D
- E
- (16) Walaupun ada autoriti yang memutuskan bahawa penggunaan perkataan “*shall be liable to*” dalam peruntukan undang-undang bertulis tertentu tidak menjadikan peruntukan itu bersifat mandatori – itu tidak bererti bahawa penggunaan perkataan “*shall ... be liable to*” di bawah s. 97(3) Akta 611 menjadikan peruntukan di bawah s. 97(2) Akta tidak mandatori. (perenggan 279)
- F
- G (16a) Tujuan peruntukan di bawah s. 97(2) Akta 611 hanya satu, iaitu, sebagai ganti kepada hukuman mati yang mandatori di bawah s. 302 Kanun Keseksaan, mahkamah hendaklah memerintahkan supaya kanak-kanak itu ditahan di penjara selagi diperkenan oleh Yang di Pertuan Agong atau Raja Pemerintah atau Yang di Pertua Negeri. Seksyen 97(3) Akta 611 adalah berkait rapat dengan s. 97(1) dan (2). Oleh kerana tujuan s. 97(2) diwujudkan adalah seperti yang dihuraikan, adalah *absurd* untuk dikatakan bahawa peruntukan seksyen itu menjadi tidak mandatori hanya kerana perkataan-perkataan “*shall, ... be liable to*” telah digunakan di bawah s. 97(3). Kesimpulannya, perbahasaannya yang digunakan
- H
- I

di bawah s. 97(3)(a) perlu diubahsuai untuk memberikannya kekuatan dan erti sebenar yang dihasratkan supaya tujuan s. 97(2) diwujudkan tercapai. (perenggan 284 & 285)

A

(16b) Untuk menghapuskan *absurdity* yang timbul dari penggunaan perkataan-perkataan “*shall, ... be liable to*” di bawah s. 97(3)(a), perkataan tersebut hendaklah ditafsirkan sebagai membawa kesan yang mandatori seolah-olah perkataan-perkataan “*be liable to*” tidak ada di bawah seksyen tersebut. Tafsiran sedemikian adalah tafsiran yang menjadikan peruntukan di bawah s. 97(3)(a) konsisten dengan peruntukan di bawah s. 97(2). Tafsiran sedemikian juga menjadikan keseluruhan peruntukan-peruntukan di bawah s. 97 berharmoni antara satu sama lain, di samping menepati niat Parlimen mewujudkan peruntukan-peruntukan itu. Memandangkan peruntukan di bawah s. 97(2) Akta 611 bersifat mandatori, maka mahkamah memerintahkan supaya KK ditahan di penjara selama di perkenan oleh Yang di Pertuan Agong di bawah seksyen tersebut. (perenggan 294)

B

C

D

[Perintah sekadarnya]

E

Kes-kes yang dirujuk:

Abdul Rashid v. PP [1994] 1 SLR 119 (*refd*)

Anandagoda v. The Queen [1962] MLJ 289 (*refd*)

Attorney General For Ceylon v. Kumara Singhege Don John Perera [1953] AC 200 (*refd*)

F

Balasingham v. PP [1959] MLJ 193 (*fol*)

Chan Chwen Kong v. PP [1962] MLJ 307 (*refd*)

Chou Kooi Pang & Anor v. PP [1998] 3 SLR 593 (*refd*)

Dato' Mokhtar Hashim v. PP [1983] 2 MLJ 232 (*refd*)

Dato' Seri Anwar Ibrahim v. PP [2000] 2 CLJ 695 CA (*refd*)

Dato' Seri Anwar Ibrahim v. PP [2002] 3 CLJ 457 FC (*refd*)

G

Durlav Namasudra v. Emperor AIR [1932] Cal 297 (*fol*)

Er Ah Kiat v. PP [1965] 2 MLJ 238 (*refd*)

Federal Steam Navigation Co Ltd & Anor v. Department Of Trade And Industry [1974] 2 All ER 97 (*refd*)

Ghulam Mustafa Gahno v. Emperor 40 Cr LJ 778 (*refd*)

H

Goh Ah Yew v. PP [1949] MLJ 150 (*refd*)

Gurusamy v. PP [1965] 31 MLJ 245 (*fol*)

Howard v. Bodington [1877] 2 Pd 203 (*refd*)

Husdi v. PP [1979] 2 MLJ 304 (*refd*)

Husdi v. PP [1980] 2 MLJ 80 (*refd*)

Idris v. PP [1960] MLJ 296 (*fol*)

I

Ikau Mail v. PP [1973] 2 MLJ 153 (*refd*)

- A** *Illian & Anor v. PP* [1988] 1 MLJ 421 (**refd**)
Jayanathan v. PP [1973] 2 MLJ 69 (**refd**)
Jumbo Seafood Pte Ltd v. Hong Kong Jumbo Seafood Restaurant Pte Ltd [1998] 1 SLR 860 (**refd**)
Juraimi Husin v. PP [1998] 2 CLJ 383 CA (**refd**)
- B** *Ketua Pengarah Jabatan Alam Sekitar v. Kajing Tubek* [1997] 4 CLJ 253 CA (**refd**)
Khoo Hi Chiang v. PP [1994] 2 CLJ 151 SC (**fol**)
Khoo Siew Bee & Anor v. Ketua Polis, Kuala Lumpur [1979] 2 MLJ 49 (**refd**)
Kuruma v. R [1955] AC 197 (**refd**)
- C** *Leaw Mei Lee v. Attorney General & Ors* [1967] 2 MLJ 62 (**refd**)
Liew Kon Kiow v. PP [1948-49] MLJ 150 (**refd**)
Leong Hong Kaie Dan Tan Gong Wai v. PP [1986] 2 MLJ 206 (**refd**)
Lim Hang Seoh v. PP [1978] MLJ 68 (**refd**)
Lim Moh Joo v. PP [1970] 2 MLJ 113 (**refd**)
- D** *Looi Kow Chai v. PP* [2003] 1 CLJ 734 CA (**refd**)
Low Thim Fatt v. PP [1989] 1 MLJ 304 (**refd**)
Mohamad Radhi Yaakob v. PP [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311 SC (**refd**)
Mohamad Salleh v. PP [1969] 1 MLJ 104 (**refd**)
Ng Hoi Chen & Anor v. PP [1968] 1 MLJ 53 (**refd**)
- E** *Noor Mohamed v. The King* [1949] AC 182 (**refd**)
Osman & Anor v. PP [1967] 2 MLJ 137 (**refd**)
Pacific Tin Consolidated v. Hoon Wee Thim [1967] 2 MLJ 35 (**refd**)
PP v. Buri Hemna [1998] 2 CLJ Supp 296 HC (**fol**)
PP v. Chin Hock Aun [1989] 1 MLJ 509 (**refd**)
- F** *PP v. Dato' Seri Anwar Ibrahim (No 3)* [1999] 2 CLJ 215 HC (**fol**)
PP v. Hashim Hanafi [2002] 4 MLJ 176 (**refd**)
PP v. Hew Yew [1972] 1 MLJ 164 (**refd**)
PP v. Kenneth Fook Mun Lee [2001] 8 CLJ 544 HC (**refd**)
PP v. Khong Teng Khen [1976] 2 MLJ 166 (**refd**)
PP v. Lin Lian Chen [1992] 1 CLJ 2086; [1992] 1 CLJ (Rep) 285 SC (**refd**)
- G** *PP v. Man Ismail* [1939] 8 MLJ 207 (**refd**)
PP v. Muhamed Sulaiman [1982] CLJ 540; [1982] CLJ (Rep) 292 FC (**refd**)
PP v. Ng Lai Huat & Ors [1990] 1 CLJ 1190; [1990] 2 CLJ (Rep) 774 HC (**refd**)
- H** *PP v. Sanassi* [1970] 2 MLJ 199 (**refd**)
PP v. Tan Kok An [1996] 2 CLJ 96 HC (**refd**)
PP v. Yang Tertuduh Berkenaan (Mahkamah Tinggi Malaya Di Melaka Perbicaraan Jenayah 45-2-2001) (**refd**)
Prakash Chand v. State AIR [1979] SC 400 (**fol**)
- I** *Ramakrishan v. Bombay State* AIR [1955] SC 104 (**fol**)
R v. Duffy [1949] 1 All ER 932 (**refd**)
R v. Sang [1980] AC 402 (**refd**)

- R v. Turner* [1975] 1 All ER 70 (**fol**) A
- R v. Wells* [2000] 2 LRC 108 (**refd**)
- Rajagopal v. PP* [1977] 1 MLJ 6 (**refd**)
- Roslan Kassim v. PP* [1975] 1 MLJ 84 (**refd**)
- Saminathan v. PP* [1937] MLJ 39 (**refd**)
- San Soo Har v. PP* [1968] 1 MLJ 34 (**refd**) B
- Sandra Margaret Birch v. PP* [1978] 1 MLJ 72 (**refd**)
- Sathiadas v. PP* [1970] 2 MLJ 243 (**refd**)
- Saw Kim Hai & Anor v. R* [1956] MLJ 21 (**refd**)
- Sia Soon Suan v. PP* [1966] 1 MLJ 116 (**refd**)
- Sinaraju v. PP* [1961] 27 MLJ 33 (**refd**)
- Subramaniam v. PP* [1956] MLJ 220 (**refd**) C
- Sukma Darmawan Sasmitat Madja v. Ketua Pengarah Penjara Malaysia & Anor* [1999] 2 CLJ 707 FC (**refd**)
- Sum Kum Seng v. PP* [1981] 1 MLJ 244 (**fol**)
- Sunny v. PP* [1966] 2 MLJ 195 (**refd**)
- Syed Ali v. PP* [1982] 1 MLJ 132 (**refd**) D
- Tan Buck Tee v. PP* [1961] MLJ 176 (**refd**)
- Tan Foo Su v. PP* [1967] 2 MLJ 19 (**refd**)
- Teng Boon How v. PP* [1993] 4 CLJ 545 SC (**refd**)
- The King v. Lesbini* [1914] 3 KB 1116 (**refd**)
- Toohey v. Metropolitan Police Commissioner* [1965] All ER 506 (**refd**)
- Udayar Alagan & Ors v. PP* [1962] MLJ 39 (**refd**) E
- Vijayan v. PP* [1975] 2 MLJ 8 (**refd**)
- Yaacob v. PP* [1966] 1 MLJ 67 (**refd**)
- Wong Heng Fatt v. PP* [1959] 25 MLJ 29 (**refd**)
- Wong Swee Chin v. PP* [1981] 1 MLJ 212 (**refd**)
- Yap Siow Keong v. PP* [1947] MLJ 90 (**refd**) F
- Yau Sum Fatt v. PP* [1988] 1 CLJ 160; [1988] 1 CLJ (Rep) 305 SC (**refd**)
- Yeong Peng Wah v. Bahal Singh* [1961] 27 MLJ 316 (**refd**)
- Zainal Abidin Mading v. PP* [1999] 4 CLJ 215 CA (**refd**)
- Perundangan yang dirujuk:**
- Child Act 2001, ss. 2, 11(2), (5), 12(3), 15(1), (2), (3), (4), 90(9)(b), 91(1), (2), 95(1), 96, 97(1), (2)(a), (3)(a), 117 G
- Courts of Judicature Act 1964, ss. 15(1), 18, 22(1), (2), 84
- Criminal Procedure Code, ss. 7, 64, 65, 112, 113, 177A(1), (2), 180, 181, 182A
- Dangerous Drugs Act 1952, s. 39B(1)(a)
- Essential Security Cases Regulations 1975, regs. 14(2), 15 H
- Evidence Act 1950, ss. 17(1), (2), 24, 27, 54, 60(1)(b), 155(c)
- Federal Constitution, arts. 4(1), 8(1)
- Juvenile Courts Act 1947, ss. 16, 40
- Penal Code, ss. 84, 300, 302 I

A Sumber-sumber yang dirujuk:

NS Bindra's Interpretation Of Statues, 2001, 8th edn, ms 614
Sarkar, 15th edn, ms 431

Bagi pihak PP - Azhar Abd Hamid TPR (Fatimah Zahari, Faezah Mohd Salleh & Mohd Dusuki Mokhtar TTPR bersamanya)

B *Bagi pihak pembelaan - Karpal Singh (Ram Karpal Singh & Jagdeep Singh Deo bersamanya)*

Bagi pihak keluarga simati - Yvonne Raj (Melanie Pillay & Francis Soh bersamanya)

C *[Nota Pengarang: Laporan ini adalah berasaskan teks asal penghakiman Mahkamah Tinggi. Apapun, identiti sebenar "KK" - seperti yang terserlah dari keputusan-keputusan rayuan oleh Mahkamah Rayuan [2007] 4 CLJ 454 dan Mahkamah Persekutuan [2007] 6 CLJ 341, ialah Kok Wah Kuan]*

Dilaporkan oleh WA Sharif

D**PENGHAKIMAN****Ahmad Maarop H:****E****Pertuduhan**

- F** [1] Kanak-Kanak dalam kes ini yang dalam penghakiman ini disebut sebagai "KK", yang mempunyai nama dan nombor Kad Pengenalan seperti dalam izin yang dikeluarkan oleh Pendakwa Raya di bawah s. 177A(1) Kanun Acara Jenayah (P1), telah dituduh melakukan pembunuhan dengan menyebabkan kematian simati, yang dalam penghakiman ini disebut sebagai "L", pada 30 Mei 2002 jam lebih kurang 3.30 petang sehingga 4.30 petang, di tempat seperti yang dinyatakan dalam pertuduhan pindaan (P2),
- G** iaitu, satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah s. 302 Kanun Keseksaan.

- H** [2] Seperti yang telah dinyatakan, dalam penghakiman ini simati akan disebut sebagai "L" sahaja. Ini adalah berikutan dengan perintah yang dibuat oleh mahkamah ini, melarang pihak akhbar dan media masa dari mendedahkan nama, alamat, sekolah atau menyiarkan apa-apa butir yang membolehkan simati dikenali atau membawa kepada pengenalan identitinya.

- I** [3] Perintah larangan yang serupa juga telah dibuat oleh mahkamah ini berkaitan dengan identiti KK. Saya akan menghuraikan tentang perintah larangan itu sebentar lagi.

Soal Bidang Kuasa Mahkamah Ini Dan Kaedah Perbicaraan

[4] Di awal prosiding dalam kes ini, peguam KK telah menimbulkan persoalan tentang kaedah perbicaraan yang patut digunakan oleh mahkamah bagi membicarakan kes ini. Dalam hujahnya, peguam KK menyatakan bahawa barangkali ini adalah kes pertama di Mahkamah Tinggi negara ini di mana Akta Kanak-Kanak 2001 (Akta 611) terpakai. Menurutnya, tiada terdapat keraguan bahawa KK adalah kanak-kanak (child) seperti yang ditakrifkan di bawah s. 2 Akta 611. Di bawah s. 2 Akta 611, “kanak-kanak” bererti seorang yang berumur di bawah 18 tahun. Menurut peguam KK, pada masa kesalahan dikatakan telah dilakukan, KK berumur 12 tahun 9 bulan. Menurut peguam KK, KK tidak termasuk di bawah s. 82 Kanun Keseksaan, tetapi menurutnya apa yang penting dipertimbangkan ialah s. 117 Akta 611. Peguam menyatakan bahawa persoalannya ialah sama ada saya boleh membicarakan kes ini berseorangan. Peguam berhujah bahawa s. 117 Akta 611 memberikan kuasa kepada Mahkamah Tinggi untuk menggunakan kesemua peruntukkan mengenai perbicaraan jenayah seperti yang di peruntukkan di bawah Kanun Acara Jenayah, dan juga kesemua peruntukan di bawah Akta 611 yang boleh digunakan oleh Mahkamah Kanak-kanak (Court for Children). Peguam berhujah bahawa walaupun mahkamah ini boleh menjalankan fungsinya seperti yang diperuntukkan di bawah Kanun Acara Jenayah, fungsi-fungsi itu mestilah dijalankan sebagai tambahan kepada peruntukan-peruntukan di bawah Akta 611. Menyambung hujahnya, peguam KK menyatakan bahawa berdasarkan kepada s. 117 Akta 611, mahkamah ini patut membuat pengubahsuaian prosedur mengenai perbicaraan yang diperuntukkan kepadanya oleh Kanun Acara Jenayah. Sehubungan ini peguam berhujah bahawa saya hendaklah membicarakan kes ini dengan dua orang penasihat.

[5] Timbalan Pendakwa Raya dalam jawapannya berhujah bahawa kes ini berada di Mahkamah Tinggi kerana berdasarkan kepada s. 11(5) Akta 611, Mahkamah Kanak-Kanak (yang bersidang dengan dua orang penasihat) tidak mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan kes ini. Timbalan Pendakwa Raya juga berhujah bahawa, prosiding di Mahkamah Tinggi yang tertakluk kepada Kanun Acara Jenayah, tidak memperuntukkan bahawa seorang Hakim Mahkamah Tinggi perlu mendengar kes yang melibatkan kanak-kanak dengan dua orang penasihat. Timbalan Pendakwa Raya juga berhujah bahawa di bawah s. 117 Akta 611,

- A hanya s. 96 dan 97 Akta tersebut sahaja yang mesti dipatuhi oleh Mahkamah Tinggi dalam perbicaraan jenayah terhadap seorang kanak-kanak yang menghadapi pertuduhan yang boleh dihukum dengan hukuman mati.
- B [6] Persoalan yang timbul ialah sama ada saya mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan kes ini, dan sama ada saya perlu bersidang dengan dibantu oleh dua orang penasihat.
- C [7] Seksyen 11 Akta 611 menubuhkan Mahkamah-Mahkamah bagi maksud membicarakan pertuduhan jenayah terhadap kanak-kanak. Di bawah 11(1) Akta 611, Mahkamah-Mahkamah yang ditubuhkan sedemikian dikenali sebagai “Mahkamah-Mahkamah Kanak-Kanak (Courts for Children).” Di bawah Akta Mahkamah Juvana 1947, yang telah dimasukkan oleh Akta 611, mahkamah yang ditubuhkan bagi tujuan membicarakan juvana dikenali sebagai Mahkamah Juvana.
- D [8] Seperti juga Mahkamah Juvana, s. 11(2) Akta 611 memperuntukkan bahawa Mahkamah-Mahkamah Kanak-Kanak hendaklah terdiri dari seorang Majistret yang perlu dibantu oleh dua orang penasihat yang dilantik daripada satu panel orang-orang yang dilantik oleh Menteri.
- E [9] Seksyen 91(1) Akta 611 memperuntukkan perintah-perintah yang boleh dibuat oleh sesuatu Mahkamah Kanak-kanak apabila mahkamah itu berpuashati bahawa suatu kesalahan telah dibuktikan.
- F [10] Seksyen tersebut memperuntukkan:
- G (1) If a Court For Children is satisfied that an offence has been proved the Court shall, in addition to any other powers exercisable by virtue of this Act, have power to:
- H (a) admonish and discharge the child;
- H (b) discharge the child upon his executing a bond to be of good behaviour and to comply with such conditions as may be imposed by the Court;
- I (c) order the child to be placed in the care of a relative or other fit and proper person:
- I (i) for such period to be specified by the Court; and

- (ii) with such condition as may be imposed by the Court; A
- (d) order the child to pay a fine, compensation or costs;
- (e) make a probation order under section 98;
- (f) order the child to be sent to an approved school or a Henry Gurney School; B
- (g) order the child, if a male, to be whipped with not more than ten strokes of a light cane:
 - (i) within the Court premises; and C
 - (ii) in the presence, if he desires to be present, of the parent or guardian of the child;
- (h) impose on the child, if he is aged fourteen years and above and the offence is punishable with imprisonment and subject to subsection 96(2), any term of imprisonment which could be awarded by a Sessions Court. D

[11] Kebanyakan daripada prosedur-prosedur tertentu yang perlu diikuti dalam prosiding di Mahkamah Juvana yang diperuntukkan di bawah Akta Mahkamah Juvana 1947 telah diperuntukkan semula di bawah Akta 611. Ini termasuklah peruntukan yang memerlukan Mahkamah-Mahkamah Kanak-kanak bersidang sama ada dalam suatu bangunan atau bilik yang berlainan dari bangunan atau bilik di mana persidangan-persidangan mahkamah lain selain dari Mahkamah Kanak-Kanak diadakan, atau pada hari-hari yang berlainan daripada hari-hari persidangan Mahkamah-Mahkamah yang lain diadakan. Walau bagaimanapun, seperti Mahkamah Juvana di bawah Akta Mahkamah Juvana 1947, Mahkamah-Mahkamah Kanak-Kanak tidak mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan kesalahan-kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Ini adalah jelas dari s. 11(5) Akta 611 yang memperuntukkan:

A Court For Children shall have jurisdiction to try all offences **except** offences punishable with death. H

[12] Peruntukan tersebut adalah serupa dengan peruntukan di bawah s. 16 Akta Mahkamah Juvana 1947. Ini bererti Mahkamah Kanak-Kanak tidak mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan kesalahan membunuh yang boleh dihukum di bawah s. 302 Kanun Keseksaan. I

- A [13] Dalam penghakiman saya, tiada apa-apa peruntukan di bawah Akta 611 atau mana-mana undang-undang bertulis lain yang menghadkan atau menyekang Mahkamah Tinggi dalam menjalankan bidang kuasanya untuk membicarakan apa-apa kes
- B kesalahan yang melibatkan kanak-kanak yang dituduh dengan kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Di bawah s. 22(1) Akta Mahkamah Keadilan 1964, dalam menjalankan bidang kuasa jenayahnya, Mahkamah Tinggi mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan kesemua kesalahan yang dilakukan dalam bidang kuasa tempatannya. Seksyen 22(2) Akta Mahkamah
- C Keadilan 1964 juga memperuntukkan bahawa Mahkamah Tinggi boleh menjatuhkan apa-apa hukuman yang dibenarkan oleh undang-undang. Ini termasuklah hukuman mati. Menurut s. 18(1) Akta Mahkamah Keadilan 1964, setiap prosiding Mahkamah Tinggi dan kesemua urusan yang timbul dari itu hendaklah dibicarakan di hadapan seorang hakim. Seksyen 15(1) Akta Mahkamah Keadilan 1964 memperuntukkan bahawa:

the place in which any Court is held for the purpose of trying any cause or matter, civil or criminal, shall be deemed an open and public court to which the public generally may have access:

E

Provided that the Court shall have power to hear any cause or matter or any part thereof in camera if the court is satisfied that it is expedient in the interests of justice, public safety, public security or propriety, or for other sufficient reason to do so.

F

Seksyen 7 Kanun Acara Jenayah memperuntukkan:

The place in which any criminal Court is held for the purpose of inquiring into or trying any offence shall be deemed an open and public Court to which the public generally may have access.

G

[14] Ini bererti bahawa tempat di mana mana-mana Mahkamah (Mahkamah Persekutuan, Mahkamah Rayuan dan Mahkamah Tinggi) bersidang hendaklah merupakan Mahkamah terbuka di mana orang awam amnya boleh ada akses. Tetapi jika Mahkamah berpuashati bahawa ianya adalah expedient untuk kepentingan keadilan, keselamatan awam, atau sebab-sebab lain yang mencukupi, Mahkamah boleh menjalankan budibicaranya untuk mendengar mana-mana perkara atau sebahagian darinya secara tertutup. Kesemua kuasa-kuasa Mahkamah Tinggi seperti yang tersebut itu tidak terjejas oleh mana-mana peruntukan di bawah Akta 611. Malahan ini adalah jelas daripada s. 117 Akta 611 yang memperuntukkan bahawa:

I

Nothing in this Act other than sections 96 and 97 shall affect the powers of the High Court and all the powers which may be exercised under this Act by a Court For Children in respect of a child may in like manner be exercised by the High Court.

A

[15] Daripada peruntukan yang tersebut itu adalah jelas bahawa melainkan peruntukan di bawah s. 96 dan 97, tiada apa-apa peruntukan lain dalam Akta 611 yang boleh menyentuh kuasa-kuasa Mahkamah Tinggi. Ini bererti bahawa selain daripada larangan yang diperuntukkan di bawah s. 96 dan 97, tiada apa-apa peruntukan mengenai prosedur khas atau larangan atau limitation lain yang diperuntukkan di bawah Akta 611, termasuk kaedah-kaedah perbicaraan, terpakai kepada Mahkamah Tinggi. Malahan, pada hemat saya larangan penggunaan perkataan “sabitan” dan “hukuman” (“conviction” and “sentence”) di bawah s. 91(2) Akta 611 yang terpakai kepada perbicaraan di Mahkamah-Mahkamah Kanak-Kanak, tidak terpakai kepada perbicaraan seseorang kanak-kanak yang dibicarakan di Mahkamah Tinggi bagi suatu kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Ini adalah kerana, tidak seperti s. 91(2) Akta 611, s. 97 Akta 611 sendiri menggunakan perkataan “disabitkan (convicted)”. Seksyen tersebut memperuntukkan; “sentence of death shall not be pronounced or recorded against a person convicted of an offence if it appears to the court that at the time the offence was committed he was a child.”

B

C

D

E

[16] Dalam penghakiman saya, berdasarkan kepada huraian yang tersebut di atas, kaedah perbicaraan seseorang kanak-kanak yang dituduh dengan kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati, adalah tidak berbeza dengan kaedah perbicaraan seorang dewasa yang dituduh dengan kesalahan yang serupa. Yang berbeza ialah hukuman yang boleh dijatuhkan, di mana s. 97 Akta 611 melarang hukuman mati dikenakan ke atas seorang kanak-kanak yang telah disabitkan kesalahannya. Prosedur yang terpakai dalam kes ini adalah prosedur perbicaraan jenayah di Mahkamah Tinggi seperti yang dipertunjukkan di bawah BAB XX, Kanun Acara Jenayah. Dalam kes ini, berikutan dengan izin (P1) yang telah dikeluarkan oleh Pendakwa Raya di bawah s. 177A(1) Kanun Acara Jenayah, kes terhadap KK telah dipindahkan menurut s. 177A(2) Kanun tersebut, dari Mahkamah Majistret ke mahkamah ini untuk perbicaraan, menurut prosedur yang

F

G

H

I

- A diperuntukkan di bawah BAB XX Kanun Acara jenayah. Prosedur yang serupa juga adalah terpakai dalam perbicaraan jenayah di Mahkamah Tinggi di mana orang yang kena tuduh adalah seorang dewasa.
- B [17] Di bawah s. 117 Akta 611, hanya s. 96 dan 97 Akta itu sahaja yang menyentuh kuasa Mahkamah Tinggi. Seperti yang telah dijelaskan, s. 97 Akta 611 melarang hukuman mati dikenakan ke atas seorang kanak-kanak yang telah disabitkan kesalahannya. Seksyen 96 Akta 611 memperuntukkan bahawa seorang kanak-kanak berumur kurang dari 14 tahun tidak boleh dipenjarakan bagi apa-apa kesalahan atau kerana tidak boleh membayar denda:
- C
- (1) A child under the age of fourteen years shall not:
- (a) be ordered to be imprisoned for any offence; or
- D
- (b) be committed to prison in default of payment of a fine, compensation or costs.
- (2) A child aged fourteen years or above shall not be ordered to be imprisoned if he can be suitably dealt with in any other way whether by probation, or fine, or being sent to a place of detention or an approved school, or a Henry Gurney School, or otherwise.
- E
- (3) A child aged fourteen years or above shall not, if ordered to be imprisoned, be allowed to associate with adult prisoners.
- F
- [18] Dalam pandangan saya, walaupun seksyen tersebut menggunakan perkataan-perkataan “any offence”, kesalahan yang diperuntukkan di bawah s. 96 itu adalah kesalahan-kesalahan yang lain daripada kesalahan-kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Ini adalah tafsiran yang logical kerana bagi
- G
- kesalahan-kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati, sebagai ganti kepada hukuman mati yang tidak boleh dikenakan (menurut s. 97(1) Akta 611), Mahkamah hendaklah memerintahkan kanak-kanak yang telah disabitkan itu ditahan di penjara selama diperkenankan oleh Yang Di Pertuan Agong bagi kesalahan yang dilakukan di Wilayah Persekutuan Kuala Lumpur atau Labuan, atau menurut Raja Pemerintah atau Yang Di Pertua Negeri, bagi
- H
- kesalahan yang dilakukan di negeri-negeri. Ini diperuntukkan di bawah s. 97(2) Akta 611:
- I
- In lieu of a sentence of death, the Court shall order a person convicted of an offence to be detained in a prison during the pleasure of:*

- (a) the Yang Di Pertuan Agong if the offence was committed in the Federal Territory of Kuala Lumpur or the Federal Territory of Labuan; or
- (b) the Ruler or the Yang Di Pertua Negeri, if the offence was committed in the State.

A

B

[19] Pada hemat saya, s. 96 Akta 611 adalah terpakai apabila Mahkamah Tinggi menimbangkan rayuan daripada Pendakwa Raya atau mana-mana kanak-kanak atau ibu bapanya, di bawah s. 95(1) Akta 611, terhadap keputusan, perintah atau hukuman yang telah dibuat oleh Mahkamah Kanak-Kanak.

C

[20] Pandangan saya ini disokong oleh penghakiman saya dalam kes *Pendakwa Raya lwn. Yang Tertuduh Berkenaan* (Mahkamah Tinggi Malaya di Melaka, Perbicaraan Jenayah 45-2-2001). Keputusan dalam kes tersebut telah disahkan oleh Mahkamah Rayuan pada 14 April 2003, apabila mahkamah tersebut menolak rayuan yang tertuduh berkenaan dan mengekalkan hukuman yang dikenakan oleh Mahkamah Tinggi terhadapnya (Dalam Mahkamah Rayuan Malaysia Bersidang di Kuala Lumpur, Rayuan Jenayah No. M-05-25-2001). Dalam kes tersebut Mahkamah Tinggi Melaka telah memerintahkan supaya yang tertuduh berkenaan ditahan selama yang diperkenankan oleh Pihak Berkuasa Negeri di bawah s. 16 Akta Mahkamah Juvana 1947. Dalam kes tersebut yang tertuduh adalah seorang juvana yang telah dituduh dengan kesalahan membunuh yang boleh dihukum di bawah s. 302 Kanun Keseksaan. Dalam kes tersebut di peringkat awal prosiding, Mahkamah Tinggi telah menimbangkan persoalan yang serupa seperti dalam kes ini, iaitu soal bidang kuasa dan kaedah perbicaraan yang terpakai. Dalam penghakimannya mengenai soal itu mahkamah tersebut telah menyatakan:

D

E

F

G

Schubungan ini saya bersetuju dengan pandangan yang dinyatakan dalam penghakiman dalam kes *PP v. Buri Hemma* [1998] 2 CLJ Supp 296 . Dalam kes tersebut yang tertuduh, iaitu, seorang juvana telah dituduh dengan kesalahan mengedar dadah di bawah seksyen 39B(1)(a) Akta Dadah Berbahaya 1952 yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Peguam yang mewakili yang tertuduh meminta Mahkamah untuk mempertimbangkan sama ada yang tertuduh patut dibicarakan oleh seorang hakim Mahkamah Tinggi dengan dibantu oleh dua orang penasihat. Dalam kes tersebut Mahkamah Tinggi Pulau Pinang telah memutuskan bahawa tiada terdapat undang-undang bertulis yang menyatakan bahawa perbicaraan pesalah juvana oleh Mahkamah Tinggi tidak

H

I

- A** patut dibicarakan oleh seorang hakim sahaja seperti yang diperuntukkan di bawah seksyen 18 Akta Mahkamah Keadilan 1964. Tidak juga terdapat undang-undang bertulis yang memperuntukkan bahawa perbicaraan seorang pesalah juvana oleh Mahkamah Tinggi hendaklah dikendalikan dengan suasana dan seperti keadaan dalam Mahkamah Juvana. Malah, seorang hakim
- B** dibantu oleh dua orang penasihat tidak ada dalam undang-undang. Ini adalah jelas dari penghakiman Mahkamah Tinggi Pulau Pinang dalam kes itu di muka surat 815 hingga 816:

But s. 3 cannot be read in isolation for s. 40 of the Act provides:

- C** Nothing in this Act other than sections 15 and 16 shall affect the powers of the High Court and all the powers which may be exercised under this Act by a Juvenile Court in respect of a juvenile offender may in like manner be exercised by the High Court; and, in addition, the High Court, a Sessions Court and a
- D** Court of a Magistrate of the First Class shall have power to order the detention, in a Henry Gurney School, up to but not after his attainment of the age of twenty-one years, of any person who has attained the age of eighteen years but has not attained the age of twenty-one years at the date of making such order.
- E** *Section 40 provides, in language that cannot be any clearer; (i) that none of the provisions of the Juvenile Courts Act 1947, save for ss. 15 and 16, shall affect the powers of the High Courts; and (ii) that all powers which may be exercised under the Act by a juvenile court in respect of a juvenile offender may in like manner be exercised by the High Court.*
- F**

It means that the powers of the High Court remain quite unaffected by the Act, except in the case of a juvenile offender, the High Court: (i) shall not sentence or order a child under 14 years to be imprisoned for any offence or be committed to prison in default of payment of a fine, damages or costs (s. 15(1)); (ii)

G shall not sentence or order a young person under 18 years to be imprisoned if he can be suitably dealt with in any other way whether by probation, fine or committal to a place of detention, approved school, or Henry Gurney School, or otherwise (s. 15(2)); and (iii) shall not pronounce a sentence of death against a

H *person convicted of an offence if it appears to the Court that at time when the offence was committed he was a juvenile (s. 16). It also means that the High Court may assume all powers which may be exercisable under the Act by a juvenile court. But it does not mean that a judge of the High Court – who in the exercise of his judicial functions may assume the powers exercisable under the Act by a juvenile*

I *court – must be assisted by two advisers.*

Section 4 of the Act provides that:

A

A Juvenile Court shall consist of a Magistrate of the First Class who, in the exercise of this functions as a Juvenile Court, shall be assisted by two advisers ...

Section 18 of the Courts of Judicature Act 1964 provides that 'every proceeding in the High Court and all business arising there out shall, save as provided by any written law, be heard and disposed of before a single judge. There is no written law that the trial of a juvenile offender by the High Court shall not be heard and disposed of by a single judge. There is no written law that the trial of a juvenile offender by the High Court shall take on the trappings and airs of a juvenile court. Indeed, a judge assisted by two advisers, ..., is not known in law.

B

C

[21] Walaupun peruntukan-peruntukan yang dibincangkan oleh mahkamah untuk memutuskan soal itu adalah peruntukan-peruntukan tertentu di bawah Akta Mahkamah Juvana 1947, peruntukan-peruntukan yang serupa juga telah dikekalkan di bawah Akta 611 yang memansuhkan Akta Mahkamah Juvana 1947. Prinsip utama yang diperuntukkan di bawah s. 40 Akta Mahkamah Juvana 1947 telah diperuntukkan semula di bawah s. 117 Akta 611. Peruntukan di bawah s. 15 Akta Mahkamah Juvana 1947 telah diperuntukkan semula di bawah s. 96 Akta 611. Manakala peruntukan di bawah s. 16 Akta Mahkamah Juvana 1947 telah diperuntukkan semula di bawah s. 97 Akta 611. Malahan peruntukan-peruntukan utama yang lain di bawah Akta Mahkamah Juvana 1947 telah dikekalkan di bawah Akta 611. Oleh itu dalam pandangan saya, penghakiman dalam kes yang tersebut boleh digunakan sebagai otoriti untuk menyokong penghakiman bagi persoalan yang serupa dalam kes ini.

D

E

F

[22] Berdasarkan kepada huraian yang tersebut di atas, saya telah memutuskan bahawa saya mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan kes ini sebagai Hakim Mahkamah Tinggi, berseorangan, tanpa dibantu oleh dua orang Penasihat dengan menggunakan prosedur yang diperuntukan di bawah BAB XX Kanun Acara Jenayah. Saya telah memerintah supaya perbicaraan diteruskan di hadapan saya tanpa penasihat-penasihat.

G

H

[23] Seksyen 15 Akta 611, memperuntukkan sekatan-sekatan tertentu kepada pihak media tentang liputan dan penerbitan yang melibatkan kanak-kanak yang dituduh dan kanak-kanak yang merupakan mangsa dalam sesuatu kes itu:

I

- A** (1) notwithstanding any written law to the contrary, any mass media report regarding:
- (a) any step taken against a child concerned or purportedly concerned in any criminal act or omission, be it at the pre-trial, trial or post-trial state;
- B** (b) any child in respect of whom custody is taken under Part V;
- (c) any child in respect of whom any of the offences specified in the First Schedule has been or is suspected to have been committed; or
- C** (d) any proceedings under Part VI,
- shall not reveal the name, address or educational institution, or include any particulars calculated to lead to the identification of any child so concerned either as being the person against or in respect of whom action is taken or as being a witness to the action.
- D** (2) A picture of:
- E** (a) any child concerned in any of the matters mentioned in subsection (1); or
- (b) any other person, place or thing which may lead to the identification of any child so concerned,
- F** shall not be published in any newspaper or magazine or transmitted through any electronic medium.

[24] Pelanggaran peruntukan yang tersebut itu merupakan kesalahan di bawah s. 15(4) Akta 611:

- G** Any person who contravenes subsection (1) or (2) commits an offence and shall on conviction be liable to a fine not exceeding ten thousand ringgit or to imprisonment for a term not exceeding five years or to both.

- H** **[25]** Di bawah s. 15(3) Akta 611, Mahkamah Kanak-Kanak mempunyai budibicara demi kepentingan keadilan untuk mengecualikan pemakaian peruntukan di bawah s. 15(1) and 15(2) Akta 611.

- I** **[26]** Di bawah s. 117 Akta 611, Mahkamah Tinggi mempunyai budibicara untuk menggunakan mana-mana kuasa yang boleh dijalankan oleh Mahkamah Kanak-Kanak di bawah Akta 611. Berikutan dengan ini, selaras dengan s. 15(1) dan 15 (2) Akta 611, saya telah membuat perintah melarang pihak media

mendedahkan nama, alamat, sekolah atau memasukkan atau menyiarkan apa-apa jua butir (termasuk gambar) yang membolehkan kanak-kanak dan mangsa dikenali atau membawa kepada pengenalan identiti mereka.

A

[27] Untuk memberi kesan sepenuhnya kepada perintah larangan itu dan memandangkan kemungkinan penghakiman ini disiarkan dalam laporan journal undang-undang, nama kanak-kanak dan mangsa, nama ahli keluarga mereka yang telah memberikan keterangan dan alamat kediaman dan sekolah mereka serta beberapa butir lain tidak akan disiarkan dalam penghakiman ini. Walau bagaimanapun, kesemua butir-butir tersebut boleh didapati dari nota-nota keterangan dalam kes ini dan di dalam eksibit-eksibit yang berkenaan.

B

C

[28] Selain dari itu berdasarkan kepada s. 117 Akta 611, saya telah menggunakan peruntukan di bawah s. 12(3) Akta 611 dan memerintahkan supaya orang-orang berikut sahaja boleh menghadiri perbicaraan ini:

D

(a) kakitangan dan pegawai mahkamah (termasuk peguam-peguam),

E

(b) ahli keluarga KK,

(c) ahli keluarga L,

(d) wakil-wakil *bona fide* akhbar,

F

(e) saksi-saksi dalam kes ini.

[29] Sehubungan ini berikutan dengan permohonan oleh peguam KK, saya juga telah memberikan kebenaran kepada dua orang pegawai dari rumah kebajikan Shelter Home For Children, P.O Box 23, Jalan Sultan 46700, Petaling Jaya dan dua orang kawan rapat keluarga KK untuk menghadiri perbicaraan kes ini.

G

Kes Pihak Pendakwaan

H

[30] Untuk membuktikan satu kes *prima facie* terhadap KK, pihak pendakwa hendaklah membuktikan elemen-elemen berikut:

(1) Kematian L.

(2) Kematian L telah disebabkan oleh KK atau akibat daripada perbuatan KK, dan

I

- A (3) Perbuatan KK yang menyebabkan kematian L telah dilakukan dengan niat untuk menyebabkan kematian L, dengan niat untuk menyebabkan kecederaan badan yang KK tahu akan likely menyebabkan kematian, atau dengan niat untuk menyebabkan kecederaan badan yang mencukupi in the
B ordinary course of nature to cause death,

Atau

- C (4) KK telah menyebabkan kematian dengan melakukan perbuatan yang diketahuinya adalah so imminently dangerous that it must in all probability cause death.

- D [31] Saya mulakan penghakiman ini dengan memetik penghakiman YAA Ong Hock Thye, Pemangku Hakim Besar Malaya (pada masa itu) di mana, dalam menyampaikan penghakiman Mahkamah Persekutuan dalam kes *Sia Soon Suan v. PP* [1966] 1 MLJ 116 di ms 118 beliau telah menyatakan:

- E Nevertheless the requirements of strict proof in a criminal case cannot be relaxed to bridge any material gap in the prosecution case. Irrespective of whether the Court is otherwise convinced in its own mind of the guilt or innocence of an accused, its decision must be based on the evidence adduced and nothing else.

- F [32] Maka berdasarkan kepada keterangan-keterangan (yang admissible) yang telah dikemukakan dalam kes ini dan prinsip-prinsip undang-undang yang terpakailah saya akan memutuskan kes ini. Malahan adalah menjadi tanggungjawab mahkamah ini untuk menilai dan mempertimbangkan keterangan kesemua saksi-saksi yang telah memberi keterangan dan memberikannya kesan yang sepatutnya diberi kepada keterangan mereka.

- G [33] Untuk membuktikan kesnya pihak Pendakwa Raya telah memanggil 23 orang saksi. Tiada seorang pun di antara saksi-saksi tersebut melihat bagaimana kecederaan-kecederaan yang membawa maut telah dilakukan ke atas L. Pendakwa Raya bergantung kepada keterangan seperti berikut:
H

- I (1) Circumstantial evidence,
(2) Maklumat yang dikatakan telah diberi oleh KK di bawah s. 27 Akta Keterangan,

- (3) Keterangan Ahli Kimia, Dr. Seah Lay Hong (SP3) tentang ujian DNA yang telah dijalankan ke atas beberapa barang kes dalam kes ini; dan A
- (4) Pengakuan oleh KK yang telah dibuat dalam percakapan telefon dengan SP19. B

[34] Perlu ditegaskan bahawa dalam mempertimbangkan sama ada pihak pendakwa telah membuktikan satu kes *prima facie* terhadap KK, seperti yang diperuntukkan oleh s. 180 Kanun Acara Jenayah, saya telah membuat penilaian yang maksima terhadap kredibiliti kesemua saksi-saksi yang telah dipanggil dan keterangan-keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwa. C

[35] Sehubungan ini saya bersetuju dengan pandangan Yang Arif Augustine Paul H dalam penghakimannya dalam kes *PP v. Dato' Seri Anwar Ibrahim (No. 3)* [1999] 2 CLJ 215, di ms 275: D

What emerges from this illuminating judgment is clear. The meaning of a '*prima facie*' case in s. 180(1) of the Criminal Procedure Code must be understood in the context of a non-jury trial. A *prima facie* case arises when the evidence in favor of a party is sufficiently strong for the opposing party to be called on to answer. The evidence adduced must be such that it can be overthrown only by rebutting evidence by the other side. Taken in its totality, the force of the evidence must be such that, if unrebutted, it is sufficient to induce the court to believe in the existence of the facts stated in the charge or to consider its existence so probable that a prudent man ought to act upon the supposition that those facts existed or did happen. As this exercise cannot be postponed to the end of the trial, a maximum evaluation of the credibility of witnesses must be done at the close of the case for the prosecution before the court can rule that a *prima facie* case has been made out in order to call for the defence. Be that as it may, I am unable to agree with the defence submission that this means that the prosecution must prove its case beyond reasonable doubt at that stage. A case can be said to have been proved beyond reasonable doubt only upon a consideration and assessment of all the evidence (see *Canadian Criminal Evidence* (3rd edn) by PK McWilliams QC para 39:10000). It must be observed that in a criminal trial, if the defence raises a reasonable doubt as to the truth of the prosecution's case or as to the accused's guilt, there will be an acquittal, and if no such doubt is raised, a conviction (see *Mah Kok Choeng v. R* [1953] MLJ 46). This evidential burden may be discharged by the defence either in the course of the prosecution's E
F
G
H
I

A case or in the course of its own case (see *Wong Chooi v. PP* [1967] 2 MLJ 180). It follows that a case cannot be said to have been proved beyond reasonable doubt until the accused has concluded his case. A trial is said to be concluded when the accused, after he has been called upon to enter his defence, either elects to remain silent or gives a statement from the dock or gives evidence on oath. If the accused elects to remain silent and fails to show why the finding of *prima facie* case is wrong for any reason, the case will be said to have been proved beyond reasonable doubt as the accused will have no more opportunity of raising a reasonable doubt. Where the accused gives a statement from the dock or gives evidence on oath, the court will have to consider all the evidence before it. If the court is satisfied that no reasonable doubt has been raised in that exercise, the case will similarly be said to have been proved beyond reasonable doubt. This accords with the new s. 182A of the Criminal Procedure Code which provides that at the conclusion of the trial, the court shall consider all the evidence adduced before it and shall decide whether the prosecution has proved its case beyond reasonable doubt. Thus, a *prima facie* case as prescribed by the new s. 180(1) of the Criminal Procedure Code must mean a case which if un rebutted would warrant a conviction.

E [36] Penghakiman dalam kes itu telah disahkan oleh Mahkamah Rayuan (*Dato' Seri Anwar Ibrahim v. PP* [2000] 2 CLJ 695) dan oleh Mahkamah Persekutuan (*Dato' Seri Anwar Ibrahim v. PP* [2002] 3 CLJ 457-520). Rujukan juga boleh dibuat kepada kes F *Looi Kow Chai v. PP* [2003] 1 CLJ 734, 755.

Circumstantial Evidence

G [37] Saksi yang amat penting dalam kes ini ialah emak simati, iaitu, (SP19). Saya akan menghuraikan keterangan SP19 kecuali keterangannya mengenai pengakuan yang dibuat oleh KK melalui percakapan telefon dengan SP19. Saya akan menghuraikan keterangan SP19 mengenai percakapan telefon tersebut kemudian di bahagian lain dalam penghakiman ini.

H [38] Menurut keterangannya di Mahkamah, SP19 adalah seorang guru sekolah yang telah mengajar selama 21 tahun. Pada masa yang material SP19 mengajar di sebuah sekolah di Kuala Lumpur yang jaraknya adalah 1-2 kilometer dari rumahnya (tempat kejadian). Di rumah tersebut SP19 tinggal dengan suaminya (SP8), I anak lelakinya (SP6), anak perempuannya yang pertama, (SP7) dan anak perempuan kedua yang juga anak bongsunya, iaitu, L (simati).

[39] Selain daripada mengajar, SP19 juga mengendalikan kelas tambahan (tuisyen) di rumahnya. Kelas tambahan tersebut diadakan pada setiap hari Selasa dan Khamis dari jam 4.30 petang hingga 6.30 petang. Ada 3 hingga 4 orang pelajar yang mengikuti kelas tambahan tersebut. Salah seorang daripada mereka ialah KK. KK mengikuti kelas tambahan pada setiap hari Selasa dan Khamis. Kelas tambahan KK adalah dari 4.30 petang hingga 6.30 petang. KK mengikuti kelas tambahan bagi mata pelajaran Bahasa Malaysia, Bahasa Inggeris dan Matematik. Bagi mata pelajaran yang KK agak lemah, iaitu Geografi dan Sejarah, SP19 menjalankan ulangkaji dengannya. Menurut SP19, KK telah mengikuti kelas tambahan dengannya sejak dari darjah satu.

A

B

C

[40] Pada 30 Mei 2002 kira-kira jam 2.30 petang, SP19 masih berada di sekolah kerana ada mesyuarat mingguan yang akan bermula pada pukul 2.30 petang. Pada masa SP19 hendak mula mesyuarat, dia menerima panggilan telefon dari KK menyatakan dia ingin datang tuisyen pada pukul 3.30 petang. SP19 melarangnya kerana menurut SP19 pada pukul 3.30 petang dia masih berada dalam mesyuarat. SP19 menyuruh KK datang tuisyen pada pukul 4.30 petang kerana tuisyen KK memang sepatutnya bermula pada pukul 4.30 petang. Menurut SP19, dia tahu panggilan telefon itu adalah daripada KK kerana nombor telefonnya ada pada telefon bimbitnya dan SP19 cam suara KK.

D

E

[41] Selepas bercakap dengan KK, SP19 terus menghadiri mesyuaratnya. Pada lebih kurang pukul 3.30 petang pada hari yang sama, L (simati) menelefon SP19 dan memberitahu SP19 bahawa KK sudah sampai di rumah. SP19 menyuruh simati membuka pintu dan membenarkan KK masuk.

F

[42] Pada lebih kurang pukul 4 atau 4.10 petang, SP19 menerima panggilan telefon dari rumahnya. KK yang menelefonnya. KK menanya SP19 bila SP19 akan balik? SP19 menjawab dia sedang hendak balik. SP19 bertanya KK apa yang dia (KK) buat?. KK menjawab "I am sitting on a sofa". SP19 menyuruh KK buat kerja dahulu dan dia akan balik. SP19 tahu panggilan telefon itu dibuat dari rumahnya kerana dia nampak nombor telefon rumahnya di telefon bimbitnya. Nombor telefon rumahnya ialah 41437128 dan nombor telefon bimbitnya ialah 016-2885236.

G

H

I

- A [43] Menurut SP19, semasa menerima panggilan telefon daripada KK itu, dia berada dalam perjalanan hendak balik ke rumahnya. Apabila SP19 sampai ke rumahnya pada lebih kurang pukul 4.30 petang, SP19 mendapati gate rumahnya tidak berkunci. SP19 mendapati mangga di grill dikunci dari luar. Sepatutnya mangga itu
- B dikunci dari dalam. SP19 membuka kunci di grill itu. Apabila SP19 masuk ke dalam rumah, SP19 mendapati bahawa di bahagian ruang tamu yang membawa kepada bahagian dapur rumahnya terdapat titik-titik darah di atas lantai. SP19 memanggil simati dan KK. Apabila SP19 masuk ke bahagian dapur, SP19 mendapati
- C lebih banyak darah atas lantai. SP19 kemudiannya terus mencari termasuk di bilik air. SP19 mendapati pintu bilik air tidak ditutup rapat. Apabila SP19 membuka pintu bilik air SP19 mendapati simati terbaring berlumuran dengan darah di atas lantai bilik air. SP19 terkejut. Dia menjerit dan pergi keluar meminta tolong dari
- D jirannya, di sebelah kiri rumahnya. Jirannya, K dan G telah datang memberi bantuan kepada SP19.

- [44] Dengan pertolongan K dan G, SP19 membawa simati ke Klinik Surgery Setapak. Selepas pemeriksaan ringkas, doktor di klinik tersebut telah mengarahkan SP19 membawa simati ke hospital. SP19 terus membawa simati ke Gleneagle Hospital, Jalan Ampang. Apabila sampai ke Hospital Gleneagle, SP19 terus memasukkan simati ke Wad Kecemasan. Doktor telah mencuba sedaya upaya untuk menyelamatkan simati. Sementara doktor cuba
- E menyelamatkan simati, SP19 telah menelefon KK dan bertanya, “What happened to my daughter?” KK menjawab, “sorry teacher, teacher sorry, sorry teacher, I don’t know why I did it.”
- F

- [45] Saya akan membincangkan pengakuan ini dengan lebih lanjut kemudian.
- G

- [46] Menurut SP19, apabila dia masuk ke rumah dia tidak mendapati sebarang tanda bahawa rumah itu telah dipecah masuk. Selepas beberapa hari, SP19 mendapati anak kunci yang dimiliki oleh simati tidak dapat dijumpai. Anak kunci tersebut tidak dijumpai
- H sehingga pada tarikh perbicaraan. Selain daripada itu juga, beberapa hari kemudian, SP19 mendapati bahawa empat bilah pisaunya telah hilang dari rumahnya. Di mahkamah, SP19 telah mengecamkan pisau pemotong (chopper) (P4A) dan pisau-pisau (P5A dan P6A) sebagai pisau-pisaunya yang hilang itu.
- I

[47] SP19 juga memberikan keterangan bahawa pada 30 Mei 2002, dia tidak ada pada bila-bila masa memberitahu KK bahawa dia (SP19) membatalkan kelas tambahan pada hari itu. Menurut SP19, dia tidak membatalkan kelas tambahan pada 30 Mei 2002. Menurut SP19 juga, jika ada apa-apa emergency dia akan beritahu beberapa jam sebelum kelas tambahan.

A

B

[48] Tiada terdapat anggapan undang-undang bahawa seseorang saksi yang berkepentingan tidak boleh dipercayai. Keterangan seseorang saksi sedemikian itu boleh diterima dan dipercayai, melainkan terdapat sebab-sebab yang menyakinkan untuk tidak mempercayai keterangan saksi itu berdasarkan kepada keterangan sebaliknya dan juga keadaan sekeliling (surrounding circumstances). Ini telah diputuskan dalam kes *Balasingham v. PP* [1959] MLJ 193.

C

[49] Saya sentiasa menyedari dan tidak melupakan bahawa SP19 adalah ibu kepada simati. Oleh yang demikian kemungkinan SP19 memberi keterangan yang berat sebelah (terhadap KK) tidak boleh dilupakan. Saya telah menimbang dengan teliti keterangan SP19 seperti yang telah saya huraikan tadi. Saya dapati keterangan SP19 tersebut langsung tidak dicabar dan tidak goyah sama sekali. Tetapi bukan itu sahaja ujiannya. Inherent probability keterangannya hendaklah juga dipertimbangkan. Setelah menimbang kesemua perkara ini dan juga tingkah lakunya (demeanour) ketika memberi keterangan, saya mendapati keterangan SP19 adalah keterangan yang menyakinkan dan saya menerimanya sebagai keterangan yang benar.

D

E

F

[50] Keterangan SP19 seperti yang disebut itu juga disokong dalam beberapa perkara yang material oleh keterangan lain. P30, bil telefon rumah SP13 menunjukkan bahawa terdapat panggilan telefon kepada telefon bimbit SP19 (016-2885236) pada pukul 14:26:20 (lebih kurang pukul 2.26 petang) pada 30 Mei 2002. Dalam penghakiman saya, ini adalah panggilan telefon yang dibuat oleh KK kepada SP19 (yang menurut SP19 dibuat pada lebih kurang 2.30 petang), meminta hendak datang tuisyen pada pukul 3.30 petang. P29 bil telefon rumah SP19 menunjukkan terdapat panggilan telefon kepada telefon bimbit SP19 (016-2885236) pada 30 Mei 2002 pada pukul 15:34:04 (lebih kurang pukul 3.34 petang). Saya membuat kesimpulan bahawa panggilan itu adalah panggilan yang telah dibuat oleh L kepada SP19, yang menurut SP19 dibuat pada lebih kurang 3.30 petang, memberitahu SP19,

G

H

I

- A** bahawa KK telah sampai ke rumah SP19. Dalam P29 juga terdapat panggilan telefon dari rumah SP19 kepada telefon bimbit SP19 pada pukul 16:24:51 (lebih kurang pukul 4.25 petang). Ini, dalam penghakiman saya adalah panggilan telefon yang dibuat oleh KK kepada SP19 yang menurut SP19 telah dibuat oleh KK kepada SP19 pada pukul 4 atau 4.10 petang.

- [51]** Keterangan SP19 bahawa KK telah datang ke rumahnya untuk tuisyen pada hari tersebut disokong oleh keterangan bapa saudara KK, (SP14). SP14 telah memberi keterangan bahawa pada 30 Mei 2002 dia ada menolong menghantar KK ke kelas tuisyen di tempat kejadian. Menurut SP14, apabila sampai di rumah tersebut dia nampak seorang kanak-kanak perempuan membuka pintu rumah tersebut. Saya membuat kesimpulan fakta bahawa kanak-kanak perempuan tersebut adalah L, iaitu, simati.
- C** Ini adalah berdasarkan kepada keterangan SP19, bapa simati (SP8), abang simati (SP6) dan kakak simati (SP7), yang jika ditimbang secara keseluruhan menunjukkan bahawa pada masa yang material hanya simati seorang yang tinggal di rumah itu.
- D** Menurut SP8, pada 30 Mei 2002 pada lebih kurang pukul 9 atau 10 pagi dia telah meninggalkan rumah untuk pergi bekerja dan hanya pulang ke rumah sebelah petang untuk membuka pintu rumahnya untuk membolehkan siasatan dibuat oleh polis. SP6 telah memberikan keterangan bahawa pada 30 Mei 2002 pada pukul 12 tengahari dia telah meninggalkan rumah untuk pergi menghadiri tuisyen di Pusat Tuisyen Kasturi dan sepanjang petang 30 Mei 2002 itu SP6 tidak pulang ke rumah. Menurut SP6, semasa dia keluar rumah SP7 dan simati berada di rumah. SP7 yang berumur 14 tahun telah memberi keterangan bahawa pada lebih kurang pukul 2 petang pada 30 Mei 2002, dia telah meninggalkan rumah, untuk pergi ke KLCC bersama-sama kawannya. Sebelum meninggalkan rumah SP7 telah memberitahu SP19 melalui telefon. Ini disahkan oleh SP19 dalam keterangannya.
- E** Menurut SP7 pada masa dia meninggalkan rumah pada pukul 2 petang, simati tinggal seorang di rumah. Menurut SP7 dia hanya balik ke rumah pada lebih kurang pukul 6 petang.

- [52]** Bapa KK (SP13) memberikan keterangan bahawa dia adalah seorang peniaga dan menjalankan perniagaan kedai ubat Cina. SP13 mengesahkan bahawa nombor telefon di premis perniagaannya ialah 40218849. Menurut SP13, dia ada dua orang anak. Seorang anak perempuan dan seorang anak lelaki. Anak
- I**

perempuannya berumur 24 tahun. Anak lelakinya berumur 13 tahun. Dia mengecam KK sebagai anak lelakinya. Menurut SP13, KK bersekolah di Sekolah Menengah dalam Tingkatan 1. SP13 juga mengesahkan bahawa KK ada mengikuti tuisyen di rumah SP19 dua kali seminggu, iaitu, pada hari Selasa dan Jumaat. Menurut SP13 biasanya kelas tuisyen KK ialah di antara pukul 4 petang hingga 5.30 petang. Menurut SP13 biasanya dia yang akan menghantar KK pergi ke kelas tuisyen. Tetapi pada 30 Mei 2002, adik iparnya iaitu SP14 yang menghantar KK pergi tuisyen.

[53] SP14 dalam keterangannya mengesahkan bahawa pada 30 Mei 2002 dia telah menghantar KK pergi ke kelas tuisyen.

[54] Keterangan penting seterusnya dalam rantaian keterangan circumstantial dalam kes ini ialah keterangan (SP15). Menurut SP15, anaknya, CHS menghadiri kelas tuisyen di rumah SP19. Kelas tuisyen tersebut biasanya diadakan pada hari Selasa dan Khamis, bermula dari pukul 4.30 petang hingga pukul 6.30 petang. Ada beberapa kanak-kanak lain yang menghadiri kelas tuisyen di rumah SP19 termasuk KK. Pada 30 Mei 2002, pada lebih kurang pukul 4.30 petang, SP15 telah menghantar anaknya, CSH ke rumah SP19, untuk menghadiri tuisyen. Apabila sampai ke rumah SP19, anaknya turun dari kereta dan baru mahu melepasi gate rumah itu apabila KK tiba-tiba keluar dari dalam rumah SP19 (dengan tidak memakai apa-apa alas kaki) dan menahan Max (SP11) dan anaknya dari memasuki rumah SP19. Menurut SP15, KK berjalan ke arah pemandu SP11 dan bercakap dengan pemandu tersebut. SP15 tidak tahu apa yang dikatakan oleh KK kepada pemandu tersebut. Kemudian, KK telah berjalan ke arah kereta SP15 dan datang ke sebelah kiri kereta SP15. SP15 menurunkan cermin keretanya dan KK memberitahu SP15 bahawa, "Mrs. Liew said no tuition today and would replace the next day." Menurut SP15 pada masa itu KK memakai T-shirt berwarna merah dan seluar panjang berwarna biru. Semasa bercakap dengan SP15, KK bercakap dengan cepat dan KK memegang serangkai kunci. Menurut SP15, semasa bercakap dengannya, muka KK kelihatan berpeluh-peluh dan bahagian hadapan T-shirtnya basah. Selepas diberitahu oleh KK bahawa pada hari itu tiada tuisyen, SP15 telah cuba menelefon SP19 tetapi tidak berjaya kerana SP19 telah menukar telefonnya. SP15 kemudiannya terus meninggalkan rumah tersebut.

A

B

C

D

E

F

G

H

I

- A [55] Saksi seterusnya yang dipanggil oleh Pendakwa Raya ialah Max (SP11), seorang kanak-kanak yang berumur 9 tahun. Setelah menjalankan siasatan dengan menyoal SP11 dan mengamati keadaannya serta tingkah lakunya ketika menjawab soalan-soalan, saya memutuskan bahawa SP11 tidak memahami dengan
- B secukupnya sifat sesuatu sumpah yang diikrarkan oleh seorang saksi sebelum memberikan keterangan bersumpah. Walau bagaimanapun, saya berpuashati bahawa SP11 mempunyai kecerdikan yang mencukupi untuk membolehkan keterangannya diterima walaupun bukan secara bersumpah. Saya telah mengarahkan
- C supaya SP11 memberi keterangan tanpa sumpah di bawah s. 133A Akta Keterangan 1950. Saya telah memberi amaran kepadanya dan mengingatkannya supaya bercakap benar, tiada apa-apa yang tidak benar melainkan benar belaka.
- D [56] Menurut SP11 dia belajar dalam darjah dua. Dia juga menghadiri kelas tuisyen di rumah SP19. Selain darinya, beberapa orang kanak-kanak lain termasuk KK juga menghadiri kelas tuisyen tersebut. Pada 30 Mei 2002, pemandunya menghantarnya dengan kereta ke rumah SP19 untuk menghadiri tuisyen. Menurut SP11,
- E apabila dia sampai ke rumah SP19, KK menahannya berhampiran gate rumah SP19 dan berkata “go, go go away Max. There is no class today. Mrs Liew will replace another day”. Menurut SP11 dia tidak dapat masuk ke dalam rumah kerana KK menahannya dan tidak membenarkannya masuk. SP11 juga
- F menyatakan bahawa pada masa itu KK memakai baju – T berwarna merah. Dalam mahkamah SP11 tidak mengesahkan KK sebagai orang yang telah menahannya. Tetapi setelah mempertimbangkan keterangan SP11 bersekali dengan keterangan SP19 dan SP15, tiada keraguan di fikiran saya bahawa orang yang
- G dimaksudkan oleh SP11 adalah KK.
- [57] Saya juga menyedari bahawa oleh kerana SP11 seorang kanak-kanak yang berusia terlalu muda (tender age) dan memberikan keterangan tanpa bersumpah, perlu ada sokongan (corroboration) kepada keterangannya. Sehubungan ini, saya
- H berpuashati bahawa keterangan SP11 mengenai dia ditahan oleh KK daripada memasuki rumah SP19 dan diberitahu oleh KK bahawa pada hari itu tiada tuisyen dan SP19 akan menggantikan hari yang lain, disokong secara keseluruhannya oleh keterangan SP15. Saya menerima keterangan SP11 seperti yang telah saya
- I huraikan tadi.

Maklumat Di Bawah s. 27 Akta Keterangan 1950

[58] Untuk membuktikan maklumat yang dikatakan telah diberi oleh KK, pihak pendakwa bergantung kepada keterangan pegawai penyiasat (SP20) dan Pemangku DSP Azizan (SP21).

[59] SP21, iaitu seorang pegawai dari Cawangan Jenayah Berat, Ibu Pejabat Polis Kontijen, Kuala Lumpur, dalam keterangannya menyatakan bahawa dia telah membantu siasatan dalam kes ini dengan membuat soal siasat terhadap KK. Menurut SP21, kali pertama dia berjumpa dengan KK ialah pada lebih kurang jam 11.15 malam 30 Mei 2002 di Bilik Gerakan Balai Polis Wangsa Maju. Soal-siasat terhadap KK telah dijalankan dalam Bilik Gerakan tersebut. Dalam soal-siasat tersebut SP21 dibantu oleh Sjn. Ang, Kpl Tan dan D/Lance Kpl. Tan. Menurut SP21, dalam soal siasat tersebut ada maklumat yang diberikan oleh KK kepadanya. Pendedahan oleh KK itu telah dimaklumkan oleh SP21 kepada SP20 untuk tindakan selanjutnya. Berikutan dengan maklumat yang diberi oleh KK itu SP21, SP20 dan sepasukan polis serta KK telah pergi ke alamat di mana terdapat kedai bapa KK (SP13). Menurut SP21, semasa berada di alamat tersebut, 2 bilah pisau telah dijumpai dari dalam longkang di hadapan kedai SP13. Menurut SP21, pisau-pisau tersebut dijumpai berikutan dengan maklumat yang didedahkan oleh KK dan selepas ditunjukkan oleh KK. SP21 telah mengecamkan P5A dan P6A sebagai pisau-pisau yang telah dijumpai di dalam longkang di hadapan kedai SP13. SP21 juga telah mengecamkan tempat pisau-pisau itu dijumpai dari gambar-gambar P22D, E, F, G, H dan I. Pisau-pisau tersebut telah diambil oleh SP20.

[60] Menurut SP21, sebilah parang juga telah dijumpai di dalam longkang di belakang kedai SP13. Adalah jelas bahawa parang yang dimaksudkan oleh SP21 adalah pisau P4A, kerana SP21 telah mengecamkan P4A sebagai parang yang telah dijumpai dalam longkang di belakang kedai SP13. SP21 juga telah mengecamkan gambar-gambar P22K dan L sebagai gambar yang menunjukkan tempat asal P4 dijumpai. Menurut SP21 juga selepas ditemui, pisau tersebut telah diambil oleh SP20.

[61] Keterangan SP21 tentang penemuan pisau-pisau tersebut berikutan dengan maklumat yang diberi oleh KK dan di tempat yang ditunjukkan oleh KK disokong oleh keterangan SP20. Menurut SP20 selepas soal siasat dia telah membawa KK ke kedai SP13. Menurut SP20 di alamat tersebut, KK telah tunjukkan

A

B

C

D

E

F

G

H

I

- A kepadanya tempat yang dia telah buang pisau. SP20 telah mengecamkan gambar-gambar P22D, E, F, G, H dan I sebagai tempat di mana pisau-pisau telah dijumpai iaitu dalam longkang dihadapan kedai tersebut. SP20 juga telah mengecamkan P5A dan P6A sebagai pisau-pisau yang dijumpai di hadapan kedai. SP20
- B juga telah mengecam P4A sebagai pisau yang ditemui di belakang kedai. Menurut SP20 dia telah mengambil pisau-pisau tersebut dan dia sendiri yang membawa balik pisau-pisau tersebut. Ketika ditunjukkan gambar P22D, SP20 telah menjelaskan bahawa ketika dijumpai pisau itu adalah dalam keadaan seperti dalam P22D.
- C Menurutnya, P22E dan F adalah gambar pisau yang sama. Menurutnya lagi, selepas pisau itu dijumpai, dia telah mengangkat pisau itu ke bibir longkang kemudian gambar P22E dan F diambil.
- D [62] Apabila dirujuk gambar P22I, SP20 menyatakan bahawa gambar itu menunjukkan tempat asal pisau dalam gambar itu ditemui. Gambar G dan H telah diambil selepas pisau itu diangkat daripada longkang. Merujuk kepada gambar P22K dan L, SP20 menyatakan bahawa gambar itu menunjukkan keadaan pisau yang dijumpai di belakang kedai. Saya dapati keterangan SP21 dan
- E SP20 tentang penemuan pisau P5A dan P6A dari dalam longkang di hadapan kedai SP13 dan penemuan P4A dari dalam longkang di belakang kedai SP13 tidak tergugat, malah tidak dicabar dalam pemeriksaan balas saksi-saksi tersebut. Saya dapati keterangan SP20 dan SP21 tentang penemuan P5A, P6A dan P4A di tempat-
- F tempat yang ditunjukkan oleh KK itu bukanlah sesuatu yang tidak munasabah dan saya menerima keterangan itu sebagai keterangan yang boleh dipercayai. Saya akan menghuraikan kesan keterangan ini dalam kes pendakwaan terhadap KK sebentar lagi. Sebelum itu saya akan memperkatakan tentang maklumat yang didakwa oleh
- G SP20 dan SP21 telah diberi oleh KK yang membawa kepada penemuan P5A, P6A dan P4A yang telah dibantah dengan keras penerimaannya dalam keterangan oleh peguam KK.
- H [63] Peguam KK telah berhujah bahawa SP20 telah menyatakan bahawa soal siasat olehnya lah yang telah membawa kepada penemuan pisau-pisau dalam kes ini, dan di hadapan kedai bapa KK, SP20 telah menyoal siasat KK lagi. Menurut peguam KK, ini adalah bertentangan dengan keterangan SP21. Peguam berhujah bahawa SP20 telah mengubah pendiriannya ketika memberikan
- I keterangan, keterangannya tidak menyakinkan dan SP20 “had impeached himself”. Peguam juga menambah bahawa SP20

menyatakan bahawa dia telah merakamkan secara bertulis apa yang telah dikatakan oleh KK, tetapi apa yang dirakamkan itu telah tidak dikemukakan. Apa yang dikemukakan adalah laporan polis (P27) yang tidak menyatakan apakah sebenarnya maklumat yang telah diberi oleh KK. A

[64] Dalam pemeriksaan utama SP20 menyatakan: B

Pada jam lebih kurang 1 pagi 31 Mei 2002 saya ada berjumpa dengan KK. Ada soal siasat dijalankan terhadap beliau. Selepas soal siasat saya membawa dia ke rumahnya, Di alamat tersebut KK telah tunjuk kepada saya tempat yang dia telah buang pisau. C

[65] Dalam pemeriksaan utama juga SP20 menyatakan bahawa dia telah pergi ke tempat pisau ditemui selepas soal siasat ke atas KK dijalankan, dan ketika ditanya apakah maklumat yang diperolehinya, SP20 menyatakan bahawa KK memberitahu dia boleh tunjuk di mana pisau dibuang. D

[66] Walaupun dalam keterangan tersebut SP20 tidak menyatakan secara spesifik bahawa dia yang telah menjalankan soal siasat, keseluruhan keterangan tersebut boleh memberi gambaran bahawa dia yang telah menjalankan soal siasat dan dia yang telah menerima maklumat yang dikatakan telah diberikan oleh KK itu. E

[67] Ini adalah tidak konsisten dengan apa yang telah dinyatakan oleh SP20 dalam pemeriksaan balas, apabila dia menyatakan bahawa semasa proses keseluruhan soal siasat dijalankan dia tidak hadir dan bahawa DSP Azizan (SP21) yang telah menjalankan soal siasat itu. Keterangan tersebut diberikan oleh SP20 ketika ditanya oleh peguam KK dalam pemeriksaan balas: F

Soalan: **Tempat di mana pisau-pisau dijumpai** sebelum dijumpai adakah soal siasat dijalankan ke atas subjek. G

Jawapan: Ada.

Soalan: Adakah dia diberi amaran di bawah seksyen 112 KAJ sebelum soal siasat itu dijalankan. H

Jawapan: Semasa proses keseluruhan soal siasat dijalankan saya tidak hadir.

Soalan: Ini bermakna ASP Norazmi yang menjalankan soal siasat. I

- A** Jawapan: Bukan.
Soalan: Jadi siapa yang jalankan soal siasat di sana.
Jawapan: DSP Azizan.
- B** **[68]** Dalam pengamatan saya, ketika memberi keterangan dalam pemeriksaan utama dan ketika menjawab soalan pertama dalam petikan keterangan di atas, SP20 keliru dengan proses soal siasat di Bilik Gerakan Balai Polis Wangsa Maju yang dijalankan oleh SP21 (dimana SP20 tidak ada), dan pertanyaan yang dibuat olehnya (SP20) terhadap KK di hadapan kedai bapanya sebelum
- C** KK menunjukkan tempat pisau-pisau tersebut dijumpai. Saya fikir SP20 menyedari kekeliruan ini apabila dia ditanya soalan kedua dalam petikan itu. Dalam pemeriksaan semula, SP20 telah memberikan penjelasan tentang apa yang dimaksudkannya ketika
- D** menjawab soalan pertama peguam KK dalam petikan tersebut:
Soalan: Bila kamu kata tadi ada soal siasat dijalankan di tempat pisau ditemui tetapi sebelum pisau ditemui apa yang kamu maksudkan.
- E** Jawapan: Maksud saya, sebelum KK membawa saya pergi ke tempat pisau ditemui, soal siasat yang pertama dibuat di Balai Polis Wangsa Maju. Setelah dia bersetuju boleh membawa kami ke tempat pisau dibuang, saya sendiri telah tanya di mana pisau dibuang. Saya telah bertanya soalan itu dihadapan rumah KK.
- F** **[69]** Versi yang secara keseluruhannya serupa juga dengan versi dalam petikan itu telah diberikan oleh SP20 ketika menjawab soalan oleh mahkamah:
- G** Di Balai Polis Wangsa Maju DSP Azizan yang buat soal siasat. Di hadapan kedai ibu bapa KK saya telah tanya sekali lagi di mana pisau dibuang? Semasa DSP Azizan buat soal siasat saya tidak hadir. Dia kata dia boleh tunjuk di mana pisau dibuang, di Balai Polis Wangsa Maju. Pada masa itu DSP Azizan ada di situ.
- H** Semasa KK dibawa balik ke Balai Polis Wangsa Maju, soal siasat dijalankan oleh DSP Azizan. Pada masa itu saya tidak ada. Kemudian saya telah diberitahu oleh anggota saya bahawa KK dengan sukarela akan membawa ke tempat pisau dibuang. Selepas itu kami terus ke rumah KK. Di hadapan kedai saya tanya sekali lagi di mana pisau dibuang.
- I**

[70] Menurut SP20, selepas diberitahu oleh anggotanya bahawa KK boleh tunjuk pisau, selepas disoal siasat oleh DSP Azizan, di Balai Wangsa Maju pun KK telah memberitahunya di mana pisau itu berada: A

DSP Azizan menyoal siasat KK di Bilik berasingan. Pada masa itu saya tidak ada dengan DSP Azizan. Selepas diberitahu oleh anggota saya bahawa KK boleh tunjukkan pisau, saya terus bawa KK ke rumahnya. KK ada beritahu saya sendiri di mana pisau dibuang, ketika di Balai Polis Wangsa Maju. Selepas disoal oleh DSP Azizan dan selepas diberitahu oleh anggota saya kami terus pergi ke rumah KK. Semasa dalam perjalanan ke rumahnya KK ada beritahu saya di mana pisau itu berada. Dia beritahu saya dalam perjalanan dari Bilik Gerakan ke bilik saya. B
C

[71] Pada hemat saya keterangan SP20 tidak tergugat malah dikuatkan oleh pemeriksaan balas lanjut oleh peguam KK (dengan kebenaran mahkamah): D

Soalan: Awak jalankan soal siasat dalam perjalanan di antara Bilik Gerakan dan bilik awak.

Jawapan: Tidak benar. E

Soalan: Di mana awak jalankan soal siasat.

Jawapan: Saya tidak menjalankan soal siasat.

Jawapan: Awak tidak menjalankan soal siasat terhadap subjek pada bila-bila masa pada malam itu di Balai Polis Wangsa Maju. F

Jawapan: Benar.

Soalan: Di tempat itu sebelum pisau-pisau diperolehi awak sendiri **tanya** subjek. G

Jawapan: Di mana?.

Soalan: Di kedai bapa subjek.

Jawapan: Saya ada tanya subjek. H

[72] Apa yang dinyatakan oleh SP20 itu adalah konsisten dengan apa yang telah dijelaskannya dalam pemeriksaan semula dan apabila disoal oleh mahkamah. Dalam pengamatan saya, keterangan SP20 bahawa dia tidak menyoal siasat dalam perjalanan di antara Bilik Gerakan ke Biliknya dan bahawa dia tidak menjalankan soal siasat terhadap KK pada bila-bila masa pada malam itu di Balai I

- A Polis Wangsa Maju, tidak boleh dikatakan bertentangan dengan keterangan SP20 (ketika menjawab soalan mahkamah) bahawa semasa dalam perjalanan kerumahnya (dalam perjalanan dari Bilik Gerakan ke bilik SP20) KK memberitahu SP20 di mana pisau itu berada, kerana KK boleh memberitahu SP20 sedemikian tanpa apa-apa soal-siasat lagi dijalankan oleh SP20. Soal-siasat telah pun selesai dijalankan oleh SP21 di Bilik Gerakan. Malahan berikutan dengan soal siasat yang telah pun dijalankan itu, adalah tidak mustahil dalam perjalanan dari Bilik Gerakan ke Bilik SP20 KK telah memberitahu SP20 tanpa apa-apa soalan ditanya oleh SP20.
- B
- C Inilah nampaknya yang telah berlaku dalam kes ini seperti keterangan SP20 ketika menjawab soalan oleh mahkamah. Dalam keterangannya itu SP20 tidak menyatakan bahawa KK telah memberitahunya di mana pisau berada (dalam perjalanan dari bilik gerakan ke biliknya), akibat soal-siasat yang dia sendiri jalankan.
- D
- [73] Oleh yang demikian saya tidak dapat menerima hujah peguam KK bahawa keterangan SP20 tidak menyakinkan. Saya juga tidak dapat menerima hujah peguam bahawa SP20 “had impeached himself”. Jika dilihat sekali imbas memang terlihat seolah-olah SP20 telah memberikan keterangan yang tidak konsisten. Tetapi seperti yang telah saya huraikan, jika keseluruhan keterangan SP20 dinilai dengan teliti (dan ini telah saya lakukan), saya dapati keterangan SP20 adalah konsisten dengan keterangan SP21. Malah dalam penilaian saya, keterangan SP20 dan SP21 itu saling menyokong di antara satu dengan lain.
- E
- F
- [74] Dari keseluruhan keterangan SP21 dan SP20, saya membuat kesimpulan fakta bahawa pada 30 Mei 2002, pada kira-kira jam 11.15 malam, SP21 telah berjumpa KK dan mula menyoal siasat KK dengan dibantu oleh Sjn. Ang, Kpl. Tan dan L/Kpl. Tan.
- G
- Dalam soal-siasat itu, KK telah memberikan maklumat kepada SP21. SP21 telah memaklumkan maklumat itu kepada SP20. Berikutan dengan itu, SP21, SP20 dan sepasukan polis telah membawa KK ke kedai bapanya di mana KK telah menunjukkan kepada SP21 dan SP20 tempat di mana pisau-pisau P5A, P6A dan P4A dijumpai. Pisau-pisau tersebut kemudiannya dirampas oleh SP20. Soalnya ialah sama ada pihak pendakwaan telah membuktikan apakah maklumat yang telah diberi oleh KK itu?.
- H
- I Keperluan tentang pentingnya pembuktian tentang perkataan yang telah digunakan oleh orang yang memberi maklumat di bawah s. 27 Akta Keterangan telah dijelaskan oleh Mahkamah Persekutuan dalam kes *Sum Kum Seng v. PP* [1981] 1 MLJ 244.

[75] Sehubungan ini, menurut keterangan SP21 dalam pemeriksaan utama, maklumat yang didedahkan oleh orang kena tuduh adalah berkenaan dengan tempat di mana pisau itu dibuang dan orang kena tuduh bersetuju untuk menunjukkannya. Menurut SP21 juga dia boleh ingat perkataan yang digunakan oleh tangkapan: “saya buang di dalam longkang depan kedai”. Menurut SP21 juga: “Ada panjang lagi maklumat yang diberi kepada saya. Maklumat yang panjang itu ada kaitan dengan terjumpanya pisau di tempat yang saya terangkan tadi.” Walaupun SP21 berkata dia boleh ingat perkataan yang telah digunakan oleh KK, soalnya ialah dalam bahasa apa maklumat itu telah diberikan?. Jika KK adalah seorang Melayu, anggapan boleh dibuat bahawa maklumat tersebut telah diberi dalam Bahasa Malaysia dan bahawa tidak terdapat kesukaran dalam komunikasi di antara SP21 dengan KK. Tetapi itu bukan situasinya dalam kes ini. SP21 adalah orang Melayu dan KK orang Cina. Dalam kes ini SP21 sendiri mengakui dalam soal balas bahawa soal siasat telah dijalankan dengan bantuan tiga orang anggota polis (iaitu Sjn. Ang, Kpl. Tan dan Lance Kpl. Tan) sebagai jurubahasa, dan soal siasat telah dijalankan dalam loghat Cina, Bahasa Malaysia dan Bahasa Inggeris. Jika tiga orang jurubahasa dan tiga bahasa telah digunakan, tidaklah dapat dikatakan dengan muktamad bahawa tidak terdapat kesukaran dalam komunikasi di antara SP21 dengan KK. SP21 tidak menyatakan dalam bahasa apa maklumat itu telah diberi oleh KK. Jika tiga bahasa telah digunakan dalam soal siasat, ada kemungkinannya loghat Cina yang telah digunakan oleh KK ketika memberikan maklumat itu. Dalam penghakiman saya, dalam keadaan kes ini adalah tidak selamat bagi mahkamah membuat andaian bahawa Bahasa Malaysia semestinya telah digunakan oleh KK ketika memberi maklumat itu kepada SP21. Jika loghat Cina yang telah digunakan, perlulah dibuktikan bahawa SP21 benar-benar memahami melalui jurubahasa, apa yang dikatakan oleh KK. Untuk ini keterangan jurubahasa yang membuat penterjemahan kepada SP21 tentang apa yang dituturkan oleh KK hendaklah dibuktikan. Semua ini telah tidak dilakukan dalam kes ini. Dalam hal ini keterangan SP20 tidak dapat membantu kerana dia tidak hadir semasa soal-siasat dijalankan oleh SP21. Keterangan SP20 dapat menyokong keterangan SP21 untuk membuktikan bahawa KK telah menunjukkan tempat pisau-pisau dijumpai, tetapi tidak dapat membantu membuktikan apakah sebenarnya maklumat yang telah diberi oleh KK kepada SP21. Selain itu, laporan polis yang dikemukakan (P27) juga tidak menyatakan apakah sebenarnya

A

B

C

D

E

F

G

H

I

- A maklumat yang dikatakan telah diberi oleh KK kepada SP21. Dalam penghakiman saya terdapat keraguan yang munasabah tentang apakah sebenarnya maklumat yang diberi oleh KK kepada SP21. Saya memutuskan bahawa pihak pendakwa telah gagal membuktikan maklumat yang dikatakan telah diberi oleh KK di bawah s. 27 Akta Keterangan 1950.

C [76] Walau bagaimanapun, seperti yang telah saya huraikan tadi, setelah menimbangkan keterangan SP21 dan SP20 pada keseluruhannya, saya membuat kesimpulan fakta bahawa SP21 telah menyoal siasat KK pada 30 Mei 2002, mulai dari jam lebih kurang 11.15 malam. Berikutan dengan soal siasat itu pada lebih kurang pukul 2.10 pagi 31 Mei 2002, SP21, SP20 dan pasukan polis dan KK telah pergi ke kedai bapa KK. Di kedai bapanya, KK telah menunjukkan tempat-tempat di mana pisau-pisau P5A, P6A dan P4A dijumpai. Pisau-pisau P5A, P6A telah dijumpai di dalam longkang di hadapan kedai bapa KK, dan pisau P4A telah dijumpai di dalam longkang di belakang kedai bapa KK. Pisau-pisau tersebut telah diambil oleh SP20.

E [77] Saya memutuskan bahawa walaupun maklumat yang telah diberikan oleh KK gagal dibuktikan, namun keterangan tentang KK menunjukkan kepada polis tempat-tempat pisau-pisau tersebut dijumpai adalah relevan dan boleh diterima masuk dalam keterangan. Dalam kes *Prakash Chand v. State* AIR [1979] SC 400 Chinnapa Reddy H telah menyatakan (di ms 404):

F
G For example, the evidence of the circumstances, simpliciter, that an accused person led a police officer and pointed out the place where stolen articles or weapons which have been used in the commission of the offence were found hidden, would be admissible as conduct, under section 8 of the Evidence Act, irrespective of whether any information contemporaneously with or antecedent to any such conduct falls within the purview of section 27 of the Evidence Act (*vide Himachal Pradesh Administration v. OM Prakash* AIR [1972] SC 975).

H [78] Rujukan juga boleh dibuat kepada kes-kes *Durlav Namasudra v. Emperor* AIR [1932] Cal 297, 26 CWN 373, 37 Cr. LJ 546, *Ramakrishan v. Bombay State* AIR [1955] SC 104, [1955] Cr. LJ 196, dan *Gurusamy v. PP* [1965] 31 MLJ 245.

I

[79] Dalam kes *Ramakrishan v. Bombay State* [1955] SC 104, keterangan pegawai penyiasat yang menjadi persoalan adalah seperti berikut:

On 16th May 1951 the accused 1 made a certain statement in consequence of which he took accused 1 and 2 to Itawa and leaving the accused 2 there the party proceeded to Bhagwasi with the accused 1, and his further evidence that the accused 1 there pointed out Baliram who at the instance of accused 1 dug out from a mud house a tin box containing three revolvers and two tins containing live cartridges.

[80] Bantahan telah dibuat terhadap perkataan-perkataan “in consequence of a certain statement made by accused 1” dan “at the instance of accused 1” yang dikatakan termasuk dalam larangan di bawah s. 27. Supreme Court di India telah memutuskan:

On a bare reading of the terms of the section it appears that what is allowed to be proved is the information or such part thereof as relates distinctly to the fact thereby discovered. The information would consist of a statement made by the accused to the police officer and the police is obviously precluded from proving the information or part thereof unless it comes within the four corners of the section. If the police officer wants to prove the information or a part thereof, the court would have to consider whether it relates distinctly to the fact thereby discovered and allow the proof thereof only if that condition was satisfied. If however the police officer does not want to prove the information or any part thereof, Section 27 does not come into operation at all.

[81] Mahkamah tersebut telah memutuskan:

What was stated by the investigating officer, Hujur Ahmad Khan in the present case was that certain information was supplied to him by the accused 1, in consequence of which he took certain steps. He did not seek to prove that information or any part thereof in the evidence which he gave before the court. Even when he said that Baliram dug out the tin box from the mud floor of a house at the instance of the accused 1, he did not seek to prove what that information was. The operation of Section 27 was, therefore, not attracted and *prima facie*, there was nothing to prevent that evidence being admitted against the accused 1.

[82] Mahkamah tersebut juga telah memutuskan:

- A The evidence of the police officer would no doubt go to show that the accused knew of the existence of the fact discovered in consequence of information given by him. But that would not necessarily show his direct connection with the offence. It would merely be a link in the chain of evidence which taken along with other pieces of evidence might go to establish his connection therewith. This circumstance would, therefore, be quite innocuous and evidence would certainly be given of that circumstance without attracting the operation of Section 27.
- B

- C **[83]** Saya menerima keterangan SP20 dan SP21 bahawa di dalam longkang di hadapan dan di belakang kedai bapanya, KK telah menunjukkan kepada SP20 dan pasukan polis tempat di mana 3 bilah pisau (P5A, P6A dan P4A) masing-masingnya ditemui. Menurut SP20, 2 bilah pisau ditemui dalam longkang di hadapan kedai bapa KK seperti yang ditunjukkan dalam gambar-gambar P22D dan P22I. SP20 telah mengecamkan eks. P5A dan eks. P6A sebagai pisau-pisau tersebut. Menurut SP20, sebilah pisau lagi (pisau pemotong) (eks. P4A) telah dijumpai dalam longkang di belakang kedai seperti yang diunjukkan oleh gambar-gambar P22K dan L. Pisau-pisau tersebut telah diambil sendiri oleh SP20, dibawanya balik ke balai polis dan disimpan olehnya. Saya dapati keterangan SP20 mengenai penjumpaan pisau-pisau tersebut selepas ditunjukkan oleh KK disokong oleh keterangan SP21. Pada 4 Jun 2002, SP20 telah menghantar ketiga-tiga bilah pisau tersebut kepada Ahli Kimia, Dr. Seah Lay Hong (SP3) untuk dibuat ujian DNA.
- D
- E
- F

Rantaian Keterangan Mengenai Eksibit-Eksibit Yang Material

- G **[84]** Ini membawa saya kepada keterangan SP3 mengenai hasil ujian DNA yang telah dijalankan olehnya ke atas barang-barang kes yang telah dihantar kepadanya oleh SP20 pada 4 Jun 2002 dan 19 Jun 2002. Barang-barang kes yang relevan dan penting diperkatakan dalam penghakiman ini adalah barang-barang kes berikut:
- H (1) Pisau-pisau (eks. P5A dan P6A) dan chopper (eks. P4A),
(2) Seluar track warna biru (eks. P8A),
(3) Baju T warna maroon (eks. P10A),
- I (4) Serpihan berwarna hitam (eks. P12B),
(5) Beg warna kelabu (eksi. P7A),

- (6) Buku bertajuk “*Revisi Intensif Merit Matematik*” (eks. P7B), A
- (7) 2 botol contoh darah simati (eks. P16A dan B).

[85] Sebelum saya menghuraikan keterangan SP3 mengenai ujian DNA, saya perlu memperkatakan tentang keterangan pegawai-pegawai polis yang telah merampas atau mengambil barang-barang kes tersebut, dan juga rangkaian keterangan mengenai barang-barang kes yang material dari masa dirampas sehingga dikemukakan ke mahkamah. B

[86] Seperti yang telah saya nyatakan, dua bilah pisau dan sebilah chopper (P5A, P6A dan P4A) telah dijumpai di dalam longkang di hadapan dan di belakang kedai bapa KK dan diambil dan disimpan oleh SP20. Sebelum menghantar kepada SP3, SP20 telah membungkus pisau P4A ke dalam sampul surat bertanda A dan disealkan dengan seal Polis Di Raja Malaysia. SP20 telah membungkus pisau P5A ke dalam sampul bertanda B dan disealkan dengan seal Polis Di Raja Malaysia. SP20 telah membungkus pisau P6A ke dalam sampul bertanda C dan disealkan dengan seal Polis Di Raja Malaysia. Keterangan SP20 mengenai perkara ini disokong oleh keterangan SP3 dan surat akuan terima eks. (P25). Selepas dianalisa, pada 14 Ogos 2002 SP3 telah memulangkan semula kepada SP20 barang-barang kes tersebut dalam bungkusan asal seperti yang diterimanya dari SP20. SP3 telah memeterikan bungkusan tersebut dengan seal Jabatan Kimia Malaysia. SP20 telah menerima semula eksibit-eksibit tersebut dalam sampul surat asal yang telah disealkan dengan seal Jabatan Kimia Malaysia. Barang-barang kes tersebut dan juga barang-barang kes yang lain, telah diserahkan oleh SP20 kepada Kpl. Azmi bin Mohd Taib (SP1) untuk disimpan di Setor Barang-barang kes di IPD Sentul dan didaftarkan dalam Buku Daftar Barang Kes (eks. P3 dan P3A). SP1 telah membawa eksibit-eksibit tersebut ke mahkamah untuk perbicaraan dalam kes ini. Bungkusan bertanda A (eks. P4) yang mengandungi chopper P4A, telah dibuka oleh SP18 ketika memberi keterangan. Sebelum dibuka, saya sendiri mendapati seal-seal Jabatan Kimia pada bungkusan tersebut masih berada dalam keadaan yang baik. Bungkusan bertanda B (eks. P5) yang mengandungi pisau (eks. P5A) dan bungkusan bertanda C (eks. P6) yang mengandungi pisau (eks. P6A) juga telah dibuka oleh SP18 ketika memberi keterangan. Sebelum dibuka, saya sendiri telah memeriksa dan mendapati bahawa seal-seal Jabatan Kimia C
D
E
F
G
H
I

- A** Malaysia atas bungkusan-bungkusan tersebut adalah dalam keadaan yang baik. Keterangan saksi-saksi tersebut mengenai perkara-perkara yang baharu dinyatakan itu tidak dicabar oleh pihak pembelaan. Saya telah menerima keterangan tersebut.
- B** [87] ASP Wan Kok Chai (SP17) bertugas di Cawangan Jenayah Besar, Ibu Pejabat Polis Kontinjen Kuala Lumpur. Pada 30 Mei 2002 kira-kira pada jam 10.55 malam, bersama-sama dengan jurugambar polis (SP9), SP17 telah pergi ke kedai bapa KK untuk membuat pemeriksaan. Menurut SP17, pemeriksaan di alamat tersebut telah dijalankan di hadapan KK dan bapanya (SP13).
- C** Menurut SP17, dalam sebuah baldi yang terletak di luar bilik air di kedai tersebut, dia telah menjumpai seluar track biru jenama NY (P8A), sehelai T-shirt berwarna merah jenama TZ factory (P10A) dan sehelai seluar dalam. Selain dari itu, SP17 juga telah menemui sebuah beg jenama GUINNESS (P7A) yang mengandungi buku-buku sekolah, iaitu, Buku Matematik Revisi Insentif Merit (P7B), P7C, P7D, P7E, P7F dan P7G. Menurut SP17, masa dia merampas T-shirt (P10A) dia mendapati ada stains atas baju tersebut. SP17 juga mendapati bahawa ada stains di seluar track (P8A). SP17 juga mendapati kesan darah pada sebuah buku dalam beg P7A. Di luar beg tersebut juga SP17 mendapati kesan darah. Barang-barang kes tersebut bersama-sama dengan barang kes lain yang dirampas di kedai SP13, telah diserahkan oleh SP17 kepada SP20 pada 30 Mei 2002 pada kira-kira pukul 12 tengah malam.
- D** Pada 4 Jun 2002, SP20 telah menghantar P7A dan kandungannya (P7B, P7C, P7D, P7E, P7F dan P7G), P8A dan P10 A kepada SP3 untuk dibuat ujian DNA. Penerimaan barang-barang kes tersebut telah disahkan oleh SP3 dalam keterangannya. Sebelum menghantar eksibit-eksibit tersebut SP20 telah masukkan P7A dan kandungannya dalam bungkusan bertanda D (P7). SP20 telah masukkan P8A ke dalam bungkusan bertanda E1 (P8) dan P10A ke dalam bungkusan bertanda E3 (P10). Kesemua barang-barang tersebut telah diseal oleh SP20 dengan seal Polis Di Raja Malaysia.
- E**
- F**
- G**
- H** [88] Pada 14 Ogos 2002, SP20 telah menerima semula barang-barang kes tersebut daripada SP3 dalam bungkusan-bungkusannya yang asal yang telah dimeteraikan dengan seal Jabatan Kimia Malaysia. Pada hari yang sama, SP20 telah menyerahkan barang-barang kes tersebut kepada SP1 untuk disimpan di Setor Barang-Barang Kes IPD Sentul. Barang-barang kes tersebut telah dibawa
- I**

ke mahkamah ini untuk tujuan perbicaraan oleh SP1. Bungkusan bertanda D (P7) yang mengandungi P7A dan P7B, P7C, P7D, P7E, P7F dan P7G telah dibuka untuk pengecaman dalam Mahkamah ketika SP17 memberi keterangan. Sebelum P7 dibuka saya telah memeriksa P7 dan mendapati seal-seal Jabatan Kimia masih berada dalam keadaan yang baik. Bungkusan P8 yang mengandungi P8A dan bungkusan P10 yang mengandungi P10A telah dibuka oleh SP17 dalam mahkamah ketika memberi keterangan. Sebelum dibuka saya telah memeriksa bungkusan P8 dan P10 dan mendapati seal-seal Jabatan Kimia masih intact. Dalam keterangannya dalam pemeriksaan balas, SP17 mengaku bahawa dia telah tidak menyediakan senarai bongkar dan menyerahkannya kepada SP13 seperti yang diperuntukkan di bawah s. 64 dan 65 Kanun Acara Jenayah. Peguam KK telah berhujah bahawa oleh kerana tiada senarai bongkar yang disediakan oleh SP17 dan diserahkan kepada SP13, tiada terdapat kaitan di antara P7A dan kandungannya, P8A dan P10A dengan KK. Menurut peguam yang bijaksana, eksibit-eksibit tersebut boleh dikaitkan dengan KK hanya jika satu senarai bongkar telah disediakan dan diserahkan oleh SP17. Ini menurutnya, adalah kerana peruntukkan di bawah s. 64 dan 65 Kanun Acara Jenayah adalah mandatori. Dukacita saya menyatakan saya tidak dapat menerima hujah tersebut.

[89] Dalam pandangan saya tidak terdapat peruntukan undang-undang yang mewajibkan pihak yang membuat serbuan untuk menyediakan dan menyerahkan senarai bongkar. Pandangan ini disokong oleh penghakiman dalam kes *PP v. Chin Hock Aun* [1989] 1 MLJ 509 di ms 517. Kegagalan mematuhi s. 64 Kanun Acara Jenayah boleh menimbulkan keraguan tentang *bona fides* pihak yang membuat bongkaran dan boleh menjadi alasan supaya keterangannya mengenai bongkaran itu diperiksa. Tetapi jika selepas pemeriksaan dan penilaian yang teliti mahkamah membuat kesimpulan bahawa barang kes itu memang telah diperolehi dalam bongkaran itu, bukti mengenai penjumpaan barang kes itu boleh diterima dalam keterangan. Dalam kes *San Soo Har v. PP* [1968] 1 MLJ 34, di ms 36 Raja Azlan Shah H (pada masa itu) menyatakan:

The most that can be said about the failure to comply with the provision relating to search list is that it may cast doubt upon the *bona fides* of the parties conducting the search and accordingly afford ground for scrutiny; but if after close scrutiny the court arrives at the conclusion that the stolen articles were recovered

A from the possession of the accused person, it is obviously no
defence to say that the evidence was obtained in an irregular
manner. There is nothing in the law which makes such evidence
inadmissible. (See *Bashir v. Emperor*; (6) *Bhattacharjee v. Emperor*
(7). In the present case the learned president had explored the
B evidence and came to the conclusion that the stolen articles were
recovered from the possession of the appellant. I am therefore
unable to see how the failure to prepare a search list by itself
would entitle the appellant to an acquittal.

C [90] Malahan, jika sesuatu bukti itu telah diperolehi secara salah
di sisi undang-undang sekali pun (illegally obtained), ianya masih
boleh diterima dalam keterangan jika keterangan itu adalah relevan
kepada perkara yang menjadi isu dalam sesuatu kes itu. (Lihat
Kuruma v. R [1955] AC 197, *R v. Sang* [1980] AC 402, *Saw Kim
Hai And Another v. R* [1956] MLJ 21 dan *Saminathan v. PP*
D [1937] MLJ 39).

E [91] Dalam kes ini saya telah mempertimbangkan keterangan
SP17 dengan teliti. Saya mendapati bahawa selain daripada soalan-
soalan mengenai waran bongkar dan senarai bongkar, keterangan
SP17 tentang penjumpaan dan rampasan barang-barang kes di
kedai SP13 langsung tidak dicabar oleh pihak pembelaan.
Keterangan SP17 tentang rampasan barang-barang kes tersebut
disokong oleh keterangan SP13 (bapa KK) sendiri. SP13 telah
memberi keterangan bahawa pada malam 30 Mei 2002 polis ada
F datang lagi ke kedainya. Menurut SP13, pada kali kedua polis
datang, mereka ada mengambil pakaian KK termasuk kasut.
SP13 juga telah mengecamkan P21, G, H, I, J, K sebagai gambar-
gambar yang menunjukkan gambar-gambar pakaian yang diambil
oleh pihak polis. Pihak pembelaan tidak pernah mencadangkan
G kepada SP13 atau pun SP17 semasa mereka disoal balas, bahawa
pakaian yang dirampas oleh SP17 itu bukan pakaian KK. Oleh
yang demikian saya menerima keterangan SP17 bahawa dia telah
merampas P7 dan kandungannya, P8A dan P10A dari kedai SP13
seperti yang telah diterangkan dalam keterangannya. Saya
H memutuskan bahawa keterangan SP17 mengenai penjumpaan
barang-barang kes tersebut (P8A, P10A dan P7A serta kandungannya)
boleh diterima dalam keterangan dan dipertimbangkan bersekali
dengan keterangan-keterangan lain dalam kes ini. Satu lagi alasan
yang dikemukakan oleh peguam untuk berhujah bahawa P8A dan
I P10A tiada kaitan dengan KK, ialah kegagalan pihak polis untuk
mengacupakaikan pakaian tersebut kepada KK untuk memastikan
pakaian tersebut muat dipakai oleh KK. Menurut pihak pembelaan,

kegagalan tersebut adalah satu kecacatan besar yang menjejaskan kes pihak pendakwaan. Saya tidak dapat menerima hujah ini. Jika dilihat saiz P8A dan P10A dan dibandingkan dengan saiz tubuh badan KK, P8A dan P10A bukanlah pakaian yang terlalu besar atau terlalu kecil untuk KK. Tetapi yang lebih penting lagi ialah seperti yang telah saya nyatakan, terdapat keterangan daripada SP13, bapa KK sendiri bahawa pada kali kedua pihak polis datang ke kedainya, pihak polis ada mengambil pakaian KK termasuk kasut. Keterangan ini langsung tidak dicabar oleh pihak pembelaan. SP13 juga telah mengecamkan gambar-gambar P21, G, H, I, J dan K sebagai gambar-gambar yang menunjukkan pakaian KK yang telah diambil oleh polis. Seperti yang telah dinyatakan, SP17 telah mengecamkan P21J dan K sebagai gambar yang menunjukkan seluar track kepunyaan KK yang dirampas olehnya. SP17 juga telah mengecamkan P21L dan M sebagai gambar yang menunjukkan T-shirt merah kepunyaan KK. Keterangan SP17 mengenai perkara ini juga tidak dicabar oleh pihak pembelaan. Dari keterangan-keterangan yang tersebut itu, tiada keraguan di fikiran saya dan saya membuat kesimpulan fakta bahawa P8A (seluar track) dan P10A (baju-T) adalah pakaian KK.

[92] Mengenai buku-buku (P7B, P7C, P7D, P7E, P7F dan P7G) dalam bag P7A, SP19 dalam keterangannya telah mengecamkan buku-buku yang digunakan oleh KK dalam kelas tuisyen yang diajar oleh SP19. Menurut SP19, dia boleh camkan buku tersebut sebab latihan-latihan yang dibuat oleh SP19 bersama-sama dengan KK telah disemak oleh SP19. Saya sendiri telah memeriksa buku-buku tersebut dan mendapati bahawa nama KK tertera di buku-buku tersebut. SP19 juga telah mengecamkan bag P7A sebagai bag kanvas berwarna kelabu yang digunakan oleh KK untuk membawa buku-buku tersebut. Keterangan SP19 mengenai P7A dan buku-buku tersebut juga tidak dicabar oleh pihak pembelaan. Saya menerima keterangan SP19 mengenai perkara ini dan membuat kesimpulan fakta bahawa bag P7A adalah beg yang digunakan oleh KK untuk membawa buku-buku kelas tambahannya, iaitu P7B, P7C, P7D, P7E, P7F dan P7G.

[93] Serpihan berwarna hitam (P12B) adalah di antara barang-barang kes yang telah diambil oleh Kpl. Norazizi bin Abdul Azizi (SP9) dari tempat kejadian dan diserahkan kepada SP20 pada 31 Mei 2002. P12B telah dijumpai oleh SP9 di bawah meja di dapur di tempat kejadian seperti yang ditunjukkan dalam gambar P18F. P12B telah dimasukkan oleh SP9 dalam sampul surat yang

A

B

C

D

E

F

G

H

I

- A ditandakan A7 (P12A). Semasa P12B diserahkan kepada SP20 bersama-sama dengan barang-barang kes lain yang telah diambil oleh SP9, satu surat akuan penyerahan (P23) telah dibuat. Pada 4 Jun 2002, SP20 telah menghantar P12B (dalam sampul P12A) dalam bungkusan bertanda "G" (P12) bersama-sama
- B dengan barang-barang kes lain yang telah pun saya huraikan, kepada SP3. Penerimaan barang-barang kes ini telah disahkan oleh SP3 dalam keterangannya. Sebelum menghantar bungkusan tersebut, SP20 telah memeterikannya dengan seal Polis Di Raja Malaysia. Pada 14 Ogos 2002, SP20 telah menerima semula
- C bungkusan bertanda "G" (P12) yang disealkan dengan seal Jabatan Kimia Malaysia dari SP3. P12 telah diserahkan oleh SP20 kepada SP1 untuk disimpan di Setor Barang-Barang Kes di IPD Sentul. P12 telah dibawa ke mahkamah ini oleh SP1. P12 telah dibuka oleh SP9 dalam mahkamah semasa memberi keterangan
- D untuk mengecam P12A dan P12B. Sebelum P12 dibuka, mahkamah mendapati bahawa seal-seal Jabatan Kimia berada dalam keadaan yang baik.

Kecederaan-kecederaan Yang Dialami Oleh Simati Dan Sebab Kematian

- E
- F [94] Dr. Abdul Rahman bin Yusof (SP18), Forensic Consultant, Hospital Kuala Lumpur SP18 telah memberikan keterangan tentang post-mortem yang telah dilakukan olehnya ke atas simati pada 31 Mei 2002. Menurut SP18, beliau telah menjadi forensic consultant sejak 1987. Beliau mempunyai ijazah Doctor of Medicine, M.D dan Master in Forensic Medicine dari Universiti Glasgow. Beliau juga telah memperolehi diploma lepas ijazah dalam bidang Medical Jurisprudence dari DMJ London. Beliau juga telah mengikuti latihan rasmi dalam bidang forensic medicine. Menurut beliau,
- G sebelum kes ini beliau telah menjalankan 4000-7000 post-mortem sejak 20 tahun yang lepas. Beliau juga telah pernah memberi keterangan di mahkamah tentang pemeriksaan post-mortem yang telah dilakukan oleh beliau. Keterangan SP18 mengenai post-mortem yang telah dijalankan olehnya adalah seperti berikut:
- H

- I On external examination, the body was that of a young girl correspond to her age, 11 years old. She was clad in short sleeve shirt and short pant, knee length. The body length was 147cm with a slim sized body with short black hair. The eyes were normal with no petechial haemorrhages. The changes after death namely the rigor mortis was fully established with no obvious mark of post-mortem staining or hoipostate's lividity and the body bore the following mark of trauma:

Head And Neck

(1) An incised or slash wound on the right face running vertically from lower eye lid downwards to the chin measuring 10.5 cm by 0.2 cm and the depth of the wound – 1.5 cm.

A

(2) 4 linear abrasions running parallel on the left side of the face close to the angle of mandible, each on the average measuring 1.5cm x 0.1 cm.

B

(3) 2 slash wounds on the top of the head, one across the median and the other one to the right of the mid line, each measuring 3.3cm x 0.5cm, the depth is 0.5 cm, and the other one is 3.2 x 0.5 cm, the depth is also 0.5 cm.

C

On The Trunk:

(4) Abrasion on the right mid chest 1 cm x 0.5 cm associated with faint bruises at the edges of the abrasion measuring 2 cm x 1 cm.

D

(5) Abrasion on the left mid clavicular region 1 x 0.5 cm associated with bruise just below the lateral part of the clavicle measuring 1cm x 0.5 cm.

E

(6) Abrasion on the right abdomen measuring 3.3cm x 0.5cm.

(7) A cluster of 12 wounds on the back of the trunk (ie, the chest) as follows:

F

(7.1) A stab wound on the back and top of the right shoulder measuring 1.5 x 0.2 cm, depth of the wound is 4 cm.

(7.2) 2 stab wounds on the medial aspect of medial border of the right scapula one on top of the other, each measuring 1.5 x 0.2 cm and 2 x 0.5 cm with the depth of 4 cm respectively.

G

(7.3) A stab wound on the back of the chest just to left of the mid line measuring 2 x 0.5 cm, the depth of the wound was 10 cm.

H

(7.4) 2 stab wounds on the back of the left sub-scapular region one above and the other below, each measuring 1.5 x 0.6 and 1.6 x 0.5cm respectively. Both wounds have the depth of 4 cm.

I

- A (7.5) A stab wound on the back just below the interior angle of scapula measuring 2 x 0.5 cm and the depth of wound was 10 cm.
- (7.6) A stab wound on the left sub-costal region measuring 2.4 x 0.5 cm with the depth of 10 cm.
- B (7.7) A cluster of 3 stab wounds on the right lumbar region each measuring on the average 1.2 x 0.5 cm; the depth of all the wounds was 4 cm.
- C (7.8) A stab wound on the back of the left lumbar region measuring 2.6 x 0.5 cm and the depth of the wound was 4 cm.

On The Upper Limb:

- D (8) A cluster of 5 stab wounds on the left upper arm close to the shoulder region, each measuring on the average 2 x 1.5 cm and the depth of the wounds were 5cm.
- (9) 2 stab wounds on the upper part of the right arm close to the shoulder each on the average measuring 2 x 1 cm and the depth of the wounds was 2.2 cm.
- E (10) A defensive wound on the extensor aspect of the right fore arm, measuring 1.5 x 0.5 cm and the depth of the wound was 2 cm with tailing of the skin 4.5 cm in length.

On Lower Limb:

- F (11) A stab wound on medial aspect of the right leg, measuring 1cm x 0.5 cm with the depth of 0.7 cm.

G Wound No (10) – on the extensor aspect of the right forearm was the only defensive wound I found. I say it is a defensive wound because of the pattern of the wound. When she tried to avoid the attack, the injury would be on external part of forearm and this particular wound is associated with the tailing of the skin. So it is consistent with defensive wound rather stab wound or slash wound.

H Question: What could have caused these kind of injuries.

I Answer: There are about 20 stab wounds and 4 slash wounds and all these injuries were caused by cutting and sharp object or weapon such as a knife or even a chopper would be able to cause those type of injuries.

I also did internal post-mortem. On internal examination I will explain according to the regions.

Head And Neck:

The scalp was dissected in the usual manner. There are incised wounds as describe in No. (3) in external examination. The skull was intact with no fracture. The brain with 1,390 gram in weight was slightly swollen or oedematous with prominent gyri and sulci and no obvious pathological changes detected. On the area of mouth, throat and neck structure, the tongue was normal. The hyoid bone and thyroid cartilage were intact and uninjured. All the other laryngeal structure were intact.

Thorax:

The thoracic cage showed the presence of multiple penetrating injuries due to multiple stab wounds on the back. These were massive bleeding or haemothorax with more than 1000 ml of blood in both the pleural cavities. Both lungs were collapsed. The right lung was 180 gm and left lung was 170 gm in weight with multiple cuts due to stab wounds on the back. There was blood in the sac of the heart (Haemopericardium). The heart was 170 gm in weight: showed the presence of through and through stab wound on the left ventricle. Each wound measuring 1 cm in length. All the coronary arteries were patent and free from atheroma. On sectioning the heart muscle was healthy.

Abdomen:

The peritoneal cavity was clear. The stomach contains substantial quantity of partially digested foodstuff. All the other abdominal organs were examined in turn and were found to be normally developed, healthy and intact. The uterus of the womb are still intact. Examination of the genitalia: the hymen was intact and no vaginal injuries were noted. The anus was dilated and admit 2 figures (patulous) and there were longitudinal erosion at 5-6 o'clock position about 1 cm in length and externally there was bruising of perianal region.

Those are the findings I noted during examination.

[95] SP18 membuat kesimpulan bahawa 20 kecederaan akibat tikaman (stab wounds) dan 4 kecederaan akibat tetakan (slash wounds) telah menyebabkan kehilangan darah yang sangat banyak (massive haemorrhage). Menurut beliau satu tikaman dari belakang telah menembusi jantung simati. Beliau telah mengesahkan sebab kematian simati sebagai kehilangan darah yang sangat banyak (massive haemorrhage) akibat dari pelbagai kecederaan tikaman dan tetakan yang dialaminya. Sehubungan ini SP18 menyatakan:

- A My examination reveals that this young girl had sustained multiple injuries (about 4 slash wounds and 20 stab wounds) causing massive blood loss (or massive haemorrhage). In fact one stab wound at the back had penetrated the heart and causing a through and through wound. Her death was attributed to hypovolemic shock due to massive bleeding from multiple injuries. I certified the cause death as 1 (a) Massive haemorrhage or bleeding due to multiple slash and stab wounds. From the pattern and nature of the injuries, from the massive bleeding from the heart and the lung it will give rise to sudden death. At most 2-3 blood circulation. It takes about 2-3 blood circulation from injuries to the heart. It means death would have been caused within 5-10 minutes after injuries to the heart. These injuries to the heart were the fatal injuries.

- [96]** Setelah menimbangkan keterangan mengenai kelayakan akademik SP18 dan pengalamannya bekerja, saya telah menerima SP18 sebagai saksi yang layak dan kompeten untuk memberikan keterangan pakar dan saya juga telah menerima keterangannya mengenai pemeriksaan post-mortem yang telah dijalankan ke atas simati dan juga kesimpulan-kesimpulannya yang telah dibuat olehnya termasuk sebab kematian simati, L.

- [97]** SP18 juga telah memberi keterangan bahawa selepas menjalankan bedah siasat ke atas simati, beliau telah mengambil contoh darah, contoh rambut dan keratan kuku simati. Contoh darah simati telah dimasukkan ke dalam 2 botol bersama-sama dengan barang-barang kes lain yang dilabelkan dengan nama simati (P16A dan B) dan disealkan dengan meteri Hospital Kuala Lumpur. P16A dan B berserta dengan contoh rambut dan keratan kuku simati telah diserahkan oleh SP18 kepada SP20 pada 31 Mei 2002. P16A dan B bersama-sama dengan barang-barang kes lain telah dimasukkan oleh SP20 ke dalam satu sampul surat bertanda K (P16), disealkan dengan seal Polis Di raja Malaysia dan diserahkan kepada SP3 pada 4 Jun 2002 untuk dijalankan ujian DNA. Penerimaan eksibit-eksibit ini telah disahkan oleh SP3. Pada 14 Ogos 2002, SP20 telah menerima semula P16 dari SP3. Ketika diterima, P16 berseal seal Jabatan Kimia Malaysia. Pada tarikh yang sama SP20 telah menyerahkan P16 kepada SP1 untuk disimpan di setor Barang-Barang Kes di IPD Sentul. P16 telah dibawa ke mahkamah oleh SP1. P16 telah dibuka di mahkamah oleh SP18 ketika memberi keterangan untuk tujuan pengecaman barang-barang kes yang ada di dalamnya termasuk P16 A dan B. Sebelum P16 dibuka mahkamah mendapati bahawa seal-seal Jabatan Kimia Malaysia masih intact.

Ujian DNA

[98] Sekarang saya beralih semula kepada keterangan SP3 mengenai ujian DNA. Dr. Seah Lay Hong (SP3) adalah seorang Ahli Kimia Forensik di Jabatan Kimia Malaysia Petaling Jaya. Beliau telah berkhidmat dengan Jabatan tersebut sejak dari tahun 1991. SP3 mempunyai Ijazah Sarjana Muda Sains (dengan kepujian) dalam bidang Kimia yang diperolehi dari Universiti Sains Malaysia, Sarjana dalam bidang Medical Science and PhD dalam bidang Forensic DNA dari Flinders University, Australia Selatan. Bidang pengkhususan SP3 ialah Forensik DNA. SP3 memperolehi latihan awal dalam forensic DNA Profiling di Institut Sains dan Forensik Singapura dalam tahun 1994. Selepas itu, SP3 memperolehi pengalaman bekerja dalam forensic case work hingga tahun 1997. Dalam tahun 2000, SP3 menamatkan PhDnya dan beliau membuat penyelidikan dalam bidang forensic DNA. Beliau telah membuat presentasi dalam bidang forensic DNA di Persidangan-persidangan Forensik peringkat antarabangsa. SP3 juga telah menerbitkan beberapa terbitan dalam bidang-bidang yang berkaitan dengan forensik DNA. Sehingga tarikh beliau memberi keterangan di mahkamah ini, secara hitung panjangnya, SP3 telah menjalankan analisis DNA dalam 50-60 kes-kes bunuh dalam setahun dan 20-30 kes-kes rogol dalam setahun. SP3 telah pernah memberi keterangan di mahkamah tentang analisis DNA, termasuk di Mahkamah Tinggi.

[99] DNA adalah kependekan kepada Deoxyribonucleic acid. Menurut SP3:

DNA stands for Deoxyribonucleic acid. DNA is found in the nucleus of cells and is therefore present in biological fluid and tissues of living organisms. It is genetic material which is inherited from individual biological parents. Except for identical twins, the DNA profile of an individual is unique and can therefore be used for identification purposes. DNA profiling is the analysis that is carried out on the DNA of an individual at specific region of the DNA which are hypervariable.

[100] Pada 4 Jun 2002, SP3 telah menerima daripada SP20, 4 sampul surat yang masing-masingnya bertanda A, B, C dan K, dan 9 bungkusan yang masing-masingnya bertanda D, E1, E2, E3, F, G, H, I dan J. Kesemua barang-barang kes tersebut diseal dengan seal "Polis DiRaja Malaysia 447". Selepas menerima barang-barang kes tersebut, SP3 telah mendaftarkannya

A

B

C

D

E

F

G

H

I

- A** dengan No. makmal (PJ) FOR 4676/02-0. SP3 telah mengeluarkan resit akuan penerimaan barang-barang kes tersebut (P25). Pihak polis meminta SP3 menjalankan analisis DNA ke atas barang-barang kes dalam sampul-sampul surat dan bungkusan-bungkusan tersebut.
- B** [101] Dalam sampul surat bertanda “A” (P4), SP3 mendapati suatu beg plastik (P4B) yang mengandungi sebilah chopper (P4A). Dalam sampul surat bertanda “B” (P5) SP3 mendapati satu beg plastik (P5B) yang mengandungi sebilah pisau (P5A).
- C** [102] Dalam sampul surat bertanda “C” (P6), SP3 mendapati satu beg plastik (P6B), yang mengandungi sebilah pisau yang bengkok dengan hulu yang telah sompek (P6A).
- [103] Dalam bungkusan bertanda “D” (P7), SP3 mendapati sebuah beg berwarna kelabu jenama GUINNESS (P7A) yang mengandungi 6 buah buku (P7B, P7C, P7D, P7E, P7F dan P7G).
- [104] Dalam bungkusan bertanda “E1” (P8), SP3 mendapati sehelai seluar track warna biru (P8A).
- E** [105] Dalam bungkusan bertanda “E3” (P10), SP3 mendapati sehelai kemeja – T lengan pendek berwarna maroon (P10A).
- [106] Dalam bungkusan bertanda G (P12), antara lainnya, SP3 mendapati satu beg plastik, dengan satu sampul surat bertanda A7 (P12A), yang mengandungi serpehan plastik yang kelihatan seperti serpihan dari pisau (P12B).
- [107] Dalam bungkusan bertanda K (P16), antara lainnya, SP3 mendapati 2 buah botol yang mengandungi contoh darah (P16A dan B). Botol-botol tersebut berlabel dengan nama simati dan disealkan dengan seal Hospital Kuala Lumpur. SP3 telah menandakan P16A dan B dengan tanda “K4”.
- H** [108] SP3 telah menjalankan ujian ke atas barang-barang kes tersebut untuk mengesan ada atau tidak kesan darah manusia (human blood stain).
- [109] SP3 mendapati bahawa:
- I** (i) Pada pisau (P5A) dalam sampul surat B terdapat kesan darah manusia,
- (ii) Pada pisau (P6A) dalam sampul surat C, ada kesan darah manusia,

- (iii) Di satu muka surat dalam buku bertajuk Revisi Intensif Merit Matematik (P7B) dalam beg P7A ada kesan darah manusia, **A**
- (iv) Di beg (P7A) di bahagian berdekatan zip atau beg tersebut, terdapat kesan darah manusia,
- (v) Di seluar track (P8A) dalam bungkusan E1 terdapat kesan darah manusia, **B**
- (vi) Di kemeja – T (P10A) dalam bungkusan bertanda “E3” (P10), terdapat kesan darah manusia, **C**
- (vii) Di serpehan hitam (P12B) dalam sampul surat A7 (P12A) dalam bungkusan bertanda “G”, terdapat kesan darah manusia. **C**

[110] SP3 seterusnya telah menjalankan ujian DNA ke atas kesan-kesan darah manusia yang terdapat pada barang-barang kes tersebut, dan juga ke atas contoh darah simati dalam P16A dan B. Teknik yang digunakan ialah Polymerase Chain Reaction (PCR). Menurut SP3:

This is the technique that will amplify DNA from specific region so that the amount of DNA is increased a million fold at the end of the reaction which will then allow for detection. There are 16 regions that were examined and one of the 15 regions was the locus for sex determination. The remaining 15 regions were short random repeat (SCR) loci. SCR loci are regions on DNA where the base sequences are tandemly repeated. There are names given to the 15 STR loci. The 15 loci which are used are D8, S1179, D21S11, D7S820, CSFIPD, D3 S1358, TH 01, D13 S317, D16 S539, D2S1338, D19 433, BWA TPOX, D18 S51, D5 S818, FGA. **E**

[111] Hasil dari ujian DNA yang telah dijalankan, SP3 mendapati bahawa DNA profile yang diperolehi dari kesan darah dari pisau (P5A), pisau (P6A), seluar track (P8A), kemeja-T (P10A) dan serpehan hitam (P12B) adalah kesemuanya serupa (similar and matched) dengan DNA profile dari contoh darah simati dalam P16A dan B. Ini menunjukkan DNA profile tersebut berasal dari asal yang sama. Keterangan SP3 mengenai hal ini adalah seperti berikut: **H**

I

- A My finding is that there were a number of indications from the DNA. Firstly, the DNA profile derived from the blood stain of knife B and C, track pant E1, T-shirt E3 and knife hilt A7 from G **were all similar and matched** the DNA profile from blood specimen K4 which was labelled (with the deceased's name). **This indicates that they all have a common origin.**
- B Question: What does this mean with reference to the 15 STR?
Answer: This means that all the 15 loci the profile is similar.
- C [112] Nama simati sengaja saya keluarkan dari kurungan dalam petikan di atas untuk memberi kesan kepada perintah larangan yang saya buat. Dalam keterangan SP3 seperti yang terdapat dalam petikan itu, SP3 memang ada menyebut nama simati.
- D [113] Apabila diminta menjelaskan maksud "matched", SP3 menyatakan:
"By matched", I mean the profiles were identical.
- E [114] Menurut SP3, satu penilaian statistical telah dibuat dan didapati bahawa kebarangkalian terjadinya coincidental match adalah 1 dalam 9.4 quintillion berdasarkan kepada pengkalan data penduduk Malaysia bangsa Cina. Dalam hal ini SP3 telah memberikan keterangan bahawa:
A statistical valuation was made on the match and the probability of a coincidental match is calculated to be 1 in 9.4 quintillion which was based on population data base of Malaysian Chinese. This is from a statistical package based on a population genetic theory and also takes into consideration the recommendation from USA Research Council and also the recommendation of the scientific working group on DNA analysis method; in short that group is commonly referred to SWGDAM.
- F
- G
- H [115] Keterangan SP3 itu tidak dicabar oleh pihak pembelaan. Setelah menimbang kelayakan akademik SP3, bidang pengkhususannya serta pengalaman bekerjanya, saya berpuashati dan menerima SP3 sebagai saksi yang kompeten dan berkelayakan untuk memberi keterangan pakar tentang analisis DNA yang telah dijalankannya ke atas barang-barang kes dalam kes ini. Setelah menimbang keterangan SP3, tiada apa-apa yang menunjukkan bahawa keterangan SP3 adalah inherently incredible. Pihak pembelaan juga tidak mengemukakan apa-apa keterangan yang sebaliknya oleh saksi pakar lain. Oleh yang demikian saya menerima
- I

keterangan SP3 tentang analisis DNA yang telah dijalankan olehnya dan kesimpulan yang telah dibuatnya itu (penghakiman dalam *Khoo Hi Chiang v. PP* [1994] 2 CLJ 151 digunapakai).

[116] Saya telah pun menghuraikan rantaian keterangan tentang pergerakan eksibit-eksibit yang material dalam kes ini dari masa eksibit-eksibit tersebut dirampas sehinggalah eksibit-eksibit tersebut dikemukakan ke mahkamah. Saya berpuashati bahawa tidak terdapat gap dalam rantaian keterangan mengenai barang-barang kes tersebut. Tiada keraguan di fikiran saya tentang identiti eksibit-eksibit tersebut. Malahan pihak pembelaan juga tidak mempertikaikan identiti eksibit-eksibit tersebut, kecuali P8A dan P10A yang dihujahkan oleh peguam sebagai tidak mempunyai kaitan dengan KK. Di bahagian lain dalam penghakiman ini saya telah menjelaskan bahawa saya telah menolak hujah tersebut. Alasan mengenainya telah pun saya huraikan.

[117] Daripada keterangan saksi-saksi pihak pendakwa yang telah saya huraikan tadi, saya membuat kesimpulan-kesimpulan fakta seperti berikut:

- (1) KK yang pada masa yang material adalah seorang pelajar dalam tingkatan satu di sebuah Sekolah Menengah, adalah salah seorang pelajar yang menghadiri kelas tuisyen yang diadakan oleh SP19 di rumahnya pada setiap hari Selasa dan Khamis dari pukul 4.30 petang hingga 6.30 petang.
- (2) Selepas pukul 2 petang pada 30 Mei 2002, simati tinggal berseorangan di rumahnya (iaitu, tempat kejadian).
- (3) Pada lebih kurang pukul 2.30 petang pada 30 Mei 2002, SP19 masih berada di sekolah kerana menunggu mesyuarat mingguan bermula. Pada masa mesyuarat hendak bermula, SP19 telah menerima panggilan telefon dari KK memberitahu SP19 bahawa dia ingin datang tuisyen pada pukul 3.30 petang, tetapi SP19 melarangnya kerana pada pukul 3.30 petang dia (SP19) masih berada dalam mesyuarat di sekolah. SP19 menyuruh KK datang pada pukul 4.30 petang, kerana tuisyennya memang sepatutnya bermula pada pukul 4.30 petang.
- (4) Pada lebih kurang pukul 3.30 petang pada 30 Mei 2002, SP19 menerima panggilan telefon daripada simati memberitahu SP19 bahawa KK sudah sampai ke rumah. SP19 menyuruh simati membuka pintu untuk membenarkan KK masuk. Ini

- A bererti semasa KK sampai ke rumah SP19, L masih hidup. KK telah dihantar ke rumah SP19 oleh bapa saudaranya (SP14). KK ada membawa beg yang mengandungi buku-buku tuisyen.
- B (5) Pada lebih kurang pukul 4.25 petang 30 Mei 2002, SP19 menerima panggilan telefon dari rumahnya. Panggilan telefon itu dibuat oleh KK. KK bertanya SP19 bila SP19 akan balik. SP19 menjawab dia sedang hendak balik. SP19 bertanya KK apa yang dia sedang buat? KK menjawab "I am sitting on a sofa". SP19 menyuruh KK membuat kerja dahulu dan dia (SP19) akan balik.
- C (6) KK berada di tempat kejadian di antara kira-kira pukul 3.30 petang hingga kira-kira pukul 4.25 petang bersama-sama simati.
- D (7) Pada lebih kurang pukul 4.30 petang 30 Mei 2002, SP15 sampai ke rumah SP19 dengan kereta untuk menghantar anaknya CSH untuk menghadiri kelas tuisyen di situ. Apabila sampai ke rumah SP19, anak SP15 turun dari kereta dan ketika dia sedang hampir melepasi gate rumah SP19, KK tiba-tiba keluar dari dalam rumah (tanpa memakai alas kaki) dan menahan SP11 dan anak SP15 dari memasuki rumah. KK memberitahu SP11 supaya pergi dari situ, tiada tuisyen pada hari itu dan Puan Liew akan ganti hari lain: "(go, go, go away Max. There is no class today. Mrs. Liew will replace another day)." KK berjalan ke arah pemandu SP11 dan bercakap dengan pemandu tersebut. Selepas itu, KK berjalan ke arah kereta SP15 dan pergi ke arah kiri kereta SP15. SP15 menurunkan cermin tingkap keretanya. KK memberitahu SP15: Mrs. Liew said no tuition today and would replace the next day. KK bercakap dengan cepat dan KK memegang serangkai kunci. Pada masa itu mukanya berpeluh-peluh dan bahagian hadapan T-shirtnya kelihatan basah. Pada masa itu KK memakai baju berwarna merah dan seluar berwarna biru. Selepas diberitahu oleh KK bahawa pada hari itu tiada tuisyen, SP15 meninggalkan tempat itu.
- E
- F
- G
- H
- I (8) Apabila KK memberitahu SP11 dan SP15 bahawa pada hari itu tidak ada tuisyen dan akan diganti pada hari lain, KK telah tidak bercakap benar. Ini adalah kerana SP19 telah memberikan keterangan bahawa dia telah tidak pada bila-bila

- masa memberitahu KK bahawa dia membatalkan kelas tuisyen pada 30 Mei 2002. SP19 tidak membatalkan kelas tuisyen pada hari itu. A
- (9) Pada lebih kurang pukul 4.27 petang KK menelefon telefon bimbit S14 meminta SP14 mengambilnya dari rumah SP19. B
- (10) Pada lebih kurang pukul 4.30 petang pada 30 Mei 2002, SP19 sampai ke rumahnya. SP19 mendapati gate rumahnya tidak berkunci. Mangga di grill (yang sepatutnya dikunci dari dalam), didapati dikunci dari luar. C
- (11) Apabila SP19 masuk ke rumah, SP19 mendapati titik-titik darah di atas lantai di ruang tamu. Apabila SP19 masuk ke bahagian dapur, SP19 mendapati lebih banyak darah atas lantai. D
- (12) SP19 menemui simati terbaring di atas lantai bilik mandi berlumuran dengan darah. E
- (13) Pada masa itu KK tidak lagi berada di rumah itu. Dia telah diambil oleh SP14 dan dibawa pulang ke kedai bapanya. F
- (14) Dengan bantuan jiran-jirannya, K dan G, SP19 telah membawa anaknya ke Klinik Surgery Setapak. Menurut Dr. Govindamal a/p SN SP Muthalagu Pillai (SP12), apabila L dibawa ke kliniknya, L telah meninggal dunia. G
- (15) Dari klinik surgery Setapak, simati dibawa ke Hospital Gleneagle. Menurut Dr.Selvaluckshumi (SP10), semasa simati dibawa ke Hospital tersebut tiada terdapat tanda-tanda bahawa ia masih hidup. Tiada terdapat denyut nadi dan tekanan darah tidak dapat direkodkan. Tiada terdapat pernafasan. Apabila diperiksa SP10 mendapati beberapa kesan tikaman di beberapa bahagian tubuh simati. Selepas mencuba sedaya upaya untuk menyelamatkannya, L disahkan meninggal dunia. Pihak polis telah dimaklumkan dan mayat L dibawa ke Hospital Kuala Lumpur untuk bedah siasat. H
- (16) Terdapat lebih kurang 20 kecederaan akibat tikaman dan 4 slash wounds yang kesemuanya disebabkan oleh senjata atau alat tajam yang digunakan untuk memotong seperti pisau atau chopper. Kecederaan-kecederaan tersebut adalah seperti yang dijelaskan oleh SP18 dalam keterangannya. Satu I

- A daripada tikaman-tikaman tersebut, iaitu, satu tikaman di bahagian belakang badan simati telah menembusi jantung simati.
- B (17) Sebab kematian simati adalah kehilangan darah yang sangat banyak akibat dari pelbagai luka tikaman dan tetakan yang dialami oleh simati (massive haemorrhage due to multiple slash and stab wounds).
- C (18) SP19 mendapati bahawa 4 bilah pisaunya telah hilang dari dapur rumahnya.
- D (19) Pada 30 Mei 2002 pada lebih kurang pukul 6.30 petang ASP Norazmi (SP16) telah diarahkan oleh SP20 untuk pergi ke Balai Polis Wangsa Maju. Dari Balai Polis Wangsa Maju, SP16 telah segera pergi ke kedai SP13. Di situ SP16 telah menangkap KK dan mengarahkannya dibawa balik ke Balai Polis Wangsa Maju.
- E (20) Pada 30 Mei 2002 lebih kurang pukul 10.55 malam, SP17 telah pergi ke Kedai SP13 dan menjalankan pemeriksaan di hadapan SP13 dan KK. Dalam sebuah baldi yang terletak di luar bilik air, SP17 telah menjumpai seluar track berwarna biru (P8A) dan T-shirt warna merah (P10A). P8A dan P10A ini adalah pakaian KK. Pada P8A dan P10A, SP17 mendapati stains. P8A dan P10A telah diserahkan oleh SP17 kepada SP20, yang kemudiannya telah menghantarnya kepada SP3 pada 4 Jun 2002 untuk dianalisa.
- F (21) Stains pada P8A dan P10A ini, telah disahkan oleh SP3 sebagai kesan-kesan darah manusia. Hasil ujian DNA yang dijalankan oleh SP3 menunjukkan bahawa DNA profile dari kesan darah yang didapati dari P8A dan P10A adalah serupa (similar and matched) dengan DNA profile dari contoh darah simati (dari botol P16A dan B). Kesimpulan fakta yang timbul dari sini ialah kesan darah pada P8A dan P10A adalah kesan darah simati.
- G
- H (22) Serpihan hitam P12 B yang diambil oleh SP9 dari tempat kejadian telah diserahkan kepada SP20, yang telah menyerahkannya kepada SP3. SP3 telah mengesahkan bahawa DNA profile dari kesan darah di hulu pisau ini adalah serupa dengan DNA profile dari contoh darah simati. P12B adalah serpihan yang telah terkopak dari hulu pisau P6A.
- I

- (23) Dalam pemeriksaan yang dibuat di rumah SP13 pada 30 Mei 2002 pada pukul 10.35 malam juga SP17 telah merampas beg (P7A) dan kandungannya, iaitu, buku-buku (P7B, P7C, P7D, P7E, P7F dan P7G). SP3 mendapati terdapat kesan darah manusia di bahagian luar beg P7A di bahagian yang berhampiran dengan zip. SP3 juga mendapati kesan darah manusia di salah satu muka surat buku P7B. SP19 telah mengecam beg P7A sebagai beg yang digunakan oleh KK untuk membawa buku-buku tuisyennya. Saya juga memutuskan bahawa beg P7A dan buku P7B telah dibawa oleh KK semasa dia pergi ke rumah SP19 pada lebih kurang pukul 3.30 petang 30 Mei 2002. A
B
C
- (24) Pada 31 Mei 2002 pada lebih kurang pukul 2.10 pagi berikutan dengan soal siasat oleh SP21 dan anggota-anggota polis yang membantunya, KK telah menunjukkan kepada SP21, SP20 dan pasukan polis, tempat di mana 2 bilah pisau (P5A dan P6A) dan sebilah chopper (P4) ditemui. Pisau P5A dan P6A telah dijumpai oleh SP20 dari dalam longkang di hadapan kedai bapa KK. Gambar P22D menunjukkan tempat asal pisau (P5A) ditemui. Bahagian pisau tersebut tersorok sebahagiannya. Gambar P22I menunjukkan bahagian longkang di mana pisau P6A ditemui. Hanya sebahagian hulu pisau ini yang kelihatan. Chopper P4A ditemui di dalam longkang di bahagian belakang kedai bapa KK. SP20 telah mengambil pisau-pisau tersebut dan menghantarnya kepada SP3 untuk ujian DNA. D
E
F
- (25) Setelah dibuat ujian, SP3 mendapati bahawa terdapat kesan darah manusia di pisau P5A dan pisau P6A. Setelah dijalankan ujian DNA, SP3 mendapati DNA profile yang diperolehi dari kesan darah manusia dari pisau P5A dan P6A adalah serupa (similar and matched) dengan DNA profile yang diperolehi dari darah simati. Saya membuat kesimpulan bahawa kesan darah di pisau P5A dan P6A adalah kesan darah simati. G
H
- [118] Kesimpulan-kesimpulan fakta tersebut juga merupakan butir-butir circumstantial evidence yang wujud dalam kes ini, sebelum diambil kira pengakuan yang dibuat oleh KK kepada SP19. Soalnya ialah sama ada keterangan circumstantial tersebut mencukupi untuk membuktikan *prima facie* case terhadap KK?. I

- A [119] Dalam hujahnya di akhir kes pihak pendakwaan, peguam yang bijaksana telah berhujah berdasarkan kepada rangka penghujahan bertulis yang telah dikemukakan ke mahkamah (KWK1). Dalam penghujahannya peguam menyatakan bahawa tiada keraguan timbul bahawa kematian L telah dibuktikan oleh
- B pihak pendakwaan. Apa yang dipersoalkan oleh peguam ialah sama ada pihak pendakwa telah membuktikan bahawa KK bertanggungjawab terhadap pembunuhan L. Sehubungan ini persoalan yang
- C ditimbulkan oleh peguam ialah samada KK telah menyebabkan kecederaan-kecederaan yang dialami oleh L. Keseluruhan penghujahan peguam KK telah ditumpukan atas persoalan ini. Hujah tersebut menurut butiran dalam keterangan pihak
- D pendakwaan yang dipertikaikan, telah pun saya pertimbangkan apabila saya menghuraikan keterangan yang berkenaan itu di bahagian-bahagian lain dalam penghakiman ini. Intipati hujah peguam ialah bahawa circumstantial evidence yang dikemukakan oleh Pendakwa Raya dalam kes ini adalah tidak mencukupi untuk membuktikan bahawa KK telah menyebabkan kematian L.

- E [120] Daripada keterangan-keterangan yang dikemukakan dalam kes ini, saya berpuashati bahawa Pendakwa Raya telah berjaya membuktikan fakta kematian L dan sebab kematian L. Malah seperti yang telah saya huraikan, pihak pembelaan sendiri pun tidak mempertikaikan fakta kematian L ini.

- F [121] Dalam menimbangkan beratnya keseluruhan circumstantial evidence, keterangan itu bolehlah diibaratkan sebagai pancaran cahaya. Jika wujud satu pancaran cahaya sahaja mungkin dengan sendirinya ianya adalah lemah dan malap untuk menerangi satu sudut yang gelap. Tetapi jika terdapat beberapa pancaran cahaya
- G (walaupun setiap satu kurang terang) yang kesemuanya dikumpulkan dan ditumpukan kepada suatu tempat yang sama, iaitu, ke sudut yang gelap tadi, maka pancaran-pancaran cahaya yang disatukan itu akan melenyapkan kegelapan dan sebaliknya menerangi sudut yang gelap tadi. Ini dijelaskan dalam kes *Belhaven and Stenten Peerage* yang dilaporkan dalam 1875 – 6 Appeal Cases, ms 279 (dirujuk dalam *Idris v. PP* [1960] MLJ 296), di mana Lord Cairns menyatakan:
- H

- I My Lords, in dealing with circumstantial evidence we have to consider the weight which is to be given to the united force of all the circumstances put together. You may have a ray of light so feeble that by itself it will do little to elucidate a dark corner. But on the other hand you may have a number of rays, each of them

insufficient, but all converging and brought to bear upon the same point, and when united, producing a body of illumination which will clear away the darkness which you are endeavouring to dispel.

A

In other words circumstantial evidence consists of this: that when you look at all the surrounding circumstances, *you find such a series of undesigned, unexpected coincidences that, as a reasonable person, you find your judgment is compelled to one conclusion.* If the circumstantial evidence is such as to fall short of that standard, if it does not satisfy that test, if it leaves gaps then it is of no use at all.

B

[122] Dalam kes *Chan Chwen Kong v. PP* [1962] MLJ 307, Thomson HB (pada masa itu) menyatakan:

C

That is very true. It must, however, be borne in mind that in cases like this where the evidence is wholly circumstantial what has to be considered is not only the strength of each individual strand of evidence but also the combined strength of these strands when twisted together to form a rope. The real question is: is that rope strong enough to hang the prisoner?.

D

[123] Dalam kes *Sunny v. PP* [1966] 2 MLJ 195, dalam summing-upnya kepada juri, Hakim perbicaraan telah menyatakan:

E

The second question to which I must draw your attention is that the question in this case, depending as it does on circumstantial evidence, is *whether the cumulative effect of all the evidence leads you to the irresistible conclusion that it was the accused who committed this crime, or is there some reasonably possible explanation, such as, for example – ‘Was it an accident?’*

F

[124] Selanjutnya Yang Arif hakim tersebut telah menyatakan:

Now, as I told you earlier on, one of the points about circumstantial evidence is its **cumulative effect**. Any one of these points taken alone might, you may think, be capable of explanation. **The question for you is: where does the totality of them, the total effect of them all lead you to?** Adding them together, considering them, not merely each one in itself, but altogether, does it or does it not lead you to the irresistible inference and conclusion that the accused committed this crime? Or is there some other reasonably possible explanation of those facts?.

G

H

The prosecution case is that the effect of all this evidence drives you inevitably and inexorably to the one conclusion and one conclusion only: that it was the accused who intentionally caused the death of this young girl.

I

- A [125] Ertinya, keterangan circumstantial hendaklah dilihat dan dinilai bersekali. Setiap keterangan circumstantial saling sokong menyokong antara satu dengan lain. Kuat atau tidaknya keterangan circumstantial itu bergantung kepada kesan keseluruhan (cumulative effectnya). Persoalan yang mesti ditanya ialah apakah
- B kesan keseluruhan keterangan circumstantial itu? Adakah kesan keseluruhan (cumulative effect) keterangan circumstantial dalam sesuatu kes itu membawa kepada hanya satu kesimpulan, iaitu, orang yang kena tuduhlah yang melakukan kesalahan yang menjadi subjek pertuduhan itu? Atau adakah terdapat penjelasan bagi
- C keterangan tersebut. Misalnya adakah orang lain yang melakukannya? Atau adakah sesiapa yang hendak menganiayai orang kena tuduh? Dengan pendekatan yang telah diuraikan itulah saya menilai circumstantial evidence dalam kes ini.
- D [126] Dari kesimpulan-kesimpulan fakta yang telah saya buat dalam kes ini, tiada terdapat keraguan bahawa KK telah sampai ke rumah SP19 pada lebih kurang pukul 3.30 petang pada 30 Mei 2002. Walaupun SP19 melarangnya datang pada masa itu KK tetap telah sampai juga pada ketika itu walaupun tuisyennya sepatutnya
- E bermula pada pukul 4.30 petang pada hari itu. Semasa KK sampai pada masa itu, L telah membuka pintu rumah seperti yang disuruh SP19. L seorang sahaja yang ada dalam rumah itu ketika KK sampai. Adalah juga jelas bahawa KK berada dalam rumah itu dari lebih kurang pukul 3.30 petang hingga lebih kurang pukul 4.30
- F petang, apabila Max (SP11) dan SP15 serta anaknya CSH sampai ke rumah SP19. Kemudian SP19 telah tiba ke rumahnya yang menurutnya juga adalah pada lebih kurang 4.30 petang. Dalam penghakiman saya, SP19 telah sampai ke rumahnya hanya sejurus selepas Max, SP15 dan anaknya meninggalkan rumah SP19, kerana
- G tiada bukti menunjukkan bahawa SP19 telah bertemu dengan SP11, SP15 dan anaknya. Apabila SP19 masuk ke rumah selepas mencari-cari, SP19 telah menemui L terbaring di atas lantai bilik air berlumuran darah.
- H [127] Keterangan-keterangan tersebut sahaja memang kuat tetapi dengan sendiri mungkin tidak mencukupi untuk membawa kepada kesimpulan bahawa KK telah menyebabkan kecederaan yang membawa maut kepada L. Tetapi dalam kes ini ada lagi keterangan lain yang tidak boleh diketepikan. Keterangan ini mesti dibaca
- I bersekali dengan keterangan yang baru saya sebutkan tadi. Keterangan ini adalah keterangan mengenai kelakuan KK semasa

SP11, SP15 dan anaknya sampai ke rumah itu. Apabila SP15 dan anaknya sampai ke rumah itu KK tiba-tiba keluar dari dalam rumah itu dengan berkaki ayam dan menahan SP11 dan anak SP15 dari memasuki rumah itu. KK menahan SP11 dan berkata: "Go, go go away Max. There is no class today. Mrs. Liew will replace another day." Kemudian KK telah pergi ke kereta SP15 dan memberitahu SP15: "Mrs. Liew said no tuition today and would replace the next day."

[128] Dalam penghakiman saya, ini adalah satu pembohongan yang disengajakan kerana SP19 telah memberikan keterangan bahawa dia telah tidak membatalkan tuisyen pada hari itu. SP19 juga tidak pada bila-bila masa memberitahu KK bahawa dia membatalkan kelas tambahan pada hari itu. Malahan ketika bercakap dengan KK melalui telefon pada lebih kurang pukul 4.25 petang, SP19 menyuruh KK buat kerja dahulu dan dia (SP19) akan balik. Soalnya mengapa KK perlu menahan SP11 dan anak SP15 daripada memasuki rumah itu? Mengapa pula KK perlu membohongi SP11 dan SP15? Jika bukan dia yang menyebabkan kecederaan-kecederaan kepada L, maka pada masa SP15 dan SP11 datang itulah, KK boleh memberitahu apa yang sebenarnya berlaku, bukan membohongi mereka. Kelakuan dan sikap KK ini hendaklah dilihat bersekali dengan keterangan bahawa dia mempunyai peluang untuk melakukan kecederaan terhadap L kerana dia berada dalam rumah itu dengan L sejak dari lebih kurang pukul 3.30 petang. Pembohongan itu adalah keterangan yang menyokong keterangan lain terhadapnya. Dalam penghakiman saya, pembohongan itu menggambarkan kesedaran KK tentang kesalahannya. Dalam membuat rumusan sedemikian saya mendapat sokongan dari penghakiman Salleh Abas HMP (pada masa itu) dalam kes *Syed Ali v. PP* [1982] 1 MLJ 132, di ms 135:

Apart from the fact that Appellant No. (2) had possession and control of the car during the relevant period, ie, between the evening of August 13 and forenoon of August 15, 1977 and the fact that he had opportunity to conceal the opium in the car during the period, there are two other circumstances which go to show that Appellant No. (2) had the necessary knowledge. We recall that he told PW4 that the purpose of borrowing the car was to go to Trengganu. This was a deliberate lie as he never intended to go to Trengganu at all but to Singapore, which he did. We also recall that he told PW4 that he needed the car for two days. And as such there was no reason at all for him to see PW4 again in the evening of August 14 for permission to use

- A it further on August 15. Such permission was already given to him. *In other jurisdictions a false statement made by an accused person concerning the surrounding circumstances in which an offence was committed whilst he had an opportunity to commit the offence can be regarded as a corroboration of the evidence against him. Eade v. The King (4) and also Regina v. Lucas (Ruth).*(5) We accept the decisions in these cases to be good law. In this case we hold that the representation he made to PW4 regarding the purpose of borrowing the car was a deliberate lie and is therefore a corroborative evidence against him for which he must explain. *Such lie is a reflection of his consciousness of guilt as regards the use he intended to make of the car in question.*
- B
- C

[129] KK perlu memberikan penjelasan tentang pembohongan ini.

[130] Selain dari itu ketika bercakap dengan SP15, KK bercakap dengan cepat dan dia kelihatan berpeluh-peluh. Bahagian hadapan T-shirtnya kelihatan basah. Keterangan ini juga perlu diambil kira bersekali dengan keterangan yang telah disebutkan tadi. Tidak ada sebab KK mesti berpeluh-peluh melainkan dia sakit atau baru selesai menjalankan aktiviti yang menggunakan tenaga yang banyak.

- E [131] Keterangan circumstantial terhadap KK tidak terhenti di situ sahaja.

- F [132] Pada seluar track KK (P8A) dan T-shirtnya (P10A) yang dijumpai oleh SP17 pada kira-kira jam 10.55 malam 30 Mei 2002 (hanya beberapa jam selepas kejadian) dalam baldi di luar bilik air kedai bapanya (SP13), telah disahkan oleh SP3 terdapat kesan darah manusia yang mempunyai DNA profile yang menyamai (similar and matched) contoh darah simati. Ertinya, terdapat kesan darah L di seluar track dan T-shirt KK. Menurut SP3 the probability of a coincidental match is calculated to be 1 in 9.4 quintillion which was based on population data base of Malaysian Chinese. Dengan sendirinya keterangan SP3 ini tidak mencukupi untuk membuktikan kes *prima facie* kes terhadap KK. Tetapi keterangan itu tidak berdiri sendiri. Ia berdiri bersama-sama dengan keterangan circumstantial lain dalam kes ini termasuk keterangan yang telah saya huraikan tadi. Persoalan yang timbul ialah bagaimana kesan darah L boleh ada di P8A dan P10A? Adakah secara kebetulan (coincidence) terdapat kesan darah L pada P8A? Adakah juga secara kebetulan (coincidence) terdapat kesan darah L pada P10A? Apakah mungkin dalam keadaan biasa boleh berlaku dua kebetulan seperti itu? Pada hemat saya, keterangan
- G
- H
- I

terdapatnya kesan darah L pada P8A dan P10A, memberikan makna, kekuatan dan sokongan kepada keterangan-keterangan lain yang telah saya sebutkan tadi, seperti mana keterangan-keterangan yang lain itu memberi makna, kekuatan dan sokongan kepada keterangan bahawa terdapat kesan darah manusia di P8A dan P10A yang DNA profilnya serupa (similar and matched) DNA profile dari contoh darah simati ini. Apabila keterangan-keterangan itu dinilai bersekali adalah jelas bahawa kesan darah L ada pada P8A dan P10A bukan secara kebetulan. Kesan darah L tidak boleh ada pada P8A dan P10A secara tiba-tiba. Dalam penghakiman saya, wujudnya kesan darah L pada P8A dan P10A dapat menyokong kesimpulan bahawa P8A dan P10A adalah pakaian yang dipakai oleh KK semasa berada dengan L dalam rumah L di antara kira-kira pukul 3.30 petang hingga kira-kira pukul 4.30 petang 30 Mei 2002. Keterangan ini juga dapat menyokong kesimpulan bahawa darah di P8A dan P10A itu adalah darah L yang keluar akibat dari kecederaan yang dialaminya. Keterangan mengenai perkara ini juga disokong oleh keterangan SP15 yang menyatakan KK was wearing red shirt. His pants were dark blue in colour". Ini dapat dilihat oleh SP15 apabila KK menghampiri SP15 yang berada dalam kereta, dan memberitahu SP15 bahawa Mrs. Liew said no tuition today and would replace the next day. P8A berwarna biru gelap dan P10A berwarna merah.

[133] Tetapi bukan setakat itu sahaja keterangan circumstantial dalam kes ini. Ini membawa saya kepada pisau-pisau P5A, P6A dan pisau pemotong P4A. Ketiga-tiga pisau itu telah dicamkan oleh SP19 sebagai pisau-pisau yang hilang dari rumahnya.

[134] Pada 31 Mei 2002 pada lebih kurang pukul 2.10 pagi KK telah menunjukkan kepada SP20 dan SP21 tempat di mana P5A dan P6A dan P4A dijumpai. Pisau P5A dan P6A telah dijumpai oleh SP20 dari dalam longkang di hadapan kedai bapanya. Gambar P22D menunjukkan tempat asal P5A ditemui. Bahagian pisau itu tersorok sebahagiannya. Gambar P22I menunjukkan bahagian longkang di mana P6A ditemui. Hanya sebahagian hulu pisau ini yang kelihatan. P4A ditemui di dalam longkang di bahagian belakang kedai bapa KK. SP3 telah mengesahkan bahawa DNA profile dari kesan darah dari P5A dan P6A adalah menyamai (similar and matched) dengan DNA profile dari contoh darah L. Ertinya kesan darah L didapati di P5A dan P6A. Bagaimana kesan darah L boleh ada pada P5A dan P6A? Adakah terdapatnya kesan

- A darah L pada P5A merupakan satu lagi kebetulan? Adakah terdapatnya kesan darah L pada P6A juga merupakan satu kebetulan? Jarak di antara tempat kejadian dan kedai bapa KK adalah lebih kurang 1 kilometer. Keterangan ini juga hendaklah dinilai bersekali dengan keterangan-keterangan lain dalam kes ini
- B seperti yang telah dihuraikan tadi. SP18 telah memberikan keterangan bahawa P5A dan P6A boleh menyebabkan kecederaan yang dialami oleh L. Dalam penghakiman saya apabila keterangan adanya kesan darah L pada P5A dan P6A dinilai bersekali dengan keterangan yang lain, kesimpulan yang semestinya dibuat ialah
- C kesan darah L ada di P5A dan P6A bukan secara kebetulan. Kesimpulan yang mesti dibuat ialah bahawa pisau-pisau P5A dan P6A telah digunakan oleh KK untuk menyebabkan kecederaan-kecederaan yang membawa maut kepada L.
- D [135] Persoalan seterusnya yang timbul ialah bagaimana KK boleh menunjukkan tempat-tempat di mana P5A, P6A dan P4A dijumpai? Dalam penghakiman saya, jawapannya ialah KK tahu P5A, P6A dan P4A tersorok di situ. Dalam *Gurusamy v. PP* [1965] MLJ 245, di ms 247, Ong H menyatakan:
- E Before I conclude, I think it will be useful to remember the following observations of Divatia J in *Chadavappa Pujari v. Emperor* (1) on section 27 of the Evidence Ordinance:
- F In absence of any incriminating statement made by the accused leading to the discovery of property, its production alone from another man's property, would not be sufficient to establish the accused's possession. *It may at the most show his knowledge that the property was concealed there. In my view, mere knowledge that stolen property is lying hidden somewhere is not an incriminating circumstance*
- G *for the offence of theft or receiving stolen property, and such knowledge cannot by itself raise a presumption of possession.* It is the prosecution that has to establish accused's possession apart from his knowledge, and it is only when his possession is proved that the accused has to account for it in order to escape from the presumption under illustration (a) to section 114.
- H [136] Dalam kes *PP v. Hashim bin Hanafi* [2002] 4 MLJ 176, di ms 191, Yang Arif Augustine Paul H telah menyatakan:
- I Evidence of the act of pointing out the dangerous drugs by the accused on its own is of little value (see *Tai Chai Keh, Sandra Margaret Birch v. PP* [1978] 1 MLJ 72). It will at the highest only show that the accused had knowledge that dangerous drugs were kept in exhibit P17, but such knowledge by itself does not

constitute possession (see *Gurusamy v. PP* [1965] MLJ 245. It is only one of the elements required to establish possession. Additional evidence is required to link the accused with the dangerous drugs recovered which is absent.

[137] Walaupun fakta bahawa KK telah menunjukkan tempat di mana P5A, P6A dan P4A ditemui dengan sendirinya tidak mencukupi untuk membuktikan bahawa KK telah menggunakan pisau-pisau tersebut untuk mendatangkan kecederaan-kecederaan yang membawa maut kepada L, fakta tersebut cukup untuk membuktikan bahawa KK mempunyai pengetahuan bahawa pisau-pisau tersebut berada di tempat ianya ditemui. Persoalan yang timbul ialah bagaimana KK mempunyai pengetahuan pisau-pisau itu ada di situ? Dalam kes ini pengetahuan KK bahawa P5A dan P6A tersorok dalam longkang di hadapan kedai bapanya sahaja dengan sendiri tidak dapat membuktikan kes *prima facie* terhadap KK. Tetapi keterangan ini tidak berdiri sendiri. Seperti yang telah saya huraikan, ia mesti dilihat dan dinilai bersekali dengan keterangan lain-lain dalam kes ini. Ia mesti dinilai dengan keterangan bahawa terdapat kesan darah simati pada pisau-pisau tersebut (P5A dan P6A). Pisau-pisau itu adalah pisau yang hilang dari tempat kejadian. Di pakaian KK (P8A dan P10A) yang dijumpai di kedai bapanya, beberapa jam sebelum P5A dan P6A ditunjukkan oleh KK kepada SP20 juga terdapat kesan-kesan darah simati. Pada P7A dan P7B yang dijumpai di kedai bapa KK juga terdapat kesan darah manusia. P7A telah dicamkan oleh SP19 sebagai beg yang digunakan oleh KK untuk mengisi buku-buku kelas tuisyen. SP14 telah memberikan keterangan bahawa apabila dia menghantar KK pergi tuisyen pada 30 Mei 2002 KK membawa beg. Adakah semua ini berlaku secara kebetulan? Adakah secara kebetulan kesan darah simati ada pada P8A dan P10A yang dijumpai di kedai bapa KK? Adakah secara kebetulan kesan darah simati ada di pisau P5A dan P6A yang dijumpai tersorok dalam longkang selepas ditunjukkan oleh KK? Adakah secara kebetulan pisau (yang sepatutnya ada di dapur rumah (SP19) dijumpai dalam longkang rumah bapa KK yang jaraknya adalah lebih kurang 1 kilometer dari tempat kejadian? Adakah secara kebetulan di beg P7A dan buku P7B ada kesan darah manusia apabila tiada bukti menunjukkan bahawa KK cedera? Persoalan-persoalan tersebut terjawab apabila keterangan lain dalam kes ini dipertimbangkan bersekali. Dari kira-kira pukul 3.30 petang sehingga kira-kira pukul 4.30 petang pada 30 Mei 2002, KK ada dalam rumah SP19 bersama-sama simati. Pada lebih kurang 4.30 petang KK telah keluar dari dalam rumah

A

B

C

D

E

F

G

H

I

- A itu dan menahan SP11 dan CSH memasuki rumah itu. KK memberitahu SP11: “Go, go go away Max. There is no class today. Mrs. Liew will replace another day.” KK memberitahu SP15 bahawa Mrs. Liew said no tuition today and would replace the next day. Apa yang dikatakan oleh KK itu adalah tidak benar
- B kerana SP19 telah tidak membatalkan kelas tuisyen pada hari itu.

- [138] Apabila kesemua keterangan circumstantial dalam kes ini dipertimbangkan dan dinilai bersekali, persoalan-persoalan (mengenai sama ada perkara-perkara yang saya sebutkan tadi)
- C adalah merupakan kebetulan-kebetulan (coincidences) dapat dijawab. Perkara-perkara itu terjadi bukan secara kebetulan. Perkara-perkara itu adalah kesan-kesan yang masih tinggal sebagai akibat dari dan adalah berkaitan dengan apa yang telah berlaku di
- D tempat kejadian di antara kira-kira jam 3.30 petang hingga kira-kira pukul 4.30 petang pada 30 Mei 2002. Kesan-kesan yang masih tinggal itu adalah bukti-bukti untuk menunjukkan kepada mahkamah (bersekali dengan keterangan lain) apa sebenarnya telah berlaku di tempat kejadian pada masa yang material. Jika perkara-perkara itu diibaratkan sebagai pancaran-pancaran cahaya yang
- E kesemuanya ditumpukan ke suatu arah (iaitu sudut yang gelap), ianya sudah pasti dapat menerangi sudut itu, menjadikannya terang benderang!. Ertinya jika perkara-perkara yang telah saya huraikan itu dikumpulkan dan dinilai bersekali, ia dapat membuktikan apa yang berlaku di tempat kejadian pada masa yang material.

- F [139] Setelah menimbang kesemua keterangan circumstantial dalam kes ini (seperti yang telah saya huraikan), dengan teliti (sebelum mengambil kira pengakuan KK kepada SP19), tiada keraguan di fikiran saya dan saya berpuashati bahawa kesan keseluruhan (cumulative effect) kesemua keterangan circumstantial
- G tersebut hanya membawa kepada satu kesimpulan, iaitu, bahawa KK telah menyebabkan kematian L. Ini bererti Pendakwa Raya telah membuktikan elemen kedua bagi kesalahan membunuh yang diperlukan di bawah s. 300 Kanun Keseksaan.

H Pengakuan KK

- [140] Peguam KK telah mencadangkan bahawa satu perbincangan dalam perbincangan dijalankan untuk mempertimbangkan sama ada percakapan yang dibuat oleh KK itu telah dibuat secara sukarela.
- I Untuk menyokong cadangan itu peguam telah merujuk kepada kes *R. v. Wells* [2000] 2 LRC 108. Peguam berhujah bahawa SP19

adalah guru tuisyen KK dan boleh dalam keadaan itu merupakan “a person in authority”. Sehubungan ini, peguam berhujah bahawa satu admission telah dibuat oleh KK kepada SP19 yang darinya satu inference boleh dibuat tentang culpability KK. Menurut peguam, admission itu telah dibuat berikutan dengan soalan yang dikemukakan oleh SP19. Seterusnya, peguam berhujah bahawa pernyataan KK itu adalah satu extra judicial confession. Peguam telah merujuk kepada *Sarkar*, 15th edn, ms 431, iaitu mengenai commentary mengenai s. 24 Akta Keterangan. Meneruskan hujahnya, peguam menyatakan bahawa adalah logical unsur kerelaan (voluntariness) dibuktikan kerana confession itu boleh menjadi asas sabitan. Menurut peguam juga, confession yang dibuat kepada Majistret dan pegawai polis memerlukan perbicaraan dalam perbicaraan diadakan sebelum sesuatu confession itu diterima masuk dalam keterangan kerana safeguard tertentu perlu dipatuhi.

[141] Dalam hujah balasnya, Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa seksyen yang terpakai ialah s. 24 Akta Keterangan 1950. Timbalan Pendakwa Raya seterusnya berhujah bahawa soal penting yang perlu diputuskan ialah sama ada SP19 adalah “a person in authority”. Sehubungan ini, Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa dalam keadaan kes ini SP19 bukanlah “a person in authority”. Menurut Timbalan Pendakwa Raya, perbicaraan dalam perbicaraan tidak perlu diadakan.

[142] Daripada saranan dan perhujahan peguam adalah jelas bahawa soal admissibility pernyataan yang dibuat oleh KK itu dipersoalkan dan pihak pembelaan membantah penerimaan percakapan itu dalam keterangan. Saya telah mengadakan satu perbicaraan dalam perbicaraan untuk menentukan admissibility pernyataan yang telah dibuat oleh KK kepada SP19.

[143] Dalam perbicaraan dalam perbicaraan itu pihak pendakwaan telah memanggil SP19 (TWT1) untuk memberi keterangan.

[144] TWT1 telah memberi keterangan bahawa pada 30 Mei 2002 semasa berada di Hospital Gleneagle dia ada membuat panggilan telefon kepada KK. Perbualan telefon dengan KK mengambil masa beberapa minit. Semasa menelefon KK, TWT1 telah bertanya “what happened to my daughter?” KK menjawab “sorry teacher, teacher sorry, sorry teacher, I don’t know why I did it.”

[145] Selepas KK menjawab sedemikian, SP19 meminta untuk bercakap dengan bapa KK. KK menyatakan bapanya tiada di rumah.

- A [146] Dalam menghujahkan bahawa pengakuan itu telah tidak diberi dengan sukarela, peguam KK secara intipatinya telah menghujahkan bahawa TWT1 adalah person in authority kerana TWT1 (SP19) telah mengajar KK semasa KK berada dalam darjah 1 dan selepas itu telah menjadi guru tuisyen KK selama
- B tujuh tahun. Menurut peguam, pengakuan itu tidak diberi kepada seorang yang bebas misalnya kepada seorang Majistret, kerana TWT1 adalah ibu simati. Peguam juga mahukan mahkamah ini mempertimbangkan bahawa TWT1 telah membuat panggilan telefon itu selepas mengetahui apa yang berlaku di rumah dan
- C melihat keadaan L yang berlumuran darah. Peguam mahu mahkamah menimbangkan keadaan fikiran TWT1 semasa bercakap dengan KK. TWT1 bukan dalam keadaan yang tenang tetapi dalam keadaan amat sedih dan marah. Peguam juga mahu mahkamah menimbangkan tingkah laku TWT1 yang kelihatan
- D marah ketika memberi keterangan dalam mahkamah. Menurut peguam, kemarahan TWT1 semasa bercakap dengan KK adalah tiga kali lebih besar dari apa yang ditunjukkannya kepada mahkamah. Peguam berhujah dalam keadaan sedemikian, tidak mungkin pernyataan tersebut telah dibuat oleh KK secara sukarela.
- E Tambahan pula menurut peguam, pernyataan itu telah diperolehi berikutan dengan soalan yang ditanya oleh TWT1; “What happened to my daughter?”, bukan diberi sendiri oleh KK tanpa soalan sedemikian dari TWT1. Menurut peguam juga, pernyataan itu tidak dicatitkan di mana-mana dan TWT1 memberi keterangan
- F dari ingatan. Di akhir penghujahannya peguam menarik perhatian mahkamah kepada syarat-syarat yang ketat yang perlu dipatuhi bagi penerimaan pengakuan yang dibuat kepada Majistret dan Pegawai Polis. Menurut peguam, apa yang berlaku dalam kes ini adalah jauh lebih kurang dari apa yang diperlukan oleh undang-
- G undang. Peguam juga menyatakan bahawa adalah tidak perlu bagi pihak pembelaan memanggil KK untuk memberi keterangan. Menurut peguam, mahkamah boleh membuat pertimbangan berdasarkan keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwa. Merujuk kepada s. 24 Akta Keterangan 1950,
- H peguam berhujah bahawa jika “it appear to the court” bahawa pernyataan itu tidak dibuat dengan sukarela, ini adalah memadai untuk menolak penerimaan masuk pernyataan itu dalam keterangan.
- I [147] Di bahagian lain penghakiman ini saya telah pun menghuraikan kedudukan undang-undang mengenai keterangan saksi yang berkepentingan. Walau apa pun, seperti yang telah saya nyatakan, saya sentiasa menyedari dan tidak melupakan bahawa

SP19 adalah ibu kepada simati. Oleh itu kemungkinan SP19 memberikan keterangan yang berat sebelah (terhadap KK) tidak boleh dilupakan.

A

[148] Saya telah menimbang dengan teliti keseluruhan keterangan TWT1 dan hujah peguam. Saya dapati keterangan TWT1 tidak tercabar dan tidak goyah ketika disoal balas untuk menjejaskan kredibilitinya. Oleh itu saya menerima keterangan TWT1 sebagai keterangan yang benar. Saya membuat kesimpulan fakta bahawa semasa doktor-doktor sedang memeriksa L, TWT1 telah membuat panggilan telefon dengan telefon bimbitnya kepada KK yang berada di kedai SP13 pada ketika itu. Ini disokong oleh P32, bil telefon rumah SP19 yang menunjukkan bahawa pada 30 Mei 2002 pada pukul 6.33 petang terdapat panggilan telefon ke nombor 03-40218849 (No. telefon rumah SP13).

B

C

[149] TWT1 memberikan keterangan mengenai perkara yang semestinya merupakan suatu yang amat menyedihkannya. Di beberapa peringkat dalam keterangannya dia tidak dapat menahan perasaannya dan telah menangis. Tetapi ini dalam pengamatan saya tidak menjejaskan kredibilitinya. Di satu ketika apabila disoal balas, TWT1 kelihatan agak marah. Tetapi ini dalam pengamatan saya adalah kerana soalan yang diajukan oleh peguam yang mahu tahu sama ada pada masa itu dia marah. SP19 telah memberikan penjelasan bahawa sebelum marah, dia mesti tahu apa yang berlaku terlebih dahulu. TWT1 menafikan cadangan peguam bahawa dia adalah dalam keadaan marah semasa dia bercakap dengan KK. Menurut TWT1 dia dalam keadaan biasa. Menurutnya shock memang ada shock. Semasa bertanya KK dia tidak mengesyaki KK. Sehubungan ini saya tidak mendapati apa-apa dalam keterangan TWT1 yang dapat menjadi petunjuk bahawa dia cuba memburukkan KK. Malah dalam keterangannya TWT1 menyatakan bahawa KK adalah seorang pelajar yang baik dan tidak ada banyak masalah. Apabila disoal semula oleh Timbalan Pendakwa Raya, TWT1 menyatakan bila dia bercakap dengan KK, dia tidak meninggikan suara atau menengking tetapi dia berkata dia amat sedih bila KK berkata "I didn't know why I did it." Saya menerima keterangan TWT1 ini.

D

E

F

G

H

[150] Saya telah menimbang soalan yang ditanya oleh TWT1 yang mencetuskan jawapan KK dan keadaan dalam mana percakapan di antara TWT1 dan KK terjadi. Soalan yang ditanya oleh TWT1 itu sendiri bukan suatu soalan yang dengan sendirinya merupakan satu ancaman atau yang boleh mendatangkan

I

- A ketakutan. Yang lebih penting lagi ialah fakta bahawa ini bukan suatu keadaan di mana TWT1 telah bersemuka dengan KK satu sama satu dalam jarak beberapa kaki. Percakapan tersebut berlaku ketika TWT1 berada di Hospital Gleneagle dan KK pula berada di kedai bapanya. KK tidak tahu di mana sebenarnya TWT1
- B berada, tetapi dari keterangan dalam kes ini dia semestinya tahu dan sedar bahawa dia tidak berada di hadapan TWT1 tetapi di kedai bapanya. Jadi tidak ada sebab bagi KK untuk merasa takut. Dengan apa yang telah dilihat oleh TWT1 di rumahnya ketika balik dari sekolah pada hari itu, berbagai-bagai soalan lain yang
- C lebih keras bentuknya dan bunyinya boleh ditanya oleh TWT1, tetapi soalan yang ditanya hanyalah: "What happened to my daughter?" Tiada apa-apa yang telah dikatakan oleh TWT1 itu memaksa KK atau menakutkannya atau mendorongnya untuk menjawab. Ugutan jika pun ada hanya timbul apabila TWT1
- D menyatakan dia ingin bercakap dengan bapa KK dan bahawa dia akan membuat laporan polis. Tetapi ini berlaku selepas KK menjawab "sorry teacher, teacher sorry, sorry teacher, I don't know why I did it." Jawapan ini diberikan oleh KK secara seponatan. Dalam keadaan ini, tiada keraguan di fikiran saya
- E bahawa apa yang dikatakan oleh KK itu bukanlah dikatakan olehnya disebabkan oleh ketakutan, prejudice atau harapan untuk mendapat advantage yang ditimbulkan oleh TWT1, atau disebabkan oleh dorongan seperti yang dijelaskan oleh Mahkamah Persekutuan dalam kes *Dato Mokhtar Hashim v. PP* [1983] 2 MLJ
- F 232 ms 272-273). Tiada keraguan di fikiran saya bahawa pernyataan yang diberikan oleh KK itu adalah jawapan spontan darinya yang merupakan luahan hatinya yang menggambarkan perasaannya pada masa itu.
- G [151] Atas alasan-alasan yang tersebut itu saya telah memutuskan bahawa berdasarkan kepada keterangan yang diberi oleh saksi pihak pendakwaan dalam perbicaraan dalam perbicaraan, saya berpuashati bahawa Pendakwa raya telah membuktikan "beyond reasonable doubt" bahawa pernyataan KK itu telah dibuat
- H secara sukarela olehnya. Saya juga telah menyatakan bahawa terpulanglah kepada pihak pembelaan untuk membuat pilihan sama ada KK hendak memberi keterangan atau tidak.
- I [152] Saya juga telah menimbangkan persoalan sama ada pernyataan KK itu adalah suatu pengakuan (confession). Sehubungan ini s. 17(2) Akta Keterangan 1950 memperuntukkan bahawa:

A **confession is an admission** made at any time by a person accused of an offence, stating or suggesting the inference that he committed that offence.

A

[153] Seksyen 17(1) Akta Keterangan 1950 pula memperuntukan:

An **admission is a statement, or oral or documentary**, which suggests any inference as to any fact in issue or relevant fact, which is made by any of the persons and the circumstances hereinafter mentioned.

B

[154] Jadi sesuatu confession itu adalah juga satu admission. Tetapi sesuatu admission itu tidak semestinya merupakan satu confession. Tafsiran tentang peruntukan mengenai confession seperti yang terkandung di bawah peruntukan yang serupa (*in pari materia*) dengan s. 17(2) Akta Keterangan 1950, telah dibuat dalam penghakiman Privy Council dalam kes *Anandagoda v. The Queen* [1962] MLJ 289. Dalam kes itu Privy Council telah mentafsirkan peruntukan mengenai confession di bawah Ordinan Keterangan di Ceylon yang adalah *in pari materia* dengan Akta Keterangan di Singapura. Dalam kes *Abdul Rashid v. PP* [1994] 1 SLR 119, di ms 129 Mahkamah Rayuan Jenayah Singapura telah menerima tafsiran dalam kes *Anandagoda* sebagai tafsiran yang betul:

C

D

E

In his grounds, after referring to and approving the Privy Council decision of *Anandagoda v. R* the learned trial judge concluded:

In my view, what s. 17(2) purports to import and what *Anandagoda* purports to signify is that a confession need not be an unqualified expression of guilt. Under our law, it is no more than a person's statement admitting to his involvement in the offence charged in any manner or form. Be it minor or major, direct or indirect, explicit or inferential and whether in exculpation or in earnest, irrespective of its object, so long as the statement connects the accused in some way with the offence charged, it would be deemed to be a confession under s. 17(2).

F

G

The correct interpretation of s. 17(2) has been settled by two recent decisions of this court, namely, *Suradet & Ors v. PP* and *Tan Chee Hwee & Anor v. PP*. Essentially, we take the view that the Indian decisions are not helpful in this regards as the Indian counterpart legislation does not bear the words 'suggesting the inference that he committed the offence'. The correct interpretation is to be found in *Anandagoda's* case which dealt with the Ceylon Evidence Ordinance which is *in pari materia* with our s. 17(2). The relevant passage of Lord Guest's judgment in *Anandagoda's* case reads as follows:

H

I

- A The test whether a statement is a confession is an objective one, whether to the mind of a reasonable person reading the statement at the time and in the circumstance in which it was made it can be said to amount to a statement that the accused committed the offence or which suggested the inference that he committed the offence.
- B The statement must be looked at as a whole and it must be considered on its own terms without reference to extrinsic facts.
- C ... The appropriate test in deciding whether a particular statement is a confession is whether the words of admission in the context expressly or substantially admit guilt or do they taken together in the context inferentially admit guilt?
- We therefore agree with the learned trial judge's lucid exposition of Lord Guest's *dicta* in *Anandagoda's* case.
- D [155] Mahkamah tersebut juga menambah bahawa:
- We need only add that, *for a statement to amount to a confession, it need not be of a plenary or unqualified nature and can also be of a non-plenary nature, so long as the statement connects the accused in some way with the offence.* Applying that definition to the present case, the admission by the first appellant in his statements that he was in possession of the package containing the drugs unequivocally connected him with the offence and his three statements therefore amounted to confessions.
- E
- F [156] Pentafsiran yang serupa telah dibuat oleh Mahkamah Rayuan (Jenayah) di Malaya lebih awal lagi dalam kes *Liew Kon Kioo v. PP* [1948-49] MLJ 150, di mana dalam penghakimannya di ms 151, Mahkamah Rayuan telah menyatakan:
- Sub-section (2) of our section 17 reads as follows:
- G A confession is an admission made at any time by a person accused of an offence, stating or suggesting the inference that he committed that offence.
- H It is quite clear from the words "*or suggesting the inference*" that *something short of a full admission of guilt by the accused may yet be a "confession" within the definition. Whether, therefore, any particular statement amounts to a confession or not must depend upon the particular wording of the statement, the circumstances in which it is made and the charge to which the statement directly or indirectly refers.*
- I *It seems to us that the words of the statement here in question, although innocent enough in themselves, when taken in conjunction with all the surrounding circumstances might be said to suggest the inference that the appellant committed the offence.*

[157] Dalam penghakiman saya, walaupun dalam kes ini dalam pernyataannya kepada SP19, KK telah tidak mengaku secara langsung menyebabkan kematian L, apabila perkataan-perkataan dalam pernyataan KK itu dinilai bersekali dengan kesemua keadaan dalam mana pernyataan itu dibuat dan juga pertuduhan yang dikenakan terhadap KK, tiada terdapat keraguan di fikiran saya bahawa perkataan “it” dalam rangkaian perkataan-perkataan “sorry teacher, teacher sorry, sorry teacher, I don’t know why I did it,” merujuk kepada perbuatan KK menyebabkan kecederaan-kecederaan ke atas L. Melalui perkataan-perkataan “I did it” KK mengaku telah melakukan perbuatan tersebut. Saya memutuskan bahawa pernyataan KK kepada SP19 melalui telefon itu mencadangkan inferens bahawa KK telah melakukan kesalahan yang didakwa dalam pertuduhan terhadapnya, menjadikan pernyataan KK itu satu confession di bawah s. 17(2) Akta Keterangan 1950.

[158] Pada 23 Oktober 2002, pihak pembelaan memberitahu mahkamah bahawa ia tidak bercadang memanggil KK untuk memberi keterangan dalam perbicaraan dalam perbicaraan itu. Sebelum sempat saya merekodkan bahawa percakapan KK adalah “admissible” dalam keterangan peguam KK telah membuat hujah yang intipatinya ialah bahawa pernyataan itu tidak boleh diterima masuk dalam keterangan untuk membuktikan kebenaran pernyataan itu kerana keterangan itu adalah keterangan dengar cakap (hearsay). Menurut peguam, yang boleh diterima adalah fakta bahawa pernyataan itu telah dibuat. Saya telah memberikan peluang kepada peguam untuk berhujah dan Timbalan Pendakwa Raya untuk menjawab.

[159] Untuk menyokong hujahnya bahawa percakapan telefon di antara KK dengan SP19 (TWT1) itu adalah keterangan dengar cakap, peguam telah mengemukakan sebagai otoriti kes-kes *PP v. Tan Kok An* [1996] 2 CLJ 96 dan *PP v. Ng Lai Huat and Ors* [1990] 1 CLJ 1190; [1990] 2 CLJ (Rep) 774.

[160] Dalam hujah balasnya mengenai isu ini, Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa oleh kerana pernyataan yang diberikan oleh KK itu adalah satu confession, maka ianya adalah satu kecualian kepada kaedah keterangan dengar cakap (an exception to hearsay rule). Sehubungan itu, Timbalan Pendakwa Raya mempersoalkan jika pernyataan itu bukan satu confession apa perlunya diadakan perbicaraan dalam perbicaraan? Timbalan Pendakwa Raya juga

A

B

C

D

E

F

G

H

I

- A menyatakan, memandangkan bahawa pihak pembelaan memilih untuk tidak mengemukakan sebarang keterangan untuk menyangkal kes Pendakwa Raya, beliau memohon supaya percakapan itu diterima masuk dalam keterangan.
- B [161] Dalam jawapannya kepada hujah Timbalan Pendakwa Raya, peguam berhujah bahawa apa yang perlu diputuskan ialah samada pernyataan itu adalah satu confession. Menurut peguam perkataan-perkataan yang digunakan oleh KK itu bukanlah satu confession kerana perkataan-perkataan itu tidak terjumlah kepada element
- C dalam pertuduhan membunuh. Menurut peguam juga, fakta bahawa peguam telah memohon supaya satu perbincangan dalam perbincangan dijalankan tidak bererti bahawa pihak pembelaan telah membuat konsesi bahawa pernyataan itu adalah satu confession. Peguam berhujah bahawa ini adalah kerana pihak pembelaan tidak boleh membuat konsesi dan mahkamah tidak boleh menerima konsesi. Selanjutnya peguam menyatakan bahawa s. 24 Akta Keterangan tidak terpakai.
- D [162] Seperti yang telah dihuraikan, saya telah memutuskan bahawa pernyataan KK itu adalah satu confession di bawah s. 17(2) Akta Keterangan 1950. Oleh kerana saya telah memutuskan bahawa percakapan KK itu adalah satu confession, kaedah mengenai keterangan hearsay adalah tidak terpakai. Sokongan bagi pandangan ini boleh didapati dari penghakiman dalam kes *PP v. Dato Seri Anwar Ibrahim (No. 3)* [1999] 2 CLJ 215 di ms 417-419:
- E Having said that, I shall consider whether the out of court statements of an accused person amount to hearsay. This requires a consideration of ss. 17, 18 and 21 of the Evidence Act 1950 which deal with admissions. Section 17 says that:
- F
- G An admission is a statement, oral or documentary, which suggests any inference as to any fact in issue or relevant fact, and which is made by any of the persons, and under the circumstances, hereafter mentioned.
- H Section 18(1) provides that statements made by a party to the proceedings are admissions. The word 'proceeding' in s. 18(1) may be civil or criminal (see *Sarkar on Evidence* (14th Ed) Vol 1 p 323). An accused is a 'party to the proceeding' (see *Sarkar on Evidence* (15th Ed) Vol 1 p 372). As the *Law of Evidence* by Woodroffe and Amir Ali (16th Ed) vol 1 says at p 739:
- I *In criminal cases, the accused is always a party, and his admissions are admissible against him, subject of course to the provisions of ss 24 to 27.*

A party's own statements are in all cases admissible against himself (see Slatterie v. Pooley 6 M and W 664). Thus, s 21 provides, inter alia, that admission are relevant and may be proved as against the person who makes them. An admission is treated as an exception to the hearsay rule and thus admissible. As Sarkar on Evidence (14th Ed) Vol 1 says at p 309:

A

The ordinary idea of hearsay is what is heard out of court from a non-witness, and admissions are therefore generally treated as exceptions to the hearsay rule. Admissions are not, however, open to all the objections applicable to hearsay testimony. It is true that they are unsworn statements made out of court like hearsay testimony, but they are statements not of third persons but of a party to the proceeding and for the reason stated about what a party said against his interest may be presumed to be true.

B

C

An admission is therefore substantive evidence of the fact admitted (see Union of India v. Koksh Builders and Financiers AIR [1977] SC 409, Lam Choon & Co v. Lim Yam Hong [1931] SSLR 96). This rationale is lucidly explained by Subba Rao J in Sahoo v. State of UP AIR [1966] SC 40 at p 42 in the following words:

D

A scrutiny of the provisions of ss. 17 to 30 of the Evidence Act discloses as one learned author puts it, that statement is a genus, admission is the species and confession is the sub-species. Shortly stated, a confession is a statement made by an accused admitting his guilt. What does the expression 'statement' mean? The dictionary meaning of the word 'statement' is the act of stating, reciting or presenting verbally or on paper. The term 'statement', therefore, includes both oral and written statements. It is also a necessary ingredient of the term that it shall be communicated to another? The dictionary meaning of the term does not warrant any such extension; or the reason of the rule underlying the doctrine of admission or confession demands it. Admissions and confessions are exceptions to the hearsay rule. The Evidence Act places them in the category of relevant evidence presumably on the ground that, as they are declarations against the interest of the person making them, they are probably true. The probative value of an admission or a confession does not depend upon its communication to another, though, just like any other piece of evidence, it can admitted in evidence only on proof. This proof in the case of oral admission or confession can be offered only by witnesses who heard the admission or confession, as the case may be. The following illustration pertaining to a written confession brings out the said idea; A kills B; enters in his diary that he had killed him, puts it in his

E

F

G

H

I

A drawer and absconds. When he places his act on record, he does not communicate to another; indeed, he does not have any intention of communicating it to a third party. Even so, at the trial the said statement of the accused can certainly be proved as a confession made by him. If that be so in the case of a statement in writing, there cannot be any difference in principle in the case of an oral statement. Both must stand on the same footing. This aspect of the doctrine of confession received some treatment from well-known authors on evidence, like Taylor, Best and Phipson. In '*A Treatise on the Law of Evidence*' by Taylor (11th Ed) Vol 1, the following statement appears at p 596:

What the accused has been overheard muttering to himself, or saying to his wife or to any other person in confidence will be receivable in evidence.

D In the *Principles of the Law of Evidence* by WM Best (12th Ed), at p 454, it is stated much to the same effect thus:

E Words addressed to others, and writing, are no doubt the most usual forms; but words uttered in soliloquy seem equally receivable.

We also find the following passage in *Phipson on Evidence* (7th Ed). At p 262:

F A statement which the prisoner had been overhead muttering to himself, if otherwise than in his sleep, is admissible against him, if independently proved.

Further reference may be made to Wigmore on *Evidence* Vol IV 1048 (at p 3) as follows:

G The theory of the hearsay rule that an extra-judicial assertion is excluded unless there has been sufficient opportunity to test the grounds of assertion and the credit of the witness by cross-examination by the party against whom it is offered, e.g. if Jones had said out of Court: 'The party-opponent Smith borrowed this fifty dollars',
H Smith is entitled to an opportunity to cross-examine Jones upon that assertion. But if it is Smith himself who said out of court, 'I borrowed this fifty dollars,' certainly Smith cannot complain of lack of opportunity to cross-examine himself because his assertion is admitted against him. Such
I a request would be absurd. Hence, the objection of the hearsay rule falls away, because the very basis of the rule is lacking, viz the need and prudence of affording an opportunity of cross-examination.

I therefore hold that the statements made by the accused to Dato' Mohd Said and Dato' Amir Junus, being relevant, are admissible. It is superfluous to state that any statement allegedly made by the accused which does not suggest any inference as to any fact in issue or relevant fact would not amount to an admission and would therefore be inadmissible. Thus, the objection raised cannot be sustained.

A

B

[163] Sokongan juga boleh didapati dari penghakiman Mahkamah Agong dalam *PP v. Lin Lien Chen* [1992] 2 MLJ 561. Dalam kes tersebut, Mahkamah Agong telah menyatakan bahawa penerimaan masuk percakapan beramaran orang yang kena tuduh yang dibuat di bawah s. 113 Kanun Acara Jenayah, dan seksyen-seksyen yang serupa di bawah undang-undang bertulis yang lain, adalah satu kecualian kepada kaedah keterangan hearsay. Di bawah s. 113 Kanun Acara Jenayah, pernyataan yang dibuat oleh seseorang yang kena tuduh (termasuk confession) yang dibuat kepada seseorang pegawai polis berpangkat sekurang-kurangnya Inspektor, boleh diterima dalam keterangan jika syarat-syarat di bawah seksyen itu telah dipatuhi. Sehubungan ini Edgar Joseph Jr. HMA menyatakan di ms 569:

C

D

We need hardly add that from the point of view of the general law of evidence, *one of the most important exceptions to the hearsay rule in criminal cases, is the admissibility of statements by accused persons, whether cautioned or uncautioned.* (See, eg. s. 113(1) of the Criminal Procedure Code (FMS cap. 6), s. 37A(1) of the Dangerous Drugs Act 1952, s. 75(1) of the Internal Security Act 1960, and s. 15(1) of the Prevention of Corruption Act 1961.

E

F

[164] Oleh itu saya telah menolak hujah lanjut peguam dan merakamkan keputusan (yang telah saya buat) bahawa pernyataan KK kepada SP19 (TWT1) itu adalah admissible. Apa yang tinggal untuk ditimbang oleh mahkamah adalah weight dan value pengakuan tersebut, termasuk soal sama ada ianya benar atau tidak (lihat *Yaacob v. PP* [1966] 1 MLJ 67, *Yau Sun Fatt v. PP* [1988] 1 CLJ 160; [1988] 1 CLJ (Rep) 305 dan *Sandra Margaret Birch v. PP* [1978] 1 MLJ 72).

G

H

[165] Di dalam hujahnya di akhir kes pihak pendakwaan, peguam telah memohon mahkamah untuk menimbang semula penerimaan masuk pengakuan KK itu dalam keterangan, memandangkan kepada keterangan SP20 dalam pemeriksaan utama dan pemeriksaan balas mengenai apa yang telah dikatakan kepadanya oleh SP19 tentang pengakuan KK itu. Menggunakan keterangan SP20 itu,

I

A peguam berhujah bahawa dalam kes pendakwaan sendiri pun terdapat perbezaan mengenai kandungan pengakuan itu. Saya tidak dapat menerima hujah tersebut.

[166] Dalam pemeriksaan utama, SP20 telah menyatakan:

B Hasil dari percakapan ibu simati memberitahu bahawa dia ada membuat panggilan telefon kepada KK dan dalam perbualan itu dijawab oleh KK, menyatakan dia minta maaf dan tidak bermaksud untuk melakukannya.

C [167] Dalam pemeriksaan balas nota keterangan menunjukkan:

Soalan: Dalam keterangan dahulu awak ada kata bahawa SP19 telah beritahu awak bahawa KK menyatakan dia minta maaf dan tidak bermaksud untuk melakukannya, itu adalah perkataan-perkataan yang digunakan oleh SP19?

D Jawapan: Secara tepat saya tidak pasti tetapi lebih kurang maksudnya begitu. Saya ada rekodkan statement dari Puan Chin dalam siasatan.

E [168] Daripada keterangan SP20 seperti yang telah dinyatakan itu, adalah jelas bahawa SP20 sebenarnya tidak pasti apakah perkataan sebenar yang telah digunakan oleh SP19 ketika memberitahu SP20 tentang pengakuan KK. Ketika memberikan keterangannya, SP20 tidak membaca atau merujuk kepada percakapan yang telah direkodkan dari SP19. Jadi SP20 memberikan keterangan berdasarkan kepada ingatannya. SP20 sendiri tidak mendengar apa yang dituturkan oleh KK kepada SP19. SP20 melaporkan dari ingatannya apa yang dikatakan oleh SP19 kepadanya. Saya memutuskan bahawa dalam keadaan sedemikian, keterangan yang penting ialah keterangan SP19 yang telah bercakap dengan KK.

F
G Seperti yang telah saya nyatakan di bahagian lain dalam penghakiman ini, saya telah menerima keterangan SP19 sebagai keterangan yang benar. Saya mengekalkan keputusan saya itu di akhir kes pendakwaan selepas menimbang hujah peguam dan Timbalan Pendakwa Raya. Malahan jika keseluruhan keterangan
H SP20 mengenai perkara ini diteliti, ianya menyokong secara substantive keterangan SP19 mengenai pengakuan KK itu.

[169] Lanjutan dari keterangan SP20 dalam pemeriksaan balas bahawa dia ada merakamkan statement daripada SP19 dalam siasatannya, peguam telah memohon untuk menanya SP20 soalan lanjut, tentang apa yang dikatakan oleh SP19 dalam statementnya kepada SP20 mengenai pengakuan yang dibuat oleh KK. Timbalan
I

Pendakwa Raya telah membantah atas alasan bahawa apa yang dinyatakan oleh SP19 dalam percakapannya kepada polis adalah percakapan dalam penyiasatan polis (statement made in the course of Police investigation). Peguam selanjutnya berhujah bahawa dia mempunyai hunch bahawa mungkin apa yang dikatakan oleh SP19 dalam percakapannya itu mengenai pengakuan KK adalah berlainan dari apa yang dinyatakan olehnya dalam keterangannya di mahkamah.

[170] Saya menerima bantahan Timbalan Pendakwa Raya. Dalam penghakiman saya apa yang dinyatakan oleh SP19 dalam percakapannya kepada SP20 adalah percakapan yang dibuat dalam penyiasatan (statement made in the course of police investigation) di bawah s. 112 Kanun Acara Jenayah dan adalah privileged dan tidak boleh diterima masuk dalam keterangan (lihat penghakiman dalam *Husdi v. PP* [1979] 2 MLJ 304, di ms 305 dan *Khoo Siew Bee & Anor v. Ketua Polis, Kuala Lumpur* [1979] 2 MLJ 49 di ms 50). Pihak pembelaan boleh mendapatkan akses kepada percakapan saksi pihak pendakwaan yang telah dirakamkan di bawah s. 112 Kanun Acara Jenayah dan menggunakannya untuk mencabar kredibiliti saksi itu di bawah s. 155(c) Akta Keterangan 1950, tetapi akses itu bukan secara terus, tetapi selepas Mahkamah telah melihat percakapan itu terlebih dahulu dan memutuskan bahawa adalah perlu demi kepentingan keadilan untuk membenarkan pihak pembelaan akses kepada percakapan itu. Untuk ini pihak pembelaan perlu membuktikan asas yang mencukupi dan pernyataan oleh peguam bahawa dia mempunyai hunch adalah tidak mencukupi untuk tujuan ini. Ini jelas dari penghakiman Mahkamah Persekutuan dalam *Husdi v. PP* [1980] 2 MLJ 80, 81-82 dan *Dato' Mokhtar Hashim v. PP* [1983] 2 MLJ 232. Dalam *Husdi v. PP*. Suffian KHN menyatakan (di ms 81-82):

We are of the opinion that when the defence wants to impeach the credit of a prosecution witness, it is entitled to a copy of his police statement; not, however, directly as in England, but, as under the old section 113(ii), i.e after the court has seen it and “thinks it expedient in the interest of justice” to order a copy to be supplied.

[171] Dalam *Dato Mokhtar Hashim v. PP*, dims 276, Eusoffe A Cader HMP. Menyatakan:

- A Mr. Jagjit Singh complains that there was also a denial of justice when the learned Judge refused an application to impeach the credit of Atun under section 155(c) of the Evidence Act by the production of the statement or statements he had made to the police. This application was made on the basis of a ‘hunch’ of
- B counsel that Atun had in his oral evidence departed from his statement or statements to the police, relying on the decision of this court in *Husdi v. Public Prosecutor* (12). A ‘hunch’ is a presentiment, a mental impression or feeling, a vague expectation or foreboding, and we would like to make it abundantly clear that the ‘hunch’ referred to in *Husdi (ante)* certainly could not have
- C been intended to operate without some secure basis or foundation in order to activate the provisions of sections 145 and 155(c) of the Evidence Act, and for this purpose sheer innate intuition of counsel will not suffice. A mere hunch *per se* for this purpose is nihil ad rem; it must be secured on a substratum of some basis or foundation. There must as a *sine qua non* be some material
- D contradiction or other circumstances unexplained by the witness in the first instance before counsel can move to seek to impeach his credit.

- [172] Jika “hunch” peguam bahawa seorang saksi itu telah
- E memberikan keterangan di mahkamah berlainan dari percakapannya kepada pihak polis tidak mencukupi untuk membolehkan pernyataan saksi itu kepada polis dikemukakan untuk membolehkan pihak pembelaan mencabar kredibiliti saksi itu, “hunch” yang sedemikian juga adalah tidak mencukupi untuk membolehkan
- F peguam menyoal SP20 tentang apa yang telah dinyatakan oleh SP19 dalam percakapannya kepada SP20, mengenai pengakuan KK. Walaupun peguam belum lagi menyatakan beliau ingin mencabar kredibiliti SP19, kesan soalan yang hendak dikemukakan kepada SP20 itu adalah serupa dengan kesan tindakan memohon
- G untuk pengemukaan percakapan saksi itu untuk tujuan impeachment, iaitu, pengemukaan atau pendedahan kepada pihak pembelaan secara terus apa yang dinyatakan oleh saksi itu kepada polis dalam percakapannya di bawah s. 112 Kanun Acara Jenayah. Pada hemat saya ini tidak boleh dibenarkan melainkan pihak
- H pembelaan mempunyai asas yang mencukupi, untuk berbuat demikian, iaitu “some material contradiction or other circumstances unexplained by the witness”. Dalam kes ini asas tersebut tidak terbukti kerana seperti yang telah saya nyatakan, keterangan SP20 mengenai perkara ini menyokong secara substantive keterangan
- I SP19 mengenai pengakuan KK.

[173] Berdasarkan kepada huraian yang tersebut itu, saya telah memutuskan bahawa pihak pembelaan telah tidak membuktikan asas yang mencukupi untuk membolehkannya mendapat akses secara terus kepada apa yang dinyatakan oleh SP19 dalam percakapannya kepada SP20 mengenai pengakuan KK. Pernyataan peguam bahawa dia ada hunch bahawa SP19 telah memberikan percakapan yang berlainan kepada SP20 mengenai pengakuan KK tidak memadai untuk membolehkan mahkamah membenarkan apa yang dinyatakan oleh SP19 dalam percakapannya mengenai pengakuan KK didedahkan kepada pihak pembelaan. Oleh itu saya telah tidak membenarkan peguam mengemukakan soalan lanjut kepada SP20 tentang apa yang dinyatakan oleh SP19 mengenai percakapan KK dalam percakapannya kepada SP20.

[174] Selanjutnya, peguam telah memohon mahkamah mempertimbangkan sama ada terdapat keterangan lain yang menyokong apa yang dinyatakan dalam pengakuan itu. Menurut peguam pengakuan yang telah diterima masuk dalam keterangan itu bolehlah diibaratkan sebagai sebuah tempurung. Isinya hendaklah diperolehi dari keterangan lain yang telah dikemukakan. Menurutnya, jika tidak terdapat cukup keterangan lain, maka tempurung itu terus tinggal sebagai sebuah tempurung kosong. Dalam kes ini peguam berhujah bahawa apa yang ada hanyalah perkataan-perkataan semata-mata (mere words): "I don't know why I did it," yang tidak disokong oleh keterangan lain untuk membuktikan satu kesalahan membunuh.

[175] Saya telah menimbang dengan teliti pengakuan KK itu dan menilainya dengan keterangan tentang keadaan dalam mana pengakuan itu dibuat serta keterangan-keterangan lain dalam kes ini. Keterangan-keterangan lain dalam kes ini adalah kesemua keterangan circumstantial dalam kes ini yang telah pun saya huraikan di bahagian lain penghakiman ini. Setelah membuat pertimbangan dan penilaian sedemikian itu, tiada keraguan di fikiran saya bahawa pengakuan KK (melalui perkataan-perkataan yang dituturkannya ketika bercakap dengan SP19), bahawa dia telah menyebabkan kecederaan-kecederaan kepada L, adalah benar.

[176] Tidak seperti di India, di Malaysia ada kes-kes yang memutuskan bahawa jika mahkamah menerima sesuatu pengakuan itu sebagai benar seseorang yang dituduh boleh disabitkan atas pengakuan itu sahaja. (Lihat kes *Sinaraju v. PP* [1961] 27 MLJ 33, *Sathidas v. PP* [1970] 2 MLJ 243, *Yap Siow Keong v. PP* [1947]

A MLJ 90 dan *Osman And Anor v. PP* [1967] 2 MLJ 137, di ms 140). Dalam kes *Yap Siow Keong v. PP* [1947] MLJ 90, di ms 91, Mahkamah Rayuan menyatakan:

B In our view the law as to the admissibility of retracted confessions in evidence is clear, and put shortly it is that an accused person can be convicted on his own confession, even when it is retracted, if the court is satisfied of its truth. We do not agree with those Indian decisions which lay down that before a person can be convicted on his retracted confession there must be corroborative evidence to support it.

C [177] Dalam kes *Osman & Anor v. PP* [1968] 2 MLJ 137, di ms 140, Viscount Dilhorne menyatakan:

D The Federal Court adopted the view of the Malayan Union Court of Appeal in *Yap Sow Keong v. PP*, where it was said that an accused person can be convicted on his own confession, even when retracted, if the Court is satisfied of its truth.

E [178] Penghakiman dalam *Yap Siow Keong* itu juga telah diikuti dalam kes *Sathiadas v. PP* [1970] 2 MLJ 241, dims 243, Raja Azlan Shah H (pada masa itu) menyatakan:

F it was further said that the alleged confession having been retracted, the learned president erred in not considering whether there was sufficient corroboration before accepting the same. The submission is no doubt based on Indian authorities. There is a manifest distinction between our law and the Indian authorities and that has been set at rest by the judgment in the case of *Yap Sow Keong v. Public Prosecutor* where Willan CJ observed that an accused person can be convicted on his own confession, even when retracted, if the court is satisfied of its truth. Our courts do not agree with the Indian case which laid down that before a person can be convicted on his retracted confession, there must be corroborative evidence to support it. The learned president in the present case has given his reasons in a clear, careful and comprehensive judgment as to the evidentiary value of the retracted confession. Once the statement was admitted he treated it as a retracted confession and after due caution he accepted it as true. In my view he rightly followed the principles set out by Thomson CJ (as he then was) in *Sinaraju v. Public Prosecutor*. That was a murder case tried by a jury and the only evidence tendered against the accused at the trial was a retracted confession. Thomson CJ in delivering the judgment of the court said that the jury must consider the confessions with care and unless they were satisfied in the first place that the confessions were voluntary and

in the second place they were true, they should not believe the confessions. Once the correct principles are applied, as they have been in this case, the matter possessed the sanctity of a pure finding of fact.

A

[179] Dalam kes *Juraimi bin Husin v. PP* [1998] 2 CLJ 383, Mahkamah Rayuan telah memutuskan bahawa walaupun seorang yang dituduh boleh disabitkan atas confessionnya yang telah diterima masuk dalam keterangan, dari segi prudence dan amalan mahkamah akan mencari keterangan sokongan bagi bahagian confession itu yang incriminating. Di ms 563, Gopal Sri Ram HMR menyatakan:

B

C

Lastly, we accept as settled law that once a confession is admitted in evidence, an accused may be convicted solely on its strength. However, as a matter of prudence and practice, the court ought to look for corroboration of the incriminating parts of the confession. See *Public Prosecutor v. Lai Pong Yuen & Ors* [1968] 1 MLJ 12, *Public Prosecutor v. Chong Boo See* [1988] 3 MLJ 292; *Hasibullah bin Mohd Ghazali v. PP* ([1993] 3 MLJ 321. For our part, we regard the requirement of corroboration merely as another way of saying that a confession must not only be voluntary but also true. See *Abu Bin Husin v. PP* [1959] MLJ 5. For, truth is surely established by the presence of independent evidence that corroborates the incriminating parts of the confession.

D

E

[180] Nampaknya walaupun mahkamah akan mencari corroboration, keperluan corroboration itu sebenarnya adalah cara lain untuk menyatakan prinsip bahawa sesuatu confession itu bukan sahaja perlu dibuat dengan sukarela, tetapi ia juga hendaklah benar. Jika itulah kedudukan sebenarnya, maka prinsip mengenai confession dalam kes *Juraimi* itu adalah serupa dengan prinsip yang telah diputuskan dalam kes-kes *Yap Sow Keong*, *Sathiadas*, dan *Osman v. PP* yang telah dirujuk tadi. Kebenaran confession KK dalam kes ini telah pun saya putuskan. Walau bagaimanapun, jika corroboration masih diperlukan untuk menyokong bahagian confession itu yang incriminating, maka corroboration yang lebih dari cukup boleh didapati dari keseluruhan keterangan-keterangan circumstantial dalam kes ini yang telah pun saya huraikan. Sebenarnya, seperti yang telah saya putuskan, keseluruhan keterangan-keterangan circumstantial tersebut pun dengan sendiri (tanpa confession KK itu) adalah mencukupi untuk membuktikan bahawa KK lah yang telah menyebabkan kematian L.

F

G

H

I

A Soal Niat

B [181] Pernah dikatakan bahawa, “obviously we cannot open the top of a person’s head, to peek in and say “Ah hah, so that is what you were thinking”. Tetapi sama ada niat itu wujud atau tidak dan apa sifat niat itu, boleh dirumuskan daripada keterangan yang ada dalam kes ini. (Lihat *Tan Buck Tee v. PP* [1961] MLJ 176, 178-179, *Zainal Abidin bin Mading v. PP* [1999] 4 CLJ 215 CA). Dalam kes ini SP18, Forensic Consultant, Hospital Kuala Lumpur yang telah melakukan post-mortem ke atas L, dalam keteranganannya telah mendapati multiple stab wounds dan slash wound ke atas simati. Keterangan mengenai kecederaan tersebut dan sebab kematian L seperti yang diberikan oleh SP18 telah pun saya huraikan. Seperti yang saya putuskan, saya menerima keterangan SP18 sebagai keterangan yang benar. Berdasarkan kepada keterangan SP18, terdapat 20 stab wounds and 4 slash wounds atas tubuh L yang kesemuanya disebabkan oleh senjata atau alat tajam yang digunakan untuk memotong seperti pisau atau chopper. Satu daripada tikaman-tikaman tersebut, iaitu, satu tikaman di bahagian belakang didapati telah menembusi jantung simati. Selain dari itu tikaman-tikaman di belakang tubuh L juga telah menyebabkan pelbagai luka (multiple cuts) di paru-paru L. SP18 telah mengecamkan pisau-pisau P5A, P6A dan P4A sebagai senjata yang boleh menyebabkan kecederaan-kecederaan yang telah dialami oleh L. Sehubungan ini di bahagian lain penghakiman ini, setelah menimbang keseluruhan keterangan circumstantial dalam kes ini, saya telah memutuskan bahawa kesimpulan yang mesti dibuat ialah bahawa pisau-pisau P5A dan P6A telah digunakan oleh KK untuk menyebabkan kecederaan-kecederaan yang membawa maut kepada L.

G [182] Dalam kes *Tan Buck Tee v. PP* [1961] MLJ 176, di ms 179, Thomson HB menyatakan:

H There was the body with five appalling wounds on it, wounds penetrating to the heart and liver, which must have been caused by violent blows with a heavy sharp instrument like an axe. In the absence of anything else, whoever inflicted those blows must have intended to kill the person on whom they were inflicted.

I [183] Begitulah juga dalam kes ini. Setelah menimbang keterangan mengenai jumlah kecederaan-kecederaan yang dilakukan ke atas simati, sifat-sifat kecederaan-kecederaan itu dan senjata yang menyebabkan kecederaan-kecederaan tersebut, tiada keraguan

di fikiran saya bahawa sesiapa yang telah menyebabkan kecederaan-kecederaan tersebut telah menyebabkannya dengan niat untuk membunuh simati. Ini bererti elemen ketiga bagi kesalahan membunuh telah dibuktikan oleh pihak pendakwa.

A

[184] Dengan itu juga kesemua elemen-elemen yang perlu dibuktikan bagi kesalahan membunuh telah dibuktikan oleh Pendakwa Raya.

B

[185] Setelah menimbangkan keterangan kesemua saksi-saksi dan segala keterangan yang dikemukakan oleh Pendakwa Raya, saya berpuashati bahawa pihak pendakwa telah membuktikan kes *prima facie* terhadap KK bagi kesalahan membunuh L seperti dalam pertuduhan terhadapnya.

C

[186] Saya memanggil KK untuk membela dirinya.

D

Sama Ada Tiga Pilihan Untuk Membela Diri Yang Biasa Diberi Dalam Perbicaraan Jenayah Boleh Diberi Kepada KK

[187] Selepas saya memerintahkan KK untuk membela diri, peguamnya telah memohon supaya kes ditangguhkan ke hari esoknya untuk membolehkannya mendapatkan arahan dari KK. Saya telah membenarkan permohonan itu. Pada keesokan harinya peguam telah memohon penangguhan singkat untuk menyediakan penghujahan tentang sama ada s. 90(9)(b) Akta 611 adalah bertentangan dengan Perkara 8 dan Perkara 5 Perlembagaan Persekutuan. Kebimbangan peguam adalah sama ada di bawah seksyen tersebut hak untuk berdiam diri boleh diberi. Saya telah membenarkan permohonan ini. Tiga hari kemudian, saya telah mendengar hujah dari peguam dan Timbalan Pendakwa Raya berkaitan dengan perkara ini.

E

F

G

[188] Teras hujah peguam ialah bahawa dalam perbicaraan ini prosedur yang terpakai ialah prosedur di bawah Bahagian X Akta 611, terutama s. 90(9)(b) Akta tersebut. Menurut peguam, di bawah s. 90 Akta 611, Kanak-kanak hanya boleh diberi dua pilihan iaitu memberi keterangan secara bersumpah atau membuat pernyataan. Sedangkan di bawah s. 181 Kanun Acara Jenayah seorang yang kena tuduh diberi pilihan untuk memberi keterangan secara bersumpah atau (secara implikasinya), berdiam diri. Dalam hujahnya, peguam menyatakan bahawa dalam perbicaraan jenayah di Mahkamah Tinggi, tidak terdapat peruntukan undang-undang bertulis yang memperuntukkan pilihan kepada orang kena tuduh

H

I

- A untuk membela dirinya dengan membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh (statement from the dock). Menurut peguam, walaupun begitu, Mahkamah Persekutuan telah memutuskan bahawa hak tersebut adalah satu hak yang substantive (substantive right), bukan hak procedural (procedural right). Kes *Mohamed Salleh v. PP* [1969] 1 MLJ 104 telah dirujuk sebagai otoriti. Sebagai perbandingan, peguam juga telah merujuk kepada Essential Security Cases Regulations 1975 (ESCAR) dan berhujah bahawa reg. 14(2) memperuntukkan hak kepada seseorang orang kena tuduh untuk memberi keterangan secara bersumpah atau membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh, dan reg. 15 pula secara implikasi memberikan hak kepada seseorang orang kena tuduh untuk berdiam diri.

- [189] Meneruskan hujahnya, peguam menyatakan bahawa ketiadaan peruntukan untuk memberikan hak untuk berdiam diri kepada kanak-kanak untuk membela dirinya, telah menghilangkan hak substantive kanak-kanak itu, dan ini menjadikan s. 90(9)(b) Akta 611 tidak constitutional dan adalah terbatal menurut perkara 4(1) Perlembagaan Persekutuan. Peguam berhujah bahawa s. 90(9)(b) Akta 611 itu tidak constitutional, kerana ia bertentangan dengan Perkara 8 Perlembagaan Persekutuan yang memperuntukkan bahawa, “All persons are equal before the law and entitled to the equal protection of the law”. Menurut peguam, pertentangan ini berlaku kerana di bawah s. 90(9)(b) Akta 611, terdapat diskriminasi terhadap kanak-kanak dengan tidak memberikan mereka hak substantive untuk berdiam diri, sedangkan orang dewasa diberikan hak substantive tersebut di bawah Kanun Acara Jenayah dan ESCAR. Peguam berhujah bahawa “reasonable classification” tidak bertentangan dengan Perkara 8(1) Perlembagaan Persekutuan, tetapi klasifikasi itu hendaklah diasaskan kepada “intelligible differentia” yang membezakan satu kelas orang-orang daripada satu kelas yang lain, dan hendaklah terdapat nexus yang rasional di antara “intelligible differentia” itu dengan objek yang hendak dicapai oleh Akta itu. Sehubungan ini, peguam berhujah bahawa pengkelasan kanak-kanak dan orang dewasa dalam hal hak substantive untuk berdiam diri tidak diasaskan kepada satu “intelligent differentiate” dan bahawa “differentia” itu adalah tidak langsung berkaitan dengan objek Akta 611, iaitu, untuk memberikan perlindungan kepada kanak-kanak.

I

[190] Mengakhiri hujahnya mengenai isu ini, peguam memohon kepada mahkamah untuk mengistiharkan s. 90(9)(b) itu unconstitutional dan batal. Berikutan dengan itu, peguam memohon supaya Mahkamah ini bertindak di bawah s. 84 Akta Mahkamah-Mahkamah Keadilan 1964, dan merujuk kepada Mahkamah Persekutuan persoalan berkaitan dengan constitutionality s. 90(9)(b) Akta 611. A
B

[191] Dalam hujah balasnya, Timbalan Pendakwa Raya menyatakan bahawa s. 90(9)(b) Akta 611 memberikan hak kepada kanak-kanak memilih untuk memberikan keterangan secara bersumpah atau membuat kenyataan jika dia mahu. Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa untuk memberikan kesan dan makna kepada hak tersebut, hak tersebut semestinya merangkumi hak untuk tidak menggunakan pilihan yang diberi itu. Sebab itu seksyen tersebut menggunakan perkataan “if he so desires”. Menurut Timbalan Pendakwa Raya, ini bererti secara implikasi, seseorang kanak-kanak yang menghadapi pertuduhan di Mahkamah Kanak-Kanak, masih boleh berdiam diri apabila diperintahkan untuk membela diri. Sehubungan ini, Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa di bawah peruntukan yang berkenaan dalam satut-statut yang telah dirujuk oleh peguam dalam hujahnya, hak untuk berdiam diberi secara implikasi. C
D
E

[192] Seterusnya, Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa, s. 90(9)(b) Akta 611 tidak bersifat diskriminasi atau melanggar mana-mana peruntukan undang-undang, kerana peruntukan di bawah seksyen tersebut terpakai kepada kesemua kanak-kanak yang terlibat dalam prosiding di bawah Akta 611. Kes *PP v. Khong Teng Khen* [1976] 2 MLJ 166, telah dirujuk sebagai otoriti. F

[193] Meneruskan hujahnya, Timbalan Pendakwa Raya menyatakan bahawa walau bagaimanapun, hujah utama Pendakwa Raya ialah bahawa sebenarnya, peruntukan di bawah s. 90(9)(b) Akta 611 adalah tidak terpakai dalam prosiding ini. Menurut Timbalan Pendakwa Raya, yang terpakai dalam prosiding ini ialah Kanun Acara Jenayah, khususnya s. 181. Menurut Timbalan Pendakwa Raya, ini adalah konsisten dengan hujah Pendakwa Raya di peringkat awal kes ini apabila peguam memohon supaya mahkamah bersidang dengan dibantu oleh dua orang penasihat. Di peringkat itu hujah Pendakwa Raya ialah bahawa Akta 611 tidak terpakai, dan yang terpakai, adalah Kanun Acara Jenayah. Timbalan G
H
I

- A Pendakwa Raya juga berhujah bahawa s. 90(9)(b) Akta 611 terpakai dalam perbicaraan di Mahkamah Kanak-kanak. Mengakhiri hujahnya, Timbalan Pendakwa Raya menyatakan bahawa adalah tidak perlu bagi mahkamah ini membuat rujukan tentang persoalan constitutionality seksyen tersebut ke Mahkamah Persekutuan di bawah s. 84 Akta Mahkamah-Mahkamah Keadilan 1964.

- [194] Ketika menjawab hujah Timbalan Pendakwa Raya, peguam telah mengalih fokus penghujahannya, dan berkata bahawa oleh kerana Pendakwa Raya berpendirian bahawa Kanun Acara Jenayah terpakai dalam kes ini, maka apa yang perlu dipertimbangkan ialah sama ada peruntukan di bawah ss. 181 dan 182 Kanun Acara Jenayah memperuntukan hak kepada seseorang yang dituduh, untuk membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh (statement from the dock). Dalam konteks ini peguam mempersoalkan bagaimana mahkamah di negara ini boleh memberikan hak tersebut sedangkan tidak terdapat peruntukan spesifik yang memberikan hak tersebut di bawah Kanun Acara Jenayah? Merujuk kepada s. 181 Kanun Acara Jenayah, peguam berhujah bahawa peruntukan tersebut memberikan hak kepada orang kena tuduh untuk memberikan keterangan secara bersumpah, atau secara implikasi, hak untuk berdiam diri, tetapi di bawah seksyen tersebut tiada peruntukan untuk membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh. Peguam berhujah bahawa jika mahkamah memberikan hak kepada orang kena tuduh untuk membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh, ini bererti mahkamah akan membuat undang-undang, dan menurut peguam, ini tidak boleh dilakukan oleh mahkamah.

- [195] Meneruskan hujahnya, peguam menyatakan bahawa apa yang dipersoalkan ialah apa yang telah diamalkan di Mahkamah Tinggi selama ini. Peguam seterusnya menyatakan bahawa dia bersetuju dengan hujah Timbalan Pendakwa Raya bahawa oleh kerana perbicaraan ini berlangsung di Mahkamah Tinggi, maka Kanun Acara Jenayah adalah terpakai. Menurut peguam, soalnya ialah sama ada di bawah s. 181 dan 182 Kanun Acara Jenayah, orang kena tuduh boleh memilih untuk membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh?. Peguam berhujah bahawa oleh kerana tiada peruntukan sedemikian di bawah seksyen-seksyen tersebut, mahkamah ini tidak boleh memberikan pilihan itu kepada KK.

I

[196] Mengakhiri hujahnya, peguam menyatakan bahawa persoalan yang timbul sekarang menjadi lebih luas lagi dari apa yang difikirkan oleh pihak pembelaan di awal penghujahannya. Peguam berkata bahawa persoalan tentang constitutionality s. 90(9)(b) Akta 611 tidak timbul lagi. Menurut peguam, persoalan yang timbul untuk pertimbangan mahkamah ialah sama ada mahkamah ini boleh memberikan kepada KK tiga pilihan untuk membela diri yang selama ini diberikan oleh mahkamah-mahkamah di negara ini? A B

[197] Oleh kerana constitutionality dan keesahan s. 90(9)(b) Akta 611 tidak dipersoalkan lagi, saya tidak akan membincangkan soal itu. Walau bagaimana pun, sebelum meninggalkan persoalan ini saya ingin menegaskan bahawa di dalam undang-undang perlembagaan terdapat prinsip mengenai presumption of constitutionality yang memihak kepada keesahan seksyen tersebut, melainkan dibuktikan sebaliknya. Presumption ini dijelaskan oleh Gopal Sri Ram HMR dalam kes *Ketua Pengarah Jabatan Alam Sekitar v. Kajing Tubek* [1997] 4 CLJ 253, di ms 273: C D

There is yet another principle of constitutional law that is relevant to these appeals and upon which Dato Gani Patail has relied. *It is the presumption of constitutionality operating in favour of legislation passed by Parliament: see PP v. Datuk Harun bin Hj. Idris and Ors* [1976] 2 MLJ 116 and *Commonwealth of Australia and Anor v. State of Tasmania and Ors* [1983] 158 CLR 1. *The essence of this presumption – a rebuttable one – is that Parliament does not intend to make laws that conflict with the provisions or the basic fabric of the Federal Constitution.* E F

[198] Di bahagian lain dalam penghakiman ini ketika membicarakan soal bidang kuasa, saya telah pun memutuskan bahawa prosedur yang terpakai dalam perbicaraan ini adalah prosedur yang diperuntukkan di bawah BAB XX Kanun Acara Jenayah. Apabila Mahkamah ini memerintahkan KK membela dirinya, prosedur yang terpakai adalah seperti yang diperuntukkan di bawah s. 181 hingga s. 182A Kanun tersebut. G

[199] Seksyen 181 Kanun Acara Jenayah memperuntukan: H

- (1) When the accused is called upon to enter on his defence he or his advocate may then open his case, stating the facts or law on which he intends to rely and making such comments as he thinks necessary on the evidence for the prosecution. He may then examine his witnesses, if any, and after their cross-examination and re-examination, if any, may sum up his case: I

- A Provided always that if any accused person elects to be called as a witness, his evidence shall be taken before that of other witnesses for the defence:
- Provided also that any accused person who elects to be called as a witness may be cross-examined on behalf of
- B any other accused person.
- (2) The accused shall be allowed to examine any witness not previously named by him under the provisions of this Code if that witness is in attendance.
- C **[200]** Seksyen 182 Kanun Acara Jenayah memperuntukkan:
- In all cases the officer conducting the prosecution shall have the right to reply on the whole case, whether the accused adduces evidence or not.
- D **[201]** Seksyen tersebut jelas memperuntukkan bahawa seseorang yang dituduh boleh memberikan keterangan secara bersumpah. Hak untuk berdiam diri tidak diperuntukkan secara spesifik di bawah s. 181 atau 182 Kanun Acara Jenayah. Dalam
- E penghakiman saya, hak untuk berdiam diri ini adalah hak yang semestinya wujud lanjutan dari prinsip asas dalam sistem pentadbiran keadilan jenayah di negara ini, bahawa beban untuk membuktikan kesalahan seseorang yang kena tuduh beyond reasonable doubt terletak di bahu pihak pendakwa. Hak itu juga wujud akibat dari dan adalah konsisten dengan prinsip asas kaedah
- F natural justice bahawa setiap orang yang dituduh dengan suatu kesalahan jenayah hendaklah dianggap tidak bersalah sehingga dibuktikan sebaliknya. Itulah sebabnya maka apabila seseorang yang dituduh itu berdiam diri, adverse inference tidak boleh dibuat
- G terhadapnya (lihat *Goh Ah Yew v. PP* [1949] MLJ 150, di ms 153-154, *Tan Foo Su v. PP* [1967] 2 MLJ 19, *Roslan bin Kassim v. PP* [1975] 1 MLJ 84, *Teng Boon How v. PP* [1993] 4 CLJ 545, di ms 564-565, *Illian and Another v. PP* [1988] 1 MLJ 421 dan *Mohamad Radhi bin Yaakob v. PP* [1991] 3 CLJ 2073; [1991] 1 CLJ (Rep) 311).
- H **[202]** Dalam pengamatan saya, walaupun ss. 181 atau 182 Kanun Acara Jenayah tidak secara spesifik memperuntukkan tentang hak untuk berdiam diri, hak itu masih wujud secara implikasi di bawah seksyen-seksyen tersebut. Sehubungan ini dalam kes *Looi Kow*
- I *Chai and Anor v. PP* [2003] 1 CLJ 734, dalam menghuraikan tafsiran kes *prima facie* di bawah s. 180 Kanun Acara Jenayah,

Mahkamah Rayuan telah menyatakan bahawa untuk memutuskan samada pihak pendakwaan telah membuktikan suatu kes *prima facie* terhadap orang kena tuduh, hakim perlu menilai secara maksima keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwa dan selepas itu menanya dirinya soalan, iaitu, sekiranya dia memutuskan untuk memanggil orang kena tuduh untuk membela diri dan orang kena tuduh itu memilih untuk berdiam diri, adakah dia bersedia untuk mensabitkan orang kena tuduh itu berdasarkan keseluruhan keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwa? Berkenaan dengan hak untuk berdiam diri, Mahkamah Rayuan menyatakan (dms 752):

We are confident in the view we have just expressed because *we find nothing in the amended s. 180(1) of the Criminal Procedure Code that has taken away the right of an accused person to remain silent at the close of the prosecution case.* Further *we find nothing* in the legislative intention of Parliament as expressed in the language employed by it to show that there should be a dual exercise by a judge under s. 180 when an accused elects to remain silent as happened in *Pavone v. Public Prosecutor* [1984] 1 MLJ 77. In other words we are unable to discover anything in the language of the recently formulated s. 180 that requires a judge sitting alone first to make a minimum evaluation and then when the accused elects to remain silent to make a maximum evaluation in deciding whether to convict or not at the close of the prosecution case.

[203] Hak untuk membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh (statement from the dock) adalah satu hak substantive sesorang yang dituduh yang kewujudannya tidak bergantung kepada peruntukan spesifik di bawah Kanun Acara Jenayah. Hal ini diputuskan oleh Mahkamah Persekutuan Singapura dalam kes *Mohamed Salleh v. PP* [1969] 1 MLJ 104 di ms 105:

in our judgment, the right of an accused at his trial on a criminal charge to make an unsworn statement from the dock is not a procedural right but a substantive right of an accused and accordingly does not depend on whether or not there is a specific provision for it in the Criminal Procedure Code. It seems to us beyond doubt that under our system of administration of justice, and it has been so throughout the entire history of our courts, a person accused of a criminal offence before an established court of justice has at his trial, as part of his defence, the right to make an unsworn statement from the dock if he wishes to do so. In our view this right can be taken away only by an express statutory provision to that effect.

A [204] Hak tersebut juga telah diiktiraf di Malaysia (lihat *Wong Heng Fatt v. PP* [1959] 25 MLJ 29, *Ng Hoi Chen & Anor v. PP* [1968] 1 MLJ 53, *PP v. Sanassi* [1970] 2 MLJ 199, *Udayar Alagan & Ors v. PP* [1962] MLJ 39, *Low Thim Fatt v. PP* [1989] 1 MLJ 304).

B [205] Dalam kes *PP v. Sanassi*, Sharma H telah merujuk kepada penghakiman dalam Mohamed Salleh dan menyatakan (di ms 201):

C It seems to me that the so called undoubted or traditional right of the accused to make an unsworn statement from the dock is purely an incident of history, political bondage or affiliation with a system of law we have so gainfully remained associated with which is responsible for most of our important legislation. Section 5 of the Straits Settlements Criminal Procedure Code reads as follows:

D As regards matters of criminal procedure for which no special provision has been made by this Code or by any other law for the time being in force in the State the law relating to criminal procedure for the time being in force in England shall be applied so far as the same does not conflict or is not inconsistent with this Code and can be made auxiliary thereto.

E The Criminal Evidence Act, 1898 of England enables every person charged with an offence to be a witness for the defence in every state of the proceedings and section 1(h) of the Act provides that “nothing in this section shall affect ... The right of the person charged to make a statement without being sworn.” If therefore the accused in this country has any right to make an unsworn statement from the dock, it is only derived from the Criminal Evidence Act, 1898 of England as read with section 5 of the Straits Settlements Criminal Procedure Code. Our Evidence Ordinance however, is a complete Code on matters covered by it except matters which are to be found in other enactments or rules. In view of the provisions of section 5 of the Straits Settlements Criminal Procedure Code I am of the view that the accused is perfectly within his rights to make an unsworn statement from the dock ...

H [206] Dalam kes *Udayar Alagan & Ors v. PP*, 4 orang perayu telah disabitkan dengan kesalahan membunuh di bawah s. 302 Kanun Keseksaan. Dua orang daripada perayu-perayu tersebut telah membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh. Dalam menyampaikan penghakiman Mahkamah Rayuan Malaya di Ipoh, I Thompson HB menyatakan (di ms 39):

There was evidence which made out that charge, if it was believed. There was evidence by the appellants to the contrary, *though here it must be observed that two of them took the dangerous course of making a statement from the dock instead of going into the witness-box and giving evidence. An accused person is, of course, entirely within his legal rights when he elects to take that course, but in a case which must in the event depend on credibility he takes it at his own peril.* The rule was stated in *Shimmin's* case in 1882 by Mr. Justice Cave in a passage which, so far as I am aware (and I am quite prepared to be told I am wrong), has never been criticized:

A prisoner, though defended by counsel, may, if he chooses, himself make his statement to the jury. He ought to be heard in his defence, and have the opportunity of making his explanation of the circumstances proved against him. True, his statement was not made on oath, and that he was not liable to be cross-examined by the prosecuting counsel, and what he said was therefore not entitled to the same weight as sworn testimony.

[207] Pentingnya pemberian hak membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh juga boleh dilihat dari akibat kegagalan mahkamah mempertimbangkan pembelaan orang kena tuduh yang dibuat dalam pernyataan dari kandang orang kena tuduh. Ini dijelaskan dalam kes *Er Ah Kiat v. PP* [1965] 2 MLJ 238. Dalam kes itu perayu telah disabitkan dengan kesalahan bahawa dia mempunyai kawalan ke atas sebutir bom tangan. Perayu telah membuat pernyataan kepada pihak polis dan dalam perbicaraannya kebolehterimaan pernyataan itu telah dicabarnya. Atas persoalan kebolehterimaan pernyataan itu yang telah dibicarakan secara berasingan, perayu telah memberikan keterangan secara bersumpah. Dalam keterangannya itu perayu menyatakan bahawa bom tangan itu bukan berada dalam kawalannya tetapi berada dalam kawalan kawannya. Pernyataan perayu yang telah diberi kepada polis itu telah diterima masuk dalam keterangan. Apabila pembelaannya dipanggil perayu telah membuat pernyataan dari kandang orang kena tuduh dan menyatakan, "as the facts of the hand grenade I have already related to the court." Dalam penghakimannya, hakim perbicaraan menyatakan bahawa beliau tidak fikir beliau patut mempertimbangkan keterangan secara bersumpah yang telah diberi pada awalnya oleh perayu. Mahkamah Persekutuan memutuskan bahawa hakim perbicaraan telah tersilap. Dalam penghakimannya Wylie HB (Borneo) menyatakan (di ms 239):

A

B

C

D

E

F

G

H

I

A Counsel for the appellant submitted that the judge, in considering whether or not the offence was proved, should have taken into account the evidence given during the enquiry as to the admissibility of the statement, and that his failure to do so meant that the defence had not received consideration. For the
B prosecution it was submitted that the judge ruled correctly in refusing to take into account the evidence in question.

This is apparently a novel point in the case of a trial by a judge without a jury, and neither counsel could submit any authority. It is not necessarily a simple question. For the evidence on the issue
C of admissibility of a statement may include evidence that is inadmissible on the trial for the offence. The issue of the admissibility of a statement generally takes the form of a separate enquiry. To that extent, the circumstances are different from those in which, in the course of a trial without this separate enquiry, evidence may become admissible because it is relevant to a
D particular issue, but once admitted, become part of the evidence for all purposes.

*However, in this trial this issue does not require further consideration because there was an added factor introduced by the fact that the
E appellant referred back to his evidence on oath concerning the hand-grenade itself. In the opinion of this court, this statement amounted in effect to repeating to the court the explanation he had given in the witness-box and therefore this explanation had become part of his defence as expounded in his unsworn statement. It should therefore have had consideration before judgment was delivered.*

F This morning the Deputy Public Prosecutor has submitted that this defence did have consideration in considering the admissibility of the statement and therefore, if the learned judge had considered it again, the result of the trial would have been no different. The language used by the judge certainly does not make this clear, and
G as I have already said, in the opinion of the court it does not mean that the judge considered this evidence, which related only to the substantive defence and not to the question of the admissibility of the statement. Setting this against the measured words in the final judgment that this evidence is not to be taken
H into account in considering the issue of guilty or not guilty, there is nothing in the record to persuade this court that this defence did have consideration.

*As it was the only defence put forward, the position is that the defence has not been considered at all. In accordance with established principles a conviction so arrived at cannot stand. Consequently this appeal must
I be allowed, the conviction and sentence set aside and a new trial ordered.*

[208] Berdasarkan kepada huraian yang telah saya buat itu, saya memutuskan bahawa mahkamah ini boleh dan hendaklah memberikan kepada KK tiga pilihan yang selama ini biasa diberikan kepada setiap orang kena tuduh dalam perbicaraan Jenayah di Mahkamah Tinggi dan Mahkamah Rendah di negara ini. Tiga pilihan tersebut ialah:

- (a) Memberikan keterangan secara bersumpah, atau
- (b) Membuat pernyataan bukan secara bersumpah dari kandang orang kena tuduh (unsworn statement from the dock), atau
- (c) Berdiam diri.

Kes Pihak Pembelaan

[209] Bagi tujuan untuk membela dirinya KK telah diberi tiga pilihan, iaitu:

- (i) memberikan keterangan secara bersumpah, atau
- (ii) membuat pernyataan bukan secara bersumpah dari kandang orang kena tuduh (unsworn statement from the dock), atau
- (iii) berdiam diri.

[210] Seperti yang telah saya putuskan, pilihan-pilihan tersebut adalah hak substantive KK sebagai seorang yang dituduh di mahkamah dengan suatu pertuduhan jenayah. Tiada sesiapa yang boleh memaksa seorang yang kena tuduh untuk membuat mana-mana satu pilihan tersebut. Pilihan itu adalah hak orang kena tuduh itu sendiri.

[211] Dalam kes ini KK telah memilih untuk berdiam diri. Ertinya, dia sendiri tidak memberikan apa-apa keterangan untuk membela dirinya. Sebaliknya dia telah memanggil empat orang saksi untuk memberikan keterangan bagi pihak dirinya. Guru Besar dari Sekolah Menengahnya (SD1) dan Guru darjahnya (SD2) telah memberikan keterangan tentang kelakuan baik dan pencapaian akademik KK. Tan Sri Dato' Seri Mahadevan (SD3) pula adalah saksi terpenting bagi pihak pembelaan. Melalui keterangan saksi ini, KK telah mengemukakan pembelaannya ke mahkamah. SD3 telah memberikan keterangan lisan dan mengemukakan keterangan tentang assessment yang telah dibuatnya ke atas subjek. Psychological assessment tersebut telah dikemukakan sebagai eks. D36.

A Keterangan Rebuttal Oleh Pihak Pendakwaan

- [212]** Untuk menyangkal keterangan yang dikemukakan oleh pihak pembelaan, terutamanya keterangan SD3, pihak pendakwa telah memohon untuk memanggil keterangan rebuttal. Untuk membolehkan pihak pendakwa berbuat demikian, Timbalan Pendakwa Raya telah memohon supaya mahkamah membuat perintah mengarahkan KK dirujuk kepada pakar psikiatri pihak pendakwaan, Dr. Toh Chin Lee (SP23), untuk diperiksa dan dibuat penilaian psikiatri. Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa jika KK tidak dirujuk kepada pakar psikiatri pihak pendakwaan untuk pemeriksaan, pihak pendakwaan tidak akan dapat mengemukakan keterangan rebuttal. Menurut Timbalan Pendakwa Raya, tujuan KK dirujuk kepada SP23 bukanlah untuk mencungkil maklumat mengenai kesalahan darinya tetapi adalah untuk membolehkan SP23 membuat diagnosis yang lebih tepat. Peguam KK tidak membantah keterangan rebuttal dikemukakan oleh pihak pendakwa, tetapi membantah permohonan Timbalan Pendakwa Raya untuk mendapatkan perintah mahkamah supaya KK dirujuk kepada pakar psikiatri pihak pendakwaan untuk pemeriksaan. Peguam KK berhujah bahawa permohonan Timbalan Pendakwa Raya adalah 'unprecedented' dan mempunyai implikasi yang amat jauh. Menurut peguam KK, dalam kes ini KK telah memilih untuk berdiam diri. Hak tersebut adalah hak substantifnya. Peguam KK berhujah jika mahkamah membuat perintah mengarahkan KK dirujuk kepada pakar psikiatri pihak pendakwaan, mahkamah akan meranapkan hak KK untuk berdiam diri. Hak untuk berdiam diri itu tidak bermakna lagi jika KK boleh dipaksa untuk diperiksa oleh pakar psikiatri pihak pendakwaan. Menurut peguam juga apabila pemeriksaan dijalankan, dia akan disoal oleh pakar itu. Peguam KK juga berhujah bahawa kes ini adalah satu-satunya kes di mana seorang kanak-kanak yang masih muda telah ditikam. Keadaan ini adalah memadai untuk membuka mata pihak pendakwa untuk menghantar KK untuk pemerhatian pakar sebelum perbicaraan dijalankan. Ini, menurutnya boleh dilakukan oleh Pendakwa Raya tanpa perlu mendapatkan satu perintah mahkamah. Tetapi ini telah tidak dilakukan. Menurut peguam KK, di peringkat pembelaan telah dipanggil dan KK telah memilih untuk berdiam diri, adalah terlambat bagi pihak pendakwaan untuk memohon perintah mahkamah untuk merujuk KK kepada pakar psikiatrinnya untuk pemeriksaan. Saya menerima hujah peguam KK. Walaupun kebenaran diberi kepada pihak pendakwa untuk memanggil keterangan rebuttal, dalam keadaan kes ini, saya tidak membuat

perintah untuk mengarahkan KK menjalani pemerhatian dan pemeriksaan oleh pakar psikiatri pihak pendakwaan. Walau bagaimanapun, saya juga telah menyatakan bahawa ini tidak menghalang pakar psikiatri pihak pendakwaan untuk meminta KK menjalani pemerhatian dan pemeriksaan pada masa-masa dan tempat-tempat yang ditetapkan. Jika KK dengan sukarela bersetuju untuk menjalani pemerhatian dan pemeriksaan itu, maka pemerhatian dan pemeriksaan itu bolehlah dijalankan. Selepas keputusan itu saya sampaikan, peguam KK memberitahu mahkamah bahawa pada menjalankan haknya untuk berdiam diri, KK tidak akan secara sukarela menjalani apa-apa pemerhatian dan pemeriksaan oleh mana-mana pakar psikiatri yang akan dipanggil oleh pihak pendakwaan.

Keterangan Kelakuan Buruk (Bad Character) KK

[213] Ada lagi satu perkara yang perlu saya jelaskan sebelum saya membicarakan dengan lanjut mengenai keterangan SD3 dan SP23. Ini adalah berkenaan keterangan bad character KK yang hendak dikemukakan oleh pihak pendakwa melalui keterangan SP23. Dalam keterangannya, SP23 menyatakan dia telah mendapatkan maklumat mengenai KK, antara lainnya, melalui guru-guru sekolahnya. Menurut SP23, guru disiplin KK pada tahun 2001 memberitahu bahawa KK adalah seorang yang mempunyai temper dan akan menunjukkan kemarahannya, menggengam penumbuknya dan menunjukkan muka yang garang. Kadang-kadang KK akan menolak kerusi atau meja, bila dia diberi amaran kerana tidak menyelesaikan kerja rumahnya. Penerimaan keterangan ini sebagai bukti telah dibantah oleh peguam KK kerana keterangan itu adalah keterangan dengar cakap (hearsay) dan juga keterangan kelakuan buruk (bad character). Timbalan Pendakwa Raya mengakui bahawa guru sekolah KK akan dipanggil untuk memberi keterangan tentang kelakuan buruk KK, kerana menurut Timbalan Pendakwa Raya, pihak pembelaan telah mengemukakan keterangan mengenai kelakuan baik KK melalui SD3 dan 2 orang saksi lain (SD1 dan SD2). Adalah jelas bahawa Timbalan Pendakwa Raya bergantung kepada s. 54 Akta Keterangan 1950. Timbalan Pendakwa Raya memohon Mahkamah membenarkan Pendakwa Raya mengemukakan keterangan kelakuan buruk melalui SP23 atau saksi lain. Menurut Timbalan Pendakwa Raya, ini adalah kerana dari D36, pembelaan KK ialah provocation. Oleh itu, Timbalan Pendakwa Raya menyatakan bahawa pihaknya ingin menunjukkan bahawa jika pun

A

B

C

D

E

F

G

H

I

A ada provocation ianya bukanlah grave and sudden, dan bahawa walaupun ada sedikit provocation, KK telah bertindak melampaui batas.

B [214] Dalam hujahnya, peguam KK menyatakan bahawa keterangan kelakuan baik KK telah dimasukkan dalam keterangan oleh pembelaan melalui pemeriksaan balas emak simati (SP19) dan juga bapa subjek. Jadi keterangan kelakuan buruk KK boleh diberi sebelum kes pendakwaan ditutup, bukan di peringkat pembelaan. Menurut peguam KK, keadaannya adalah berlainan jika pihak C pembelaan hanya mengemukakan keterangan kelakuan baik KK dalam pembelaannya. Dalam keadaan demikian pihak pendakwa boleh mengemukakan keterangan kelakuan buruk sebagai keterangan rebuttal kerana pihak pendakwa was taken by surprise. D Peguam KK berhujah bahawa dalam kes ini keterangan kelakuan baik KK bukanlah keterangan yang pertama kali diberi di peringkat pembelaan, dan pihak pendakwaan tidak boleh menyatakan bahawa keterangan itu adalah keterangan yang tidak dapat dengan secara munasabahnya diramalkan. Kes *PP v. Kenneth Fook Mun Lee (No. 1)* [2001] 8 CLJ 544 telah dikemukakan sebagai otoriti.

E [215] Dalam penghakiman saya, soal penting yang perlu diputuskan ialah sama ada keterangan kelakuan buruk yang hendak dikemukakan oleh Pendakwa Raya itu boleh diterima dalam keterangan (lihat *PP v. Kenneth Lee* [2001] 8 CLJ 544, di ms 550 F J). Keterangan SP23 mengenai kelakuan buruk KK yang dinyatakan kepada SP23 oleh guru disiplin KK tidak boleh diterima masuk dalam keterangan kerana keterangan itu adalah keterangan G H I mendengar cakap. Bagaimana pula dengan cadangan Timbalan Pendakwa Raya hendak memanggil guru tersebut untuk memberikan keterangan tentang kelakuan buruk KK? Dalam pengamatan saya apa yang hendak dilakukan oleh Timbalan Pendakwa Raya dengan memasukkan keterangan kelakuan buruk KK ialah untuk menunjukkan bahawa oleh kerana kelakuan dan sifatnya yang pemarah, KK telah bertindak melampaui batas dalam menyebabkan kematian simati. Jadi, kalau pun ada sedikit provocation, ia tidak dapat mengubah sifat kesalahan yang dilakukannya itu dari murder kepada culpable homicide not amounting to murder. Dalam penghakiman saya, keterangan mengenai general disposition KK adalah tidak relevan dan kalau pun ianya relevan, ianya adalah keterangan yang highly prejudicial kepada KK. Ini adalah selaras dengan apa yang dinyatakan oleh Lord Du Pareq dalam *Noor Mohamed v. The King* [1949] AC 182 di ms 191:

The distinction is plain, but cases must occur in which it would be unjust to admit evidence of a character gravely prejudicial to the accused even though there may be some tenuous ground for holding it technically admissible. The decision must then be left to the discretion and the sense of fairness of the judge.

A

[216] Saya memutuskan adalah tidak adil keterangan kelakuan buruk KK seperti yang dipohon oleh Timbalan Pendakwa Raya itu dimasukkan ke dalam keterangan. Oleh itu saya telah menjalankan budibicara saya menolak penerimaan masuk keterangan tersebut sebagai bukti.

B

C

Keterangan Pakar

[217] Apabila berhadapan dengan keterangan saksi yang dipanggil sebagai pakar, mahkamah berhadapan dengan persoalan mengenai orangnya (the man) dan cara/kaedah (the method) yang telah digunakan olehnya untuk membuat kesimpulan muktamad, iaitu, pandangan pakarnya. Mengenai orangnya, mahkamah perlu memutuskan sama ada saksi yang dipanggil itu adalah seorang pakar dan mempunyai kelayakan yang diperlukan untuk melayakkannya sebagai saksi yang kompeten untuk memberi keterangan pakar dalam bidang yang berkenaan itu.

D

E

[218] Sehubungan dengan isu ini, dalam pemeriksaan balas SD3, Timbalan Pendakwa Raya telah menanya berbagai-bagai soalan untuk mempertikaikan kepakaran SD3 sebagai pakar psikiatri kanak-kanak (child and adolescent psychiatrist). Berikutan dengan ini di akhir kes pembelaan, Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa SD3 bukanlah seorang pakar psikiatri kanak-kanak. Timbalan Pendakwa Raya mengaku bahawa SD3 adalah seorang pakar psikiatri tetapi bukan Child and Adolescent Psychiatrist. Menurut Timbalan Pendakwa Raya, kelayakan dan pengalaman SD3 tidak dapat membuktikan bahawa beliau adalah seorang pakar psikiatri kanak-kanak. Menurut Timbalan Pendakwa Raya berdasarkan kepada curriculum vitae SD3 (D35), tidak ada satu pun kelayakannya yang boleh melayakkan dirinya sebagai pakar psikiatri kanak-kanak. Menurut Timbalan Pendakwa Raya juga, SD3 tidak mempunyai 'formal and structured training' di dalam bidang psikiatri kanak-kanak di sepanjang kerjayanya sebagai pakar psikiatri. Di samping itu, Timbalan Pendakwa Raya juga berhujah bahawa SD3 tidak mempunyai pengalaman dan pendedahan secukupnya untuk melayakkannya menjadi seorang pakar psikiatri kanak-kanak. Menurut Timbalan Pendakwa Raya, SD3 tidak mempunyai kemahiran dalam bidang psikiatri kanak-kanak.

F

G

H

I

- A [219] Sebaliknya, peguam KK berhujah bahawa SD3 layak memberikan keterangannya sebagai pakar psikiatri kanak-kanak. Menurutnya, SD3 adalah saksi pakar yang mempunyai pengalaman yang sangat luas dalam bidang psikiatri dan tidak asing lagi di mahkamah-mahkamah di seluruh negara ini sejak beberapa lama dahulu. SD3 telah memberikan keterangan pakar di mahkamah termasuk dalam perbicaraan kes-kes yang terkenal di negara ini.
- B

- [220] Dalam kes *PP v. Muhamed b. Sulaiman* [1982] CLJ 540; [1982] CLJ (Rep) 292 responden telah dituduh dengan pertuduhan membunuh. Satu-satunya keterangan yang mengaitkan responden dengan pembunuhan itu ialah peluru yang ditemui dari mayat simati, telah ditembak dari rifle yang dibekalkan kepada responden. Ini telah disahkan oleh ahli kimia Jabatan Kimia Malaysia (Encik Lum) yang telah menjalankan pemeriksaan dan ujian tembak ke atas senjatapi-senjatapi yang disyaki, termasuk senjatapi yang dibekalkan kepada responden. Penerimaan masuk keterangan Encik Lum sebagai bukti telah dipertikaikan kerana tidak terdapat cukup keterangan tentang kelayakan Encik Lum. Ketika menyampaikan penghakiman Mahkamah Persekutuan dalam kes itu, Suffian KHN telah menyatakan:
- C
- D
- E

- Mr. Lum admitted that he had no academic training in forensic ballistics; but just as a person without academic or professional qualification in handwriting may give evidence on the identity of handwriting, so Mr. Lum by virtue of his education, his scientific qualification and his practical experience gained in the Department might be regarded as an expert for the purpose of determining whether or not bullet P7 had been fired through the accused's rifle, especially considering that Mr. Lum had not been shaken in cross-examination.
- F

- The only question was, is Mr. Lum peritus, is he skilled, is he skilled in determining whether a particular bullet has gone through the barrel of a particular rifle. *He need not become so skilled in any particular way nor by special study professionally. It is enough if he has had sufficient experience sufficient practical experience, to acquire the necessary skill, so that he has adequate knowledge.*
- G
- H

- [221] Dari D35 tidak dapat dinafikan bahawa SD3 adalah seorang pakar psikiatri yang berkelayakan dan mempunyai pengalaman yang luas. SD3 mempunyai berbagai-bagai kelayakan akedamik termasuk Diploma in Child Health with special emphasis on paediatric psychiatry (Disember 1966). SD3 memulakan kerjanya dengan Malaysian Mental Health Service in 1967 di mana pada masa itu
- I

terdapat hanya tiga orang pakar psikiatri di negara ini. SD3 telah berkhidmat di Hospital Bahagia, Ulu Kinta Perak sebagai Pengarah dan Pakar Psikiatri Kanan. Pada tahun 1974, SD3 telah dinaikkan pangkat sebagai Pengarah dan Ketua Pakar Psikiatri Kementerian Kesihatan Malaysia. Dalam tahun 1980, SD3 telah ditukarkan ke Tunku Abdul Rahman Institute of Neurological Science (TARINS), General Hospital Kuala Lumpur sebagai Chief Psychiatrist of Malaysia and Senior Consultant Psychiatrist and Head of Department of Psychological Medicine. SD3 juga pernah berkhidmat sebagai Pensyarah dalam bidang forensic psychiatry kepada pegawai-pegawai tinggi polis di Kolej Polis Di Raja Malaysia Kuala Kubu Bahru dari tahun 1967-1984. SD3 juga pernah berkhidmat sebagai pakar runding kepada Angkatan Tentera Malaysia dan Penasihat kepada Polis Di raja Malaysia and Agensi-agensi penguatkuasa lain di Malaysia. SD3 juga pernah berkhidmat sebagai Advisor and Consultant to World Health Organisation (WHO) dan menyumbang kepada Alcohol, Drug abuse reports, Road Traffic Accident and Forensic Psychiatry, Community Psychiatry dan Psychiatric Administration. SD3 dikenali di forum-forum antarabangsa dan pernah menjadi delegate Malaysia ke berbagai-bagai persidangan antarabangsa dalam bidang psikiatri dan bidang-bidang lain yang berkaitan. SD3 mempunyai keahlian dan fellowship dalam berbagai badan antarabangsa termasuk yang berkaitan dengan bidang psikiatri. SD3 juga telah mengeluarkan berbagai-bagai penerbitan dalam bidang psikiatri. Pada masa ini SD3 adalah Clinical Director and Senior Consultant Psychiatrist – Psysician of Madhuban di Kuala Lumpur dan Ipoh. SD3 juga adalah Consultant Psychiatrist kepada Hospital Tawakal, Kuala Lumpur, Ampang Putri Specialist Centre, Ipoh Specialist Centre, Ipoh, Fatimah Hospital Ipoh dan Perak Chinese Maternity Home Ipoh.

[222] Dalam pemeriksaan balasnya SD3 telah menafikan bahawa dia bukan seorang pakar psikiatri kanak-kanak. Satu bahagian dalam keterangan SD3 dalam pemeriksaan balas adalah seperti berikut:

Question: I put it to you that diploma in Child Health with special emphasis on Pediatric psychiatry has nothing to do with Child and adolescent psychiatry. These two are totally different areas of studies.

Answer: Not in my case.

- A** It was post postgraduate at that time. It was a special course done by University College of Dublin. Even today people go and work in the psychiatric unit and come back as child psychiatrist. They do general psychiatry, come back, and work as child psychiatrists.
- B** I am the the only one alive who had work under Dr. Mildread Creek, who had drawn the 9 criteria for autistic children and I was appointed to be in charge of the autistic unit at St. Lorman's Hospital, Bally Owe Dublin, even before any psychiatric Hospital was started in UK. I could not have worked in Ireland in charge of this autistic centre if I did not have a recognized psychiatric training ...
- C** Question: I put it to you that the study of autistic children has nothing to do with child and adolescent psychiatry.
- D** Answer: I do not agree because in general psychiatry itself you have child and adolescent psychiatry.
- Question: I put it to you that you must at least have a qualification on child and adolescent psychiatry to be an expert in child and adolescent psychiatry.
- E** Answer: I do not agree. Not in my particular case. I did psychiatry 43 years ago.
- Question: But that 43 years were only regarding general psychiatry and nothing to do with child and adolescent psychiatry.
- F** Answer: I do not agree. It depends on the individual. Experience counts a lot otherwise Harvard would not be calling me as a consultant ...
- G** Question: I put it to you that the knowledge, the credentials, qualification and understanding about child development has changed and developed overtime by leap and bound since then.
- Answer: I agree, but I kept abreast with the progress by continuing medical education by attending medical conference and reading international journals. I have more experience than most psychiatrists in Malaysia today. ...
- H** Question: You are not practising as a child and adolescent psychiatrist?.
- I**

Answer: I am an eclectic psychiatrist, meaning I see all and sundry according to cases that come to me. A

Question: Meaning you are not practicing specifically as a child and adolescent psychiatrist.

Answer: I don't agree. I see all type of cases including child and adolescent cases. B

[223] Saya dapati SD3 tidak goyah dan tergugat dalam keterangannya mengenai kelayakkannya sebagai pakar psikiatri kanak-kanak. Saya memutuskan bahawa dengan kelayakan akademik yang banyak seperti yang ditunjukkan oleh D35, dengan kelayakkannya sebagai pakar psikiatri dan dengan pengalaman praktikalnya yang pastinya begitu banyak dan luas dalam 43 tahun yang lepas sejak beliau berkecimpung dalam bidang psikiatri, SD3 boleh diterima sebagai pakar psikiatri kanak-kanak. Kalau pun Diploma in Child Health with special emphasis on Paediatric Psychiatry dari Kolej Universiti Dublin pada tahun 1966 bukan merupakan satu latihan khusus untuk menjadi pakar psikiatri kanak-kanak, saya memutuskan bahawa SD3 mempunyai lebih dari cukup pengalaman amali untuk memperolehi kemahiran yang diperlukan dalam bidang psikiatri kanak-kanak, dan saya memutuskan dari keterangannya bahawa dia telah memperolehi kemahiran tersebut. SD3 layak memberikan keterangan sebagai pakar dalam bidang psikiatri kanak-kanak. C D E

[224] Ini membawa saya kepada soal/kaedah (method) yang telah digunakan oleh SD3 untuk merumuskan dan menyediakan pandangannya dalam D36, dan seperti yang dijelaskan dalam keterangannya di mahkamah. Pandangan SD3 dalam D36 dan keterangannya di mahkamah adalah asas kepada pembelaan KK. Jika asas ini tumbang maka pembelaannya juga tumbang. F G

[225] Sehubungan dengan ini, Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa keterangan dalam D36 tidak boleh diterima masuk dalam keterangan kerana asas keterangan dalam D36 adalah keterangan dengar cakap (hearsay). Menurut Timbalan Pendakwa Raya, SD3 hanya menyedut (extract) cerita yang diceritakan oleh KK kepadanya dan memuatkannya ke dalam D36. Dalam ertikata lain, dalam D36, SD3 menceritakan semula apa yang telah diceritakan kepadanya oleh KK. Menurut Timbalan Pendakwa Raya, cerita itu semestinya telah dikemukakan dalam SD3 untuk membuktikan kebenaran apa yang telah diceritakan kepada SD3 oleh KK. H I

- A Menurut Timbalan Pendakwa Raya, ini tidak boleh dilakukan, kes-
Kes *Pp V. Dato Seri Anwar Ibrahim (No. 3)* [1999] 2 MLJ, *Subramaniam v. PP* [1956] MLJ 220 dan *Leong Hong Kaie v. PP*
dan *Tan Gong Wai v. PP* [1986] 2 MLJ 206 telah dirujuk sebagai
otoriti. Menyambung hujahnya, Timbalan Pendakwa Raya
- B menyatakan bahawa laporan oleh Dr. Naomi Miranda dalam
Appendix I laporan Dr. Shantini dalam Appendix II, laporan Dr.
R. Pathmanathan dalam Appendix III dan laporan Associate
Professor Vickneswaran dalam Appendix V hanya dimuatkan dalam
D36. Timbalan Pendakwa Raya berhujah bahawa oleh kerana
- C pembuat-pembuat laporan-laporan tersebut telah tidak dipanggil
memberi keterangan, laporan-laporan tersebut adalah keterangan
hearsay dan tidak boleh diterima masuk dalam keterangan.
- D [226] Selain dari itu, Timbalan Pendakwa Raya juga berhujah
bahawa dalam kes ini KK adalah seorang yang normal. Dia tidak
gila. Oleh itu menurutnya, tidak perlu pakar memberikan
keterangan tentang apakah reaksi KK terhadap taunting and
tormenting (kalau pun perkara itu benar). Menurut Timbalan
Pendakwa Raya, seorang biasa pun boleh membuat interpretasi
tentang reaksi dan kesan dari sebarang provokasi (jika ada). Kes-
kes *Chou Kooi Pang and Anor v. PP* [1998] 3 SLR 593, *R v.*
Turner [1975] 1 All ER 70 dan *Toohy v. Metropolitan Police*
Commissioner [1965] All ER 506 telah dikemukakan sebagai otoriti.
- E
- F [227] Dalam hujah balasnya mengenai isu ini, peguam KK berhujah
bahawa dalam kes ini pihak pembelaan bergantung kepada
keterangan terus (direct evidence) SD3. SD3 telah berunding
dengan dua orang ahli psikoloji berkenaan (Dr. Naomi Miranda
dan Dr. Shantini) sebelum menyediakan D36. Menurut peguam
KK, apa yang mereka beritahu kepada SD3 dalam perbincangan
- G mereka adalah keterangan terus yang termasuk di bawah
s. 60(1)(b) Akta Keterangan 1950. Secara alternatifnya, peguam
KK berhujah bahawa dua orang ahli psikologi itu tidak perlu
dipanggil memberi keterangan. Kandungan laporan mereka bukanlah
keterangan hearsay. Kes *Jumbo Seafood Pte Ltd v. Hong Kong Jumbo*
Seafood Restaurant Pte Ltd [1998] 1 SLR 860 telah dikemukakan
sebagai otoriti.
- H
- I [228] Peguam KK juga menambah bahawa jika mahkamah
menerima hujah Timbalan Pendakwa Raya bahawa apa yang
dikatakan oleh SD3 adalah keterangan hearsay dan tidak boleh
diterima masuk dalam keterangan, maka keterangan SP23 juga

tidak boleh diterima masuk dalam keterangan kerana dia telah membuat komen terhadap keterangan yang inadmissible. Peguam KK seterusnya berhujah bahawa jika ini berlaku, iaitu, keterangan SD3 dan SP23 tidak boleh diterima masuk dalam keterangan, maka Mahkamah ini perlu menimbang semula keputusannya mengarahkan KK membela diri. Ini adalah kerana di akhir kes pihak pendakwaan, mahkamah memanggil KK membela diri kerana berpuashati satu kes *prima facie* telah dibuktikan. Di akhir kes pembelaan Mahkamah perlu menimbang sama ada pihak pendakwa telah membuktikan kesnya beyond reasonable doubt sebelum membuat sabitan. Mahkamah tidak boleh membuat sabitan atas kes *prima facie*. Kes *Looi Kow Chai & Anor v. PP* [2003] 1 CLJ 734 telah dikemukakan sebagai otoriti. Menurut peguam KK, oleh itu mahkamah hendaklah menilai semula keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwa. Sehubungan ini, peguam KK berhujah bahawa di dalam kes ini tidak ada direct evidence. Tidak ada saksi yang nampak bagaimana kematian telah dilakukan. Apa yang ada ialah circumstantial evidence. Peguam berhujah bahawa circumstantial evidence yang dikemukakan oleh pihak pendakwa telah tidak membuktikan kes terhadap KK beyond reasonable doubt.

[229] Menyambung hujahnya, peguam KK menyatakan bahawa Pendakwa Raya mesti membuktikan niat untuk membunuh. Dalam kes ini menurutnya tiada terdapat bukti wujudnya premeditation. KK pergi ke tempat kejadian bukan dengan tujuan untuk membunuh. Menurut peguam, tidak dinafikan bahawa KK berada di tempat itu semasa kesalahan dilakukan, tetapi berdasarkan keterangan yang tidak sebanyak mana yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwaan, manakah bukti niat untuk membunuh? Peguam berhujah bahawa keterangan pathologist penting, tetapi menurutnya keterangan mengenai kecederaan-kecederaan terhadap simati tidak membuktikan secara muktamad niat untuk membunuh. Bagaimana kecederaan-kecederaan tersebut telah dilakukan ke atas simati boleh jadi telah disebabkan oleh berbagai-bagai keadaan. Peguam mahu mahkamah menimbangkan kemungkinan sama ada apa yang telah dilakukan itu telah dilakukan secara tidak sengaja (accident) atau akibat dari perkelahian secara tiba-tiba (sudden fight) di antara KK dan simati, atau akibat satu pergelutan. Menurut peguam, melihat kepada kecederaan yang telah dilakukan, mahkamah boleh membuat kesimpulan bahawa apa yang telah dilakukan oleh KK telah dilakukan dengan pengetahuan

- A (knowledge) bahawa perbuatannya boleh menyebabkan kematian. Jika ini kedudukannya menurut peguam, kesalahan yang telah dilakukan ialah culpable homicide not amounting to murder di bawah s. 304 (limb kedua) Kanun Keseksaan.
- B [230] Oleh kerana keterangan SD3 (dan SP23) adalah keterangan saksi pakar, adalah penting dinyatakan beberapa prinsip undang-undang yang berkaitan dalam penghakiman ini mengenai keterangan pakar. Prinsip pertama yang jelas ialah bahawa tugas saksi pakar ialah membantu mahkamah membuat penghakiman dalam sesuatu kes. Saksi pakar tidak membuat penghakiman.
- C Membuat penghakiman adalah tanggungjawab mahkamah. Keterangan pakar digunakan oleh mahkamah untuk membantunya dalam membuat penghakiman. Tidaklah menjadi kemestian bahawa penghakiman mahkamah mesti mengikuti pandangan yang diberi oleh pakar. Dalam menimbangkan penghakiman yang hendak diberi dalam sesuatu kes, hakim menilai keterangan kesemua saksi termasuk keterangan saksi-saksi pakar itu sendiri. Prinsip ini telah dijelaskan oleh Mahkamah Persekutuan dalam kes *Wong Swee Chin v. PP* [1981] 1 MLJ 212, di mana di ms 213-214 Mahkamah Persekutuan menyatakan:
- E

DW2 was called as an expert witness. Our system of jurisprudence does not generally speaking, *remit the determination of dispute to experts*. Some questions are left to the robust good sense of a jury. Others are resolved by the conventional wisdom of a judge sitting alone. In the course of elucidating disputed questions, aids in the form of expert opinions are in appropriate cases placed before juries or judges. But, except on purely scientific issues, *expert evidence is to be used by the court for the purpose of assisting rather than compelling the formulation of the ultimate judgments. In the ultimate analysis it is the tribunal of fact, whether it be a judge or jury, which is required to weigh all the evidence and determine the probabilities. It cannot transfer this task to the expert witness, the court must come to its own opinion.*

- F
- G
- H [231] Dalam kes *Rajagopal v. PP* [1977] 1 MLJ 6, di ms 7, Mahkamah Persekutuan juga telah menyatakan prinsip yang serupa:

I As we have already said, the learned judge in fact dealt at great length in his summing-up with the evidence of Dr. Mahadevan, at the end of which he directed the jury that *the doctor was only expressing an opinion which they were not bound to follow as the whole question of whether the accused was sane or insane at the time of the*

commission of the offence was a question which they alone must decide.
In our judgment there was nothing wrong with that part of the learned judge's summing-up.

A

In this connection we were guided by the decision of the Court of Criminal Appeal in England in the case of James Frank Rivett. (5) *It was held in that case that the issue is one to be determined by a jury, and not by medical men of whatever eminence; and where a jury has found a prisoner guilty despite strong evidence by medical men of the highest standing that he was insane at the material time, the Court of Criminal Appeal will not interfere with the verdict, unless it is satisfied that no reasonable jury could have found a verdict of guilty in the particular case.* The Lord Chief Justice at the conclusion of his judgment of the court said at page 95:

B

C

Let it be assumed he suffered from schizophrenia, or whatever doctors may call it; let it be assumed that he killed the girl on a sudden impulse; a jury of his country are satisfied that he was responsible, and it is not for this court to say that he was not.

D

[232] Prinsip kedua yang perlu ditegaskan ialah alasan-alasan yang menjadi asas kepada pandangan seseorang pakar itu boleh disiasat dan dinilai oleh mahkamah. Apabila keterangan pakar itu adalah berdasarkan laporan fakta-fakta, fakta-fakta tersebut, (melainkan berada dalam pengetahuan pakar itu sendiri), hendaklah dibuktikan secara berasingan. Ini dijelaskan oleh Mahkamah Persekutuan dalam kes *Pacific Tin Consolidated v. Hoon Wee Thim* [1967] 2 MLJ 35, di ms 37:

E

F

It is argued that, when their evidence stood uncontradicted, it could not be ignored; that, in dealing with matters of science, the views of the judge himself, as a layman, should yield to those of the expert; and that no alternative view differing from that of the experts could be tenable without cogent evidence in its support.

G

This argument, however, ignores the fact that, in all cases in which opinion evidence is receivable, whether from experts or not, the grounds or reasoning upon which such opinion is based may properly be inquired into. Where the opinion of experts is based on reports of facts, those facts, unless within the experts' own knowledge must be proved independently: see *Phipson on Evidence*, 10th Ed, 1280.

H

[233] Dalam menilai keterangan pakar, mahkamah hendaklah juga mengingati apa yang dinyatakan oleh Eusoffe A. Cader HMP. dalam kes *Dato Mokhtar Hashim v. PP* [1983] 2 MLJ 232, di ms 278:

I

A ... in assessing the relative value of the testimony of expert witnesses, as compared with witnesses of fact, their demeanour, their type, their personality, and the impression made by them upon the trial Judge – e.g. *whether they confined themselves to giving evidence, or acted as advocates – may powerfully and properly influence the mind of the Judge who sees and hears them in deciding between them*

B ...

[234] Dalam kes *R v. Turner* [1975] 1 All ER 70, perayu telah menyebabkan kematian rakan wanitanya, W, dalam sebuah kereta, dengan memukul kepalanya dengan pemukul. Dalam perbicaraannya bagi tuduhan membunuh, perayu mengemukakan provocation sebagai pembelaan. Menurut perayu dia telah bercinta dengan W dan menganggap bahawa dia telah menyebabkan W hamil. Tetapi ketika berada dalam kereta pada masa yang material, W telah memberitahu perayu bahawa dia telah mengadakan hubungan dengan dua orang lelaki lain semasa perayu berada dalam penjara. Ini telah membuatkan perayu hilang kawalan dirinya dan telah memukul kepala W dengan pemukul tanpa menyedari apa yang telah dilakukannya dan tanpa berniat untuk mendatangkan apa-apa kecederaan terhadapnya. Selepas perayu memberi keterangannya, peguam memohon untuk memanggil seorang pakar psikiatri untuk (i) membantu juri menerima sebagai credible penjelasan perayu tentang apa yang telah berlaku, dan (ii) menunjukkan sebab-sebab kenapa perayu barangkali telah bertindak kerana provokasi itu. Laporan telah disediakan oleh pakar psikiatri berdasarkan sebahagiannya kepada maklumat yang diperolehi dari rekod-rekod perubatan, sebahagiannya pula berdasarkan kepada maklumat yang diberi oleh perayu, keluarganya dan kawan-kawannya. Di akhir laporan itu, pakar psikiatri berkenaan telah memberikan pandangan berikut:

G His homicidal behaviour would appear to be understandable in terms of his relationship with W which ... *was such as to make him particularly vulnerable to be overwhelmed by anger if she confirmed the accusation that had been made about her. If his statements are true that he was taken completely by surprise by her confession, he would have appeared to have killed her in an explosive release of blind rage.* His personality structure is consistent with someone who could behave in this way ... Since her death his behaviour would appear to have been consistent with some one suffering from profound grief ... In the absence of formal psychiatric illness there are no indications for recommending psychiatric treatment.

H

I

[235] Hakim perbicaraan enggan menerima keterangan pakar psikiatri itu kerana laporan itu mengandungi keterangan hearsay mengenai keterangan kelakuan. Perayu yang telah disabitkan dengan kesalahan membunuh, merayu ke Mahkamah Rayuan di England.

A

[236] Dalam penghakimannya di ms 73-74, Lawton LJ. Menyatakan:

B

Counsel for the Crown pointed out to the judge the difficulty presented by the references in the report to the appellants' alleged disposition and character. Thereupon the judge commented that the report contained 'hearsay character evidence' which was inadmissible. He could have said that all the facts on which the psychiatrist based his opinion were hearsay *save for those which he observed for himself during his examination of the appellant such as his appearance of depression* and his becoming emotional when discussing the deceased girl and his own family. It is not for this court to instruct psychiatrists how to draft their reports, *but those who call psychiatrists as witnesses should remember that the facts on which they base their opinions must be proved by admissible evidence. This elementary principle is frequently overlooked.*

C

D

Counsel for the appellant appreciated that problems would arise about character if the psychiatrist gave evidence along the lines of his report. He submitted that he would be entitled to ask the following question: have you examined this man? Over what period of time did you examine him? *Are you able to help the jury as to the intensity of his feelings for Wendy? Assuming what the appellant has said here in court as to the nature of the provocation is true, how would you have expected him to react?* The judge did not rule specifically on these suggested questions; he directed his attention to the report and ruled that it was irrelevant and inadmissible.

E

F

Before dealing with the submission made on behalf of the appellant in this court we would like briefly to refer to the questions which counsel for the appellant suggested he could properly put to the psychiatrist. *What he was proposing to do was to use a common forensic device to overcome objections of inadmissibility based on hearsay.* The use of this device was criticized by Lord Devlin in *Glinski v. Mciver*¹: he thought it was objectionable. It is certainly unhelpful. *Before a court can assess the value of an opinion, it must know the facts on which it is based.* If the expert has been misinformed about the facts or has taken irrelevant facts into consideration or has omitted to consider relevant ones, the opinions is likely to be valueless. In our judgment counsel calling an expert should in examination in chief ask his witness to state the facts on which his opinion is based. It is wrong to leave the other side to elicit the facts by cross-examination.

G

H

I

A Before this court counsel for the appellant submitted that the psychiatrist's
opinion as to the appellant's personality and mental make-up as set out
in his report was relevant and admissible for three reasons: first, because
it helped to establish lack of intent; secondly, because it helped to establish
B that the appellant was likely to be easily provoked; and thirdly, because
it helped to show that the appellant's account of what had happened was
likely to be true. We do not find it necessary to deal specifically
with the first of these reasons. Intent was not a live issue in this
case. The evidence was tendered on the issues of provocation and
credibility. The judge gave his ruling in relation to those issues.
C In any event, the decision which we have come to on counsel for
the appellant's second and third submissions would also apply to
his first.

The first question on both these issues is whether the
psychiatrist's opinion was relevant. A man's personality and
mental make-up do have a bearing on his conduct. A quick-
D tempered man will react more aggressively to an unpleasing
situation than a placid one. Anyone having a florid imagination or
a tendency to exaggerate is less likely to be a reliable witness than
one who is precise and careful. These are matters of ordinary
human experience. Opinions from knowledgeable persons about a
man's personality and mental make-up play a part in many human
E judgments. In our judgment the psychiatrist's opinion was
relevant. Relevance, however, does not result in evidence being
admissible: it is a condition precedent to admissibility. Our law
excludes evidence of many matters which in life outside the courts
F sensible people take into consideration when making decisions.
Two broad heads of exclusion are hearsay and opinion. As we
have already pointed out, the psychiatrist's report contained a lot
of hearsay which was inadmissible. A ruling in this ground,
however, would merely have trimmed the psychiatrist's evidence:
it would not have excluded it altogether. Was it inadmissible
G because of the rules relating to opinion evidence?

The foundation of these rules was laid by Lord Mansfield CJ in
Folkes v. Chadd and was well laid: '*The opinion of scientific men
upon proven facts*', he said, '*may be given by men of science within their
own science.*' An expert's opinion is admissible to furnish the court
H with scientific information which is likely to be outside the
experience and knowledge of a judge or jury. *If on the proven facts
a judge or jury can form their own conclusions without help then the
opinion of an expert is unnecessary.* In such a case if it is given
dressed up in scientific jargon it may make judgment more
difficult. *The fact that an expert witness has impressive scientific
I qualifications does not by that fact alone make his opinion on matters of
human nature and behaviour within the limits of normality anymore
helpful than that of the jurors themselves; but there is a danger that they
may think it does.*

What, in plain English, was the psychiatrist in this case intending to say? First, that the appellant was not showing and never had shown, any evidence of mental illness as defined by the Mental Health Act 1959 and did not require any psychiatric treatment; *secondly that he had a deep emotional relationship with the girl which was likely to have cause an explosive release of blind rage when she confessed her wantonness to him; thirdly, that after he had killed her he behaved like someone suffering from profound grief.* The first part of his opinion was within his expert province and outside the experience of the jury but was of no relevance in the circumstances of this case. *The second and third points dealt with matters which are well within ordinary human experience.* We all know that both men and women who are deeply in love can, and sometimes do, have outbursts of blind rage when discovering unexpected wantonness on the part of their loved ones; the wife taken in adultery is the classical example of the application of the defence of ‘provocation’; and when death or serious injury results, profound grief usually follows. *Jurors do not need psychiatrists to tell them how ordinary folk who are not suffering from any mental illness are likely to react to the stresses and strains of life. It follows that the proposed evidence was not admissible to establish that the appellant was likely to have been provoked.* The same reasoning applies to its suggested admissibility on the issue of credibility. The jury had to decide what reliance they could put on the appellant’s evidence. He had to be judged as someone who was not mentally disordered. This is what juries are empanelled to do. The law assumes they can perform their duties properly. The jury in this case did not need, and should not have been offered the evidence of a psychiatrist to help them decide whether the appellant’s evidence was truthful.

A

B

C

D

E

F

[237] Saya beralih kepada D36 dan keterangan SD3. Dalam D36 SD3 menyatakan bahawa beliau telah membuat pemerhatian dan menjalankan pemeriksaan fizikal dan psikiatrik terhadap KK dari pertengahan bulan Disember sehingga 11 Januari 2003 di Kliniknya Madhuban Kuala Lumpur, Gleneagle Intan Behavioural Counseling Centre dan Selangor Polo and Riding Club. Menurut SD3 sebelum memuktamadkan pandangannya, beliau telah berunding dengan pakar-pakar lain, iaitu Naomi Miranda (pakar psikologi), Dr. Shantini (pakar psaiikologi), Dr. R. Pathmanathan, Consultant Pathologist Subang Jaya Medical Centre, Prof. Vikneswaran Consultant Neurosurgeon dan Prof. K.J. Goh Consultant Neurologist Universiti Malaya Specialist Centre Sdn. Bhd. Laporan pakar-pakar tersebut masing-masingnya telah dilampirkan sebagai Appendix I, II, III dan V dalam D36. SD3 juga telah menemuduga kesemua ahli keluarga KK termasuk

G

H

I

- A ibu dan bapanya. D36 juga mengandungi maklumat mengenai kelakuan baik KK yang diperolehi dari guru besar sekolahnya dan guru darjahnya. Menurut SD3 beliau tidak mendapati apa-apa organic cause untuk kelakuan KK yang menurut beliau adalah absurd. Sehubungan ini, dari keterangan SD3 adalah jelas bahawa
- B KK adalah siuman (not insane) semasa menyebabkan kematian simati. Semasa disoal balas SD3 menyatakan bahawa: "He was sane before and after the incident". I would not consider him an insane person. I would not consider him insane at the time of the attack."
- C [238] Untuk mendapatkan penjelasan lanjut dari SD3, mahkamah telah menyoal SD3:
- Question: You said you would not consider him insane at the time of the attack. Therefore, at the time of the attack he was not a person of unsound mind?.
- D
- Answer: *Yes, at the time of the attack he was not a person of unsound mind. The subject's case is not a case where (unlike a person of unsound mind) he would be detained at psychiatric Hospital at the Ruler's pleasure. His case is a case of impulse-induced rage. The subject was provoked by relentless taunting and tormenting by the victim. Quite apart from tormenting and taunting which had induced him to do what he did, he was a perfectly normal boy.*
- E
- F [239] Jadi adalah jelas bahawa kes KK bukanlah kes yang melibatkan pembelaan ketidakwaras otak (unsound mind) di bawah s. 84 Kanun Keseksaan. Di perenggan 5 di bawah tajuk "psycho-sexual Development in Adolescents", SD3 telah menjelaskan cabaran yang dilalui oleh seorang remaja yang sebaya
- G KK (12 tahun 9 bulan semasa kejadian), yang menurut SD3 adalah satu tempoh yang sangat "vulnerable". D36 juga memberikan pandangan bahawa KK pada masa yang material mengalami apa yang disebut oleh SD3 sebagai "Angst cum depressive disorder associated with adolescent epoch." Tetapi ini
- H bukanlah merupakan satu perkara yang diiktiraf sebagai satu pembelaan di bawah undang-undang di negara ini. Dalam D36, SD3 memberikan pandangan bahawa KK telah melakukan kesalahan yang didakwa itu disebabkan oleh provokasi oleh simati. Pada hemat saya itulah sebenarnya perkara pokok yang hendak
- I dibuktikan melalui D36 dan keterangan SD3. Soalnya apakah asasnya SD3 memberikan pandangan yang sedemikian? Apakah

fakta-fakta yang menjadi asas kepada pandangan demikian? Adakah pandangannya itu disebabkan oleh ujian-ujian saintifik yang tertentu yang telah dijalankan. Setelah meneliti D36, saya tidak fikir hasil pemerhatian dan pemeriksaan fizikal semata-mata oleh SD3 terhadap KK telah memperlihatkan apa yang ada dalam pemikiran KK semasa dia melakukan perbuatan yang didakwa. Tiada keterangan telah diberikan bahawa sekarang ini telah wujud satu peralatan yang begitu canggih yang boleh memperlihatkan atau mendedahkan apa yang ada dalam pemikiran KK pada masa dia melakukan perbuatan yang didakwa. Pada hemat saya, setelah dinilai keseluruhan kandungan D36 dan keterangan SD3 dengan teliti, asas sebenar pandangan SD3 adalah apa yang telah diceritakan oleh KK kepadanya. Dalam pengamatan saya, apa yang telah diceritakan oleh KK kepada SD3 telah dimuatkan sebagai asas yang paling utama dalam pandangan SD3. Ini dapat dilihat dari perenggan 2, 3 dan 4 D36 (ms 2-4):

In year 2002, the accused changed school as a promotion from primary to secondary education. His parents insisted that the accused continues his tuition with the same teacher, Mrs. Liew, although Mrs. Liew felt that he would be better off getting another tuition teacher as she teaches only Primary school level. His parents insisted on continuing tuition because he had done well. The accused felt a sense of achievement as his excellent academic accomplishment had secured him a promotion from primary to secondary school. *Unfortunately, this has been undermined by the deceased's constant taunting. Consequently going for tuition, he became more demoralized resulting in depression. This is because although the accused was very angry and demoralized over the repeated slings and arrows of the deceased's constant tormenting name-calling ie, "Fatty", "Stupid", he did not retaliate; instead he introjected this aggression towards himself resulting in depression. The accused also reported the intermittent waxing and waning of the volume of the radio thus aggravating and irritating the accused who was trying to concentrate on accomplishing his prescribed homework within the specific limited time, that is, before the return of the teacher, which was imminent.*

Precipitating Factors:

The taunting and tormenting of the deceased goes on incessantly resulting in the accused getting more annoyed, especially when she waxes and wanes the volume of the radio. To add fuel to the fire she brings two knives, puts them before him and challenges him, daring him to stab her.

A Culminating Factors:

The accused was infuriated when the challenge was given and discretion was thrown to the winds and anger took the upperhand. As far as the accused was concerned, the tormenting and taunting became worse and he was nursing animosity and registering wrongs, resulting in pent up aggression. So, when he was challenged repeatedly, his ego was bruised badly and his pent up aggression was let loose, driving him to a fit of frenzy/delirious fury, giving rise to a momentarily lapse of judgment.

C [240] Begitu juga di ms 5:

Then there are internal factors underlying feelings of inadequacy (Fat-Stupid-Hormonal changes while entering the portals of puberty). *Relentlessly ridiculing him by deceased* caused confusion and distress about his sexual identity. Unrecognized and untreated depression can have long and lasting consequences that affect a child's future at school, in this particular case, at tuition. In the worst situation teenagers may take their own lives or commit suicide. It is easy to dismiss the signs of teenage depression as merely a phase or the mood swings of adolescents. Teenagers may be reluctant to admit that they are depressed, seeing the disorder as a sign of weakness. Even their closest parents fail to notice the subtle or masked signs of serious teenage depression or if they do notice, they find other explanations like having a bad teacher or losing a boyfriend/girlfriend or in this particular case, being tantalized by a girl.

Depression can cause fatigue or interfere with the ability to concentrate. The teenagers may become irritable, angry, bold, excessively guilty or anxious – as in the case of the accused. He was busy working under the tyranny of the clock to accomplish the assigned homework, given by the teacher on phone, in time before the teacher returned. *Here, he was being harassed, tormented, distracted and disturbed, compounding his emotional irritability.* Sometimes generalized anxiety precedes the onset of depression in teenagers and persist even after the depression resolves.

H [241] Perenggan 6 D36 (di ms 6-8) amat jelas sekali menunjukkan bahawa apa yang diceritakan oleh KK kepada SD3 telah menjadi asas pandangan pakar SD3. Dalam pandangannya di perenggan tersebut SD3 ada menyebut KK mengalami "Angst cum Depressive Disorder associated with adolescent epoch." Dia juga ada menyebut KK mempunyai sifat-sifat dan kelakuan yang baik.

I Tetapi dalam pengamatan saya, akhirnya apa yang telah diceritakan oleh KK kepada beliau jugalah yang menjadi asas utama yang mempengaruhi pandangan SD3:

Opinion

The accused KK was a 12 years and 9 months old male suffering Angst cum Depressive Disorder associated with adolescent epoch. The accused had no past history of aggression, anti-social behaviour, petty crimes, misdemeanour, illegal activities and dadah abuse. He has gainfully spent almost 1000 hours (936 hours) over 6 years at the tuition class uneventfully. This is only the first and isolated incident of legal history. Testimony of his conduct from his peers, public, the principal of his school, Mr. A. R. Peter, and his current class teacher, Madam Susan Lee, has been beyond reproach. On the contrary, he is described as a paragon of virtue. He has altruistic values (reference may be made to the answers he has spontaneously wrote in the Completing The Sentences test). *There is no "mean bone" in him. He was able to narrate coherently the unfortunate sequence of events of 30th May 2002. Admits the event occurred but unable to remember the manner and the number of times he stabbed the deceased in a "Disorderly Haste" – "helter skelter", driven by frenzy in a "Delirious Fury".* This is evidenced by the Forensic Report. Normal anger reaction will result in one blow, two blows or three blows, but not 24 stabs. *Apparently he was infuriated by the deceased relentless ridicule, torment and taunting that resulted in his obscure unaccountable "change of mind" and "whimsical conduct"; and acted capriciously. According to the subject, he never had any homicidal intent or plan but committed the alleged crime on impulse induced rage provoked by the victim.*

Apparently the deceased was not sensitive and had no insight into the accused's emotions and sentiments. He was in a vulnerable, endocrinological epoch cum second sexual stage. Consequently, unwittingly by her puerile conduct, the deceased stirred a hornet's nest which ensued in the tragic misadventure. It was purely an unfortunate event, unintentional and unexpected, and purely an accident. The deceased had opened the individual to unknown and unintended consequences. Unfortunately, the kitchen knives were made available by the deceased and a continuous daring, challenging and prompting, by the deceased, triggered the violent episode. Therefore it is probable, under the circumstances, in view of the above sequence of events, it appears that it is not the assassin but the victim who is culpable and guilty.

This is a sudden, paradoxical disinhibitory reaction in this case. He has never exhibited a streak of violence in the past. It is unlike his pre-morbid personality i.e normal disposition. It was like a 'lull before a freak-storm' or "a bolt from the blue".

A

B

C

D

E

F

G

H

I

- A [242] Berdasarkan kepada prinsip yang telah dihuraikan dalam kes *R v. Turner*, saya memutuskan bahawa pandangan pakar SD3 dalam D36 seperti yang telah saya sebutkan itu tidak boleh diterima masuk sebagai keterangan kerana asas pandangan itu telah tidak dibuktikan terlebih dahulu oleh keterangan yang admissible.
- B Asas kepada pandangannya itu, iaitu, apa yang diceritakan oleh KK kepadanya hendaklah dibuktikan melalui keterangan yang admissible. Asas pandangan itu adalah keterangan hearsay. Tambahan pula oleh kerana asas pandangan dalam D36 ialah apa yang telah diceritakan oleh KK kepada SD3, maka mahkamah
- C ini tidak memerlukan pandangan pakar psikiatri kerana apa yang diceritakan oleh KK itu bukan fakta bersifat saintifik tetapi adalah fakta biasa, yang jika pun admissible adalah perkara yang sememangnya berada dalam fungsi dan bidangkuasa biasa mahkamah untuk membuat penilaian dalam perbicaraan seperti ini.
- D Dalam kes *R v. Turner* Mahkamah Rayuan telah menyatakan bahawa “We all know that both men and women who are deeply in love can, and sometimes do, have outburst of blind rage when discovering unexpected wantonness on the part of their loved ones; the wife taken in adultery is the classic example of the application of the defence of provocation; and when the death or serious injuries results, profound grief usually follows. Jurors do not need psychiatrists to tell them how ordinary folk who are not suffering from any mental illness are likely to react to the stresses and strains of life. It follows that the proposed evidence was not
- E admissible to establish that appellant was likely to have been provoked.”

- [243] Dalam penghakiman saya, menggunakan prinsip yang sama, mahkamah ini juga memutuskan bahawa pandangan dalam D36
- G terutamanya di perenggan 6 tidak boleh diterima masuk dalam keterangan untuk membuktikan bahawa KK tidak mempunyai niat atau rancangan untuk membunuh, atau perbuatan KK mungkin telah disebabkan oleh provokasi oleh simati, atau apa yang berlaku itu adalah tidak disengajakan, atau adalah semata-mata satu
- H accident.

[244] Dalam penghujahannya, Timbalan Pendakwa Raya menyatakan bahawa SD3 bertindak semacam Hakim apabila beliau menyatakan bahawa:

- I Apparently the deceased was not sensitive and had no insight into the accused’s emotion and sentiments ...

Therefore it is probable, under the circumstances, in view of the above sequence of events, it appears that it is not the assassin but the victim who is culpable and guilty.

A

[245] Terdapat kebenaran dalam apa yang dinyatakan oleh Timbalan Pendakwa Raya itu. Pada hemat saya keterangan seperti inilah yang dimaksudkan oleh Eusoffe A. Cader HMP dalam kes *Dato Mokhtar Hashim v. PP* [1983] 2 MLJ 232, di ms 278:

B

... in assessing the relative value of testimony of expert witnesses, as compared with witnesses of fact, their demeanour, their type, their personality, and the impression made by them upon the trial Judge – e.g. *whether they confined themselves to giving evidence, or acted as advocates – may powerfully and properly influence the mind of the Judge who sees and hears them in deciding between them*

C

...

[246] Penelitian terhadap Appendix I dan II juga menunjukkan bahawa kedua-dua laporan tersebut telah menggunakan apa yang diceritakan oleh KK kepada kedua-dua pakar tersebut sebagai asas utama kepada pandangan mereka dalam laporan-laporan tersebut. Atas alasan yang sama seperti yang baru saya huraikan, saya memutuskan bahawa pandangan dalam laporan-laporan tersebut juga tidak boleh diterima masuk dalam keterangan.

D

E

[247] Berdasarkan kepada huraian yang telah saya buat tadi, nyatalah bahawa asas pembelaan KK telah roboh.

[248] Katakanlah apa yang diceritakan oleh KK kepada SD3 itu boleh diterima masuk sebagai keterangan, adakah KK telah berupaya menimbulkan pembelaan provokasi yang besar dan mengejut (*grave and sudden provocation*) seperti yang diperuntukan di bawah kecualian I, kepada s. 300 Kanun Keseksaan?

F

G

[249] Bukan semua provokasi merupakan pembelaan partial yang boleh merendahkan kesalahan dari murder kepada culpable homicide not amounting to murder. Provokasi itu mestilah provokasi yang besar dan mengejut (*grave and sudden provocation*). Kecualian 1 kepada s. 300 Kanun Keseksaan memperuntukkan:

H

Exception I – Culpable homicide is not murder if the offender, whilst deprived of the power of self control by grave and sudden provocation, causes the death of the person who gave the provocation, or causes the death of any other person by mistake or accident.

I

A The above exception is subject to the following provisos:

(a) that the provocation is not sought or voluntarily provoked by the offender as an excuse for killing or doing harm to any person;

B (b) that the provocation is not given by anything done in obedience to the law, or by a public servant in the lawful exercise of the powers of such public servant;

(c) that the provocation is not given by anything done in the lawful exercise of the right of private defence.

C

Explanation – Whether the provocation was grave and sudden enough to prevent the offence from amounting to murder, is a question of fact.

D [250] Apakah yang dimaksudkan dengan grave and sudden provocation telah dihuraikan dalam kes-kes yang telah diputuskan oleh mahkamah. Untuk memutuskan sama ada provokasi dalam sesuatu kes itu memenuhi syarat “grave and sudden” yang ditetapkan oleh kecualian pertama kepada s. 300 Kanun Keseksaan, ujian yang digunakan ialah kesan perbuatan provocative itu terhadap reasonable man. Ini jelas dari penghakiman Mahkamah Persekutuan dalam *Ikau Anak Mail v. PP* [1973] 2 MLJ 153, di ms 154:

F The third ground was to the effect that both the learned judge and the assessors had failed to direct their minds to the gravity of the accusation on the rural mind of the appellant. According to the appellant the distribution of joint property had been approved by the Native Court. *We understood this ground to suggest that in considering the question of provocation the fact that the appellant was a simple-minded person should have been considered. To succeed in a defence of grave and sudden provocation, it is necessary in law for the defence to satisfy the court that not only by the acts of the deceased that the accused had been deprived of the power of self-control, but such acts of provocation would also have deprived a reasonable man of the power of self-control.*

G

H [251] Penghakiman Mahkamah Rayuan Singapura dalam kes *Vijayan v. PP* [1975] 2 MLJ 8, di ms 12 juga memutuskan ujian yang serupa:

I The test to be applied to ascertain the sufficiency of provocation under our law is the same as that applied under the common law. *In every case it depends on the effect of the provocative act on the ordinary man, that is, an ordinary reasonable man belonging to the same*

class of society as the accused. That is the test which must be applied to ascertain whether or not there was provocation within the meaning of Exception I of section 300 of the Penal code. Whether an act which caused death was done in the heat of passion caused by grave and sudden provocation depends in our opinion on whether the provocative act was such as was likely to cause a reasonable man to lose his self-control and to do the act in question.

A

B

[252] Apa yang dimaksudkan dengan reasonable man telah juga disentuh dalam *Ikau Anak Mail v. PP* [1973] 2 MLJ 153, di ms 154 yang telah pun di rujuk. Dalam kes itu mahkamah dipohon untuk mengambil kira fakta bahawa perayu adalah “simple-minded person.” Mahkamah Persekutuan telah menjelaskan bahawa untuk berjaya menimbulkan pembelaan “grave and sudden provocation” yang diiktiraf oleh undang-undang, pihak pembelaan bukan sahaja perlu memuaskan hati mahkamah bahawa perbuatan simati yang dikatakan provocative itu telah menyebabkan orang kena tuduh hilang kawalan dirinya, tetapi juga bahawa perbuatan provocative itu juga akan menyebabkan seorang yang munasabah hilang kawalan dirinya. Apakah yang dimaksudkan dengan orang yang munasabah (reasonable man)? Pada hemat saya panduan yang berguna untuk mencari jawapan kepada persoalan ini boleh didapati dari penghakiman dalam kes *Ghulam Mustafa Gahno v. Emperor* 40 Cr. LJ 778, di ms 779-780:

C

D

E

Lord Reading was dealing presumably with Englishmen or some people like them. He was not dealing with Baluchis nor do we think that judgment was intended to lay down that what is grave and sudden provocation to a Baluchi is grave and sudden provocation to an Englishman or *vice versa*. In short, the “reasonable man” always a some what ideal figure, is not a person of identical habits, manners and feelings wherever he may be. We think the generality of the words used in the judgment necessarily imply some qualification. The “reasonable man” is the normal man of the same class or community as that to which the accused belongs; and we think the judgment which refers however specifically to “mental ability” should be read in conjunction with Exception I to s. 300, Indian Penal Code, which is as follows:

F

G

H

Culpable homicide is not murder if the offender, whilst deprived of the power of self-control by grave and sudden provocation, causes the death of the person who gave the provocation, or causes the death of any other person by mistake or accident.

I

- A Now, it is to be noted that the Exception refers to the offender. The words are; “Culpable homicide is not murder if the offender, whilst deprived of the power of self-control ...; “it does not say “if the offender being a reasonable man,” but we think it means so, bearing in mind the habits, manners and feelings of the class or community to which the offender belongs.
- B
- C *We do not think it was intended that in deciding whether the provocation was grave and sudden, it is open to an accused person to show that he was person of particular excitability or of a particular mental instability or of a particularly volatile temperament. It was not intended that the law should take into account the peculiar idiosyncrcies of the offending individual, but it was intended that the Court should take into account the habits, manners and feelings of the class or community to which the accused belonged. And in determining whether the provocation was so grave and sudden as to deprive the offender of the power of self-control, the Court will consider whether that provocation would be so grave and sudden as to deprive the ordinary man of the class or community to which the offender belonged of the power of self-control. Therefore then the ordinary man, or, what we may call in the words of Lord Reading, the “reasonable man” comes in the interpretation of this exception to s. 300, Indian Penal Code in this way: that while it is the offender whom the Court regards when considering the question whether he was deprived of the power of self-control by grave and sudden provocation, it decides whether this was so by the test of the “reasonable man,” the ordinary normal man, the ordinary normal Baluchi, when dealing with Baluchis and the ordinary normal Englishman when dealing with the English.*
- D
- E
- F

[253] Seperti yang dapat dilihat dalam kes *Ghulam Mustafa Gahno* itu, mahkamah telah memetik penghakiman Lord Reading CJ dalam kes *The King v. Lesbini* [1914] 3 KB 1116, di mana Mahkamah Rayuan Jenayah telah memutuskan:

- G
- H *The test to be applied in order to determine whether homicide which would otherwise be murder is manslaughter by reason of provocation is whether the provocation was sufficient to deprive a reasonable man of his self-control, not whether it was sufficient to deprive the particular person charged with murder (eg, a person afflicted with defective control and want of mental balance) of his self-control.*

- I [254] Dalam menimbangkan soal sama ada perbuatan yang didakwa sebagai provokasi itu akan menyebabkan reasonable man hilang kawalan dirinya, perbuatan provokasi itu hendaklah dibandingkan dengan tindak balas (retaliation) orang kena tuduh. Unsur hubungan yang munasabah (reasonable relationship) antara

provocation dan retaliation itu adalah faktor penting yang perlu dipertimbangkan. Jika dapat diputuskan bahawa tindak balas orang kena tuduh adalah seimbang dengan provocation oleh simati, pembelaan provocation itu boleh diterima. Sebaliknya, jika tindak balas orang kena tuduh itu adalah jauh melebihi provocation yang diterima, pembelaan grave and sudden provocation itu gagal. Ini dijelaskan dalam *Vijayan v. PP* [1975] MLJ 8 di ms 12:

In our judgment, under our law, where an accused person charged with murder relies on provocation and claims the benefit of Exception I of section 300, the test to be applied is, would the act or acts alleged to constitute provocation have deprived a reasonable man of his self-control and induced him to do the act which caused the death of the deceased *and in applying this test it is relevant to look at and compare the act of provocation with the act of retaliation.*

To put it in another way, it must be shown distinctly not only that the act which caused death was done under the influence of some feeling which took away from the accused all control over his actions, *but also that that feeling had an adequate cause and here again it is relevant to compare the provocative act with the act of retaliation. If it can reasonably be said that these two acts more or less balance each other in the sense that the proved provocation could have driven a reasonable person to do what the accused did, then he is entitled to the benefit of this Exception. On the other hand, if the act of retaliation is entirely out of proportion to the provocation offered, the plea of grave and sudden provocation fails.* It is needless to add that the matter must be considered objectively and that the burden is on the accused to establish provocation on a balance of probabilities. *Jayasena v. Regina.*

[255] Pentingnya keseimbangan tindak balas orang kena tuduh dengan provokasi yang didakwa di jelaskan oleh House of Lords dalam kes *Attorney General For Ceylon v. Kumara Singhege Don John Perera* [1953] AC 200, di ms 206-207:

In directing the jury that they must ask themselves whether the kind of provocation actually given was the kind of provocation which they as reasonable men would regard as sufficiently grave to mitigate the actual killing of the woman, in the opinion of their Lordships the judge was merely directing the jury as to how they should determine whether the provocation was grave. The words "grave" and "sudden" are both of them relative terms and must a least to a great extent be decided by comparing the nature of the provocation with that of the retaliatory act. *It is impossible to*

- A *determine whether the provocation was grave without at the same time considering the act which resulted from the provocation, otherwise some quite minor or trivial provocation might be thought to excuse the use of a deadly weapon. A blow with a fist or with the open hand is undoubtedly provocation, and provocation which may cause the sufferer to lose a degree of control, but will not excuse the use of a deadly weapon,*
- B and in the opinion of their Lordships it is quite wrong to say that because the code does not in so many words say that the retaliation must bear some relation to the provocation it is true to say that the contrary is the case.
- C [256] Dengan berpedoman kepada prinsip-prinsip dan ujian yang telah diputuskan dalam otoriti-otoriti yang telah saya huraikan itu, saya telah menilai apa yang diceritakan oleh KK kepada SD3 seperti yang terdapat dalam D36, atas andaian bahawa apa yang diceritakan itu adalah admissible dalam keterangan.
- D [257] Dalam menimbangkan sama ada perkataan-perkataan dan perbuatan dan tindak tanduk simati seperti yang diceritakan oleh KK kepada SD3 merupakan provocation yang besar dan mengejut (grave and sudden), persoalan yang perlu diputuskan ialah sama ada perkataan-perkataan, perbuatan dan tindak-tanduk simati yang
- E didakwa sebagai provocation akan menyebabkan budak biasa yang sebaya dengan KK dari community yang sama dengan KK, hilang kawalan dirinya dan bertindak balas seperti yang dilakukan oleh KK. Soalan berikutnya yang perlu diputuskan ialah sama ada
- F tindak balas KK itu seimbang atau setimpal dengan provocation yang menyebabkan tindak balas itu.
- [258] Menurut apa yang diceritakan oleh KK kepada SD3 “constant taunting and constant tormenting name calling” (iaitu Fatty, Stupid) telah menyebabkan depression kerana walaupun taunting dan fomenting itu menjadikannya marah, KK tidak bertindak balas. Sebaliknya KK telah memendam kemarahan itu dalam dirinya. Menurut KK keadaan ini diburukkan lagi dengan tindakan simati yang didakwa membesarkan dan mengecilkan volume radio. Ini menjadikan KK bertambah marah. Tormenting dan taunting menjadi bertambah teruk dan KK “was nursing animosity and registering wrong resulting in pent up aggression”. Jadi bila simati dikatakan mencabarnya berkali-kali dengan meletakkan 2 bilah pisau di hadapannya, ego KK tercabar dengan teruknya. Kemarahan yang telah terpendam menguasai dirinya
- I menjadikan dia hilang kawalan diri. Ini yang dijelaskan oleh SD3 sebagai “his pent up aggression was let loose, driving him to a fit

of frenzy/delirious fury giving rise to momentary lapse of judgment” A
 Menurut KK (seperti yang dilaporkan dalam D36) “he never had
 any homicidal intent or plan but committed the alleged crime on
 impulse induced rage provoked by the victim.” Pada hemat saya
 hanya kerana seorang orang kena tuduh itu berkata dia tidak ada
 niat atau rancangan untuk membunuh tidaklah terus menjadikan B
 apa yang dilakukannya itu bukan murder.

[259] Berdasarkan kepada apa yang diceritakan oleh KK sendiri
 constant taunting dan fomenting serta perbuatan meninggikan dan
 merendahkan volume radio yang menjadi bertambah teruk tidak C
 membuatkan dia terus bertindak, tetapi telah menjadikannya marah
 dan menyimpan perasaan permusuhan (nursing animosity and
 registering wrongs). Jadi menurutnya egonya tercabar apabila simati
 meletakkan 2 bilah pisau dan mencabar KK untuk menikamnya. Ini
 yang telah membuatkan dia bertindak. Dalam penghakiman saya D
 apa yang dikatakan telah dilakukan oleh simati itu tidaklah
 mencukupi untuk menjadikannya grave and sudden provocation.
 Keadaan yang menyebabkan sudden passion of anger adalah tidak
 mencukupi. Dalam *R v. Duffy* [1949] 1 All ER 932, arahan kepada
 juri seperti berikut telah dipersetujui sebagai sempurna oleh E
 Mahkamah Rayuan Jenayah:

Provocation is some act, or series of acts, done by the dead man
 to the accused which would cause in any reasonable person, and
 actually causes in the accused, a sudden and temporary loss of
 self-control, rendering the accused so subject to passion as to F
 make him or her for the moment not master of his mind. Let
 me distinguish for you some of the things which provocation in
 law is not. Circumstances which merely predispose to a violent
 act are not enough. Severe nervous exasperation or a *long course*
of conduct causing suffering and anxiety are not by themselves sufficient G
to constitute provocation in law. Indeed, the further removed an
 incident is from the crime, the less it counts. A long course of
 cruel conduct may be more blameworthy than a sudden act
 provoking retaliation, but you are not concerned with blame here
 – the blame attaching to the dead man. You are not standing in
 judgment on him. He has not been heard in his court. He cannot
 now ever be heard. He has no defender here to argue for him. H
 It does not matter how cruel he was, how much or how little he
 was to blame, except in so far as it resulted in the final act of
 the appellant. What matters is whether this girl had the time to
 say: ‘Whatever I have suffered, whatever I have endured, I know
 that Thou shalt not kill.’ That is what matters. Similarly, as I
 counsel for the prosecution has told you, *circumstances which induce*

- A *a desire for revenge, or a sudden passion of anger, are not enough. Indeed, circumstances which induce a desire for revenge are inconsistent with provocation, since the conscious formulation of a desire for revenge means that a person has had time to think, to reflect, and that would negate a sudden temporary loss of self-control which is of the essence of provocation. ...*
- B

[260] Dalam penghakiman saya, setelah menimbang apa yang telah diceritakan oleh KK kepada SD3, seorang budak biasa yang sebaya dengan KK dan yang datang dari community yang serupa dengan KK tidak akan hilang kawalan dirinya dan bertindak balas seperti yang telah dilakukan oleh KK dalam kes ini.

C

- D [261] Dr. Abdul Rahman (SP18) telah menjelaskan kecederaan-kecederaan yang telah dialami oleh simati. Saya telah pun merujuk kepada keterangan tersebut dan menghuraikannya. Yang jelas dari apa yang telah dinyatakan oleh SP18 ialah terdapat terlalu banyak kecederaan yang telah dilakukan oleh KK. Dalam penghakiman saya, apa yang telah dilakukan oleh KK terhadap simati pada masa yang material adalah tidak seimbang dengan apa yang telah dilakukan dan dikatakan oleh simati (jika pun benar). Saya
- E memutuskan bahawa tindak balas (retaliation) oleh KK dalam kes ini jauh melebihi perbuatan simati yang didakwa sebagai provocation.

- F [262] Saya mendapati bahawa jika pun apa yang diceritakan oleh KK seperti yang dilaporkan dalam D36 itu boleh diterima dalam keterangan, KK telah gagal on the balance of probability untuk menimbulkan pembelaan provocation yang grave dan sudden.

- G [263] Dalam kes *PP v. Dato Seri Anwar Ibrahim v. PP (No. 3)*, Augustine Paul H menyatakan di ms 63-64:

- H It follows that a case cannot be said to have been proved beyond reasonable doubt until the accused has concluded his case. A trial is said to be concluded when the accused, after he has been called upon to enter his defence, either elects to remain silent or gives a statement from the dock or gives evidence on oath. *If the accused elects to remain silent and fails to show why the finding of prima facie case is wrong for any reason, the case will be said to have been proved beyond reasonable doubt* as the accused will have no more opportunity of raising a reasonable doubt. Where the accused gives a statement from the dock or gives evidence on oath, the
- I court will have to consider all the evidence before it. If the court is satisfied that no reasonable doubt has been raised in the

exercise, the case will similarly be said to have been proved beyond reasonable doubt. This accords with the new s. 182A of the Criminal Procedure Code which provides that at the conclusion of the trial, the court shall consider all the evidence adduced before it and shall decide whether the prosecution has proved its case beyond reasonable doubt. Thus, a *prima facie* case as prescribed by the new s. 180(1) of the Criminal Procedure Code must mean a case which if unrebutted would warrant a conviction.

A

B

[264] Di akhir kes pihak pendakwaan, saya telah membuat penilaian yang maksima terhadap kredibiliti kesemua saksi-saksi yang telah dipanggil dan keterangan-keterangan yang telah dikemukakan oleh pihak pendakwa.

C

[265] Di peringkat ini sekarang (di akhir kes pembelaan) saya telah menimbang dan menilai kesemua keterangan yang telah dikemukakan itu. Tidak ada apa-apa yang ditimbulkan oleh pihak pembelaan menunjukkan bahawa keputusan yang telah saya buat (di akhir kes pihak pendakwaan), mendapati bahawa pihak pendakwa telah membuktikan kes *prima facie* terhadap KK bagi kesalahan membunuh itu adalah silap. Setelah menimbang keseluruhan keterangan dalam kes ini saya mendapati tidak ada apa-apa keraguan di fikiran saya yang mana faedahnya hendaklah diberikan kepada KK.

D

E

[266] Saya berpuashati bahawa Pendakwa Raya telah membuktikan beyond reasonable doubt kesalahan membunuh terhadap KK seperti yang didakwa dalam pertuduhan pindaan terhadapnya.

F

[267] Saya mendapati KK bersalah atas kesalahan membunuh seperti yang didakwa dalam pertuduhan pindaan (P2).

G

Hukuman

[268] Selepas laporan akhlak (P46) dikemukakan oleh Encik Sulaiman bin Ismail, Pegawai Kebajikan Masyarakat dari Jabatan Kebajikan Masyarakat Wilayah Persekutuan, peguam telah mengemukakan penghujahan mengenai hukuman. Menurut peguam ini adalah kes kedua di Negara ini seorang kanak-kanak yang berumur kurang dari 14 tahun dituduh dengan kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Kes pertama ialah kes *Lim Hang Seah v. PP* [1978] 1 MLJ 68, di mana orang kena tuduh yang berumur 13 tahun lebih telah dituduh memiliki senjata api di bawah s. 57 Akta Keselamatan Dalam Negeri 1960. Menurut

H

I

A peguam, KK berumur 12 tahun 9 bulan pada tarikh kesalahan dilakukan. Menurut peguam juga, tidak seperti kes *Lim Hang Seah v. PP*, dalam kes ini peruntukan di bawah Akta 611 terpakai.

B [269] Seterusnya, peguam berhujah yang secara intipatinya ialah bahawa terdapat percanggahan yang jelas di antara peruntukan di bawah s. 97(1) dan s. 97(2) Akta 611 dengan peruntukan di bawah s. 91(2) dan s. 96 Akta tersebut. Menurut peguam, ini adalah kerana s. 91(2) Akta 611 melarang penggunaan perkataan “conviction” dan “sentence”, tetapi s. 97(1) menggunakan perkataan C “convicted”. Menurut peguam juga, s. 96(1) melarang kanak-kanak yang berumur di bawah 14 tahun dipenjarakan bagi apa-apa kesalahan atau dipenjarakan kerana tidak membayar denda, pampasan atau kos, tetapi s. 97(2)(a) Akta 611 memperuntukkan D “in lieu of a sentence of death, the court shall order a person convicted of an offence to be detained in prison during the pleasure of Yang Di Pertuan Agong.” Peguam berhujah ini menunjukkan cara tidak kemas Akta 611 telah digubal. Selanjutnya, peguam juga berhujah bahawa walaupun peruntukan di bawah s. 97(2) Akta 611 kelihatan bersifat mandatori, s. 97(3)(a) Akta itu menggunakan E perkataan-perkataan yang membawa maksud bukan mandatori. Perkataan-perkataan yang dimaksudkan itu ialah “be liable to be detained in such prison”. Peguam berhujah bahawa memandangkan wujudnya percanggahan-percanggahan tersebut, mahkamah mempunyai budibicara untuk tidak memerintahkan KK ditahan di F penjara selama yang diperkenankan oleh Yang Di Pertuan Agong, seperti yang diperuntukkan di bawah s. 97(2)(a) Akta 611.

G [270] Seterusnya, peguam merujuk kepada P46 dan menghujahkan bahawa tidak ada apa-apa yang adverse terkandung dalam laporan tersebut. Menurut peguam, kesalahan ini adalah kesalahan pertama KK. Menurut peguam juga, KK mempunyai kelakuan yang baik dan mempunyai rekod pencapaian akademik yang baik dan bercita-cita hendak menjadi seorang peguam. Peguam juga berhujah bahawa KK dibesarkan dalam keluarga yang penyayang dan rapat hubungannya di antara satu dengan lain. Meneruskan hujahnya, H peguam telah merujuk kepada perenggan 7 dalam D36, di mana SD3 telah mengesyorkan bahawa:

I From the psychological assessments done by my learned psychological colleagues, this young man is intelligent. He is a quiet, relatively reserved person with pleasant manners. He has a brilliant and promising academic history and future. Currently, he is ambitious and optimistic, with great expectations to pursue his

future studies to become a lawyer and hopefully a judge. Incidentally, as he is suffering from Angst cum Depressive Disorder, he will have to attend counseling, guidance and receive supportive psychotherapy from a competent establishment who cater for behaviour modification to help in the following areas:

- b. Anger Management and Problem Solving skills
- c. Value Education
- d. Community Service
- e. Spiritual Therapy – Prayers and Meditations

Further, he is now a victim of Post Traumatic Stress Disorder (PTSD) which will need professional psychiatric care to prevent escalation, relapse and recurrence of his Depressive Disorder. Without professional help, he may go into deep depression resulting in morbid thoughts and active suicidal notion. It will be in the interest of this enterprising young man to render him all help and encouragement to realize his ambition. The family may be directed to see that this boy avails my suggestion for therapy and constant supervision under the court's implicit direction, so that he may continue his studies as a normal student in a congenial environment that is conducive for his physical, emotional, moral and spiritual well-being. He should undergo Spiritual Therapy, through pastoral help, prayers and meditations – where he is taught to extend his loving nature to the world and humanity through elevated thoughts and good wishes. Where true love reigns, tolerance has no limits.

[271] Peguam berhujah bahawa jika dihantar ke penjara KK tidak akan dapat menerima rawatan tersebut. Tambahan pula menurut peguam, tahanan di penjara akan mendatangkan akibat yang negative terhadap KK. Akhirnya, peguam memohon supaya mahkamah menggunakan budibicara untuk tidak memerintahkan KK ditahan di penjara selama yang diperkenankan oleh Yang Di Pertuan Agong.

[272] Persoalan yang perlu diputuskan ialah sama ada Mahkamah ini mempunyai budibicara untuk tidak memerintahkan KK ditahan di penjara selama yang diperkenankan oleh Yang Di Pertuan Agong dan sebagai ganti membuat perintah yang lain di bawah Akta 611.

- A** [273] Seksyen 97 Akta 611 memperuntukkan:
- (1) A sentence of death shall not be pronounced or recorded against a person convicted of an offence if it appears to the Court that at the time when the offence was committed he was a child.
- B**
- (2) *In lieu of a sentence of death, the Court shall order a person convicted of an offence to be detained in a prison during the pleasure of:*
- C**
- (a) the Yang di-Pertuan Agong if the offence was committed in the Federal Territory of Kuala Lumpur or the Federal Territory of Labuan; or
- (b) the Ruler or the Yang di-Pertua Negeri, if the offence was committed in the State.
- D**
- (3) If the Court makes an order under subsection (2), that person shall, notwithstanding anything in this Act:
- (a) be liable to be detained in such prison and under such conditions as the Yang Di-Pertuan Agong or the Ruler or the Yang Di-Pertua Negeri may direct; and
- E**
- (b) while so detained, be deemed to be in lawful custody.
- (4) If a person is ordered to be detained at a prison under subsection (2), the Board of Visiting Justices for that prison:
- F**
- (a) shall review that person's case at least once a year; and
- (b) may recommend to the Yang di-Pertuan Agong or the Ruler or the Yang di-Pertua Negeri on the early release or further detention of that person,
- G**
- and the Yang di-Pertuan Agong or the Ruler or the Yang di-Pertua Negeri may thereupon order him to be released or further detained, as the case may be.
- H** [274] Adalah jelas bahawa seksyen tersebut mengandungi peruntukan spesifik yang terpakai apabila Mahkamah Tinggi mendapati seseorang kanak-kanak yang dibicarakan di hadapannya bersalah dan disabitkan dengan satu kesalahan, yang menurut seksyen undang-undang yang mewujudkan kesalahan itu, boleh dihukum dengan hukuman mati. Peruntukan di bawah s. 91(2) dan
- I** s. 96 Akta 611 tidak terpakai dalam perbicaraan di Mahkamah Tinggi di mana seorang kanak-kanak telah didapati bersalah dan disabitkan dengan satu kesalahan yang boleh dihukum dengan

hukuman mati. Dalam penghakiman saya, tidak ada kekaburan dalam hal ini dan tidak terdapat percanggahan di antara seksyen-seksyen tersebut dengan s. 97 Akta 611. Seksyen 91(2) adalah jelas. Seksyen ini hanya terpakai bagi kanak-kanak yang dibicarakan oleh Mahkamah Kanak-Kanak yang membicarakan kes-kes yang lain dari kes yang boleh dihukum dengan hukuman mati:

The words “conviction” and “sentence” shall not be used in relation to a child dealt with by *the Court For Children ...*

[275] Mahkamah Kanak-kanak tidak mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Ini jelas dari peruntukan di bawah s. 11(5) Akta 611.

[276] Mengenai s. 96 Akta 611, di bahagian lain penghakiman ini, saya telah pun memutuskan bahawa perkataan “any offence” yang digunakan di bawah seksyen tersebut bermakna kesalahan-kesalahan yang lain daripada kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati. Saya telah menyatakan bahawa ini adalah tafsiran yang logical kerana bagi kesalahan-kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati, sebagai ganti kepada hukuman mati yang tidak boleh dikenakan kepada kanak-kanak yang didapati bersalah dan disabitkan, mahkamah hendaklah memerintahkan kanak-kanak itu ditahan di penjara selama yang diperkenankan oleh Yang Di Pertuan Agong atau Raja Pemerintah atau Yang Di Pertua Negeri menurut negeri di mana kesalahan itu dilakukan.

[277] Seksyen 96 terpakai kepada Mahkamah Kanak-kanak dalam erti kata bahawa apa-apa perintah yang dibuat oleh Mahkamah Kanak-kanak terhadap kanak-kanak selepas kesalahan dibuktikan hendaklah tidak melanggar peruntukan di bawah seksyen tersebut. Bagi Mahkamah Tinggi pula, dalam mempertimbangkan apa-apa rayuan kepadanya daripada Pendakwa Raya atau mana-mana kanak-kanak atau ibu bapanya, (di bawah s. 95(1) Akta 611, terhadap keputusan, perintah atau hukuman yang telah dibuat oleh Mahkamah Kanak-kanak, Mahkamah Tinggi hendaklah memastikan supaya keputusan, perintah atau hukuman dalam rayuan itu tidak bertentangan dengan peruntukan di bawah s. 96 Akta 611. Jadi, sebenarnya tidak terdapat percanggahan di antara s. 96 Akta 611 dengan s. 97 Akta tersebut.

- A [278] Persoalan seterusnya yang timbul ialah: sama ada penggunaan perkataan-perkataan “shall, notwithstanding anything in this Act – be liable to” di bawah s. 97(3)(a) Akta 611 itu menjadikan seksyen itu bertentangan dengan peruntukan di bawah s. 97(2) Akta tersebut, dan sama ada penggunaan perkataan-perkataan
- B tersebut di bawah s. 97(3) Akta 611 menjadikan peruntukkan di bawah s. 97(2) Akta 611 tidak bersifat mandatori dan memberikan budibicara kepada mahkamah untuk tidak membuat perintah di bawah s. 97(2), selepas mendapati seseorang kanak-kanak bersalah dan mensabitkannya atas satu kesalahan yang boleh dihukum
- C dengan hukuman mati.

- [279] Tidak dinafikan bahawa terdapat kes-kes yang telah memutuskan bahawa penggunaan perkataan-perkataan “shall be liable” dalam peruntukan undang-undang bertulis yang tertentu,
- D tidak menjadikan peruntukan itu bersifat mandatori (lihat *PP v. Man bin Ismail* [1939] 8 MLJ 207, *PP v. Hew Yew* [1972] 1 MLJ 164, *Jayanathan v. PP* [1973] 2 MLJ 69). Tetapi ini tidak bererti bahawa penggunaan perkataan “shall, ... be liable” di bawah s. 97(3) Akta 611 telah menjadikan peruntukan di bawah s. 97(2)
- E Akta 611 tidak mandatori. Tiap-tiap peruntukan undang-undang itu hendaklah ditimbangkan berdasarkan kepada niat dan tujuan peruntukan itu dibuat, perkataan-perkataan yang digunakan dalam keseluruhan seksyen yang berkenaan serta konteks dalam mana perkataan-perkataan tersebut telah digunakan. Sebagai contoh,
- F perkataan “boleh” (may) yang biasanya membawa kesan directory, boleh ditafsirkan sebagai membawa makna yang mandatori jika memberikan perkataan itu makna yang membawa kesan directory akan menggagalkan tujuan peruntukan yang berkenaan. Hal ini dinyatakan dalam N.S Bindra’s *Interpretation Of Statutes*, Edisi kelapan (2001), di ms 614:
- G

- It is well settled that the use of word ‘may’ in a statutory provision would not by itself show that the provision is directory in nature. In some cases the Legislature may use the word ‘may’ as a matter of pure conventional courtesy and yet intend a
- H mandatory force. In order, therefore, to interpret the legal import of the word ‘may’ the court has to consider various factors, namely, the object and the scheme of the Act, the context and the background against which the words have been used, the purpose and the advantages sought to be achieved by the use of this word and the like. It is equally well settled that where the
- I word ‘may’ involves a discretion coupled with an obligation or

where it confers a positive benefit to a general class of subjects in a utility Act, or where the court advances a remedy and suppresses the mischief or *where giving the word a directory significance, would defeat the very object of the Act, the word 'may' should be interpreted to convey a mandatory force.*

A

[280] Dalam kes *Howard v. Bodington* [1877] 2 PD 203 di ms 211, Lord Penzance menyatakan:

B

I believe, as far as any rule is concerned, you cannot safely go further than that in each case *you must look to the subject-matter; consider the importance of the provision that has been disregarded, and the relation of that provision to the general object intended to be secured by the Act;* and upon a review of the case in that aspect decide whether the matter is what is called imperative or only directory.

C

[281] Selain dari itu dalam pandangan saya adalah juga penting hubungan di antara peruntukan di bawah s. 97(3) Akta 611 dengan peruntukan di bawah s. 97(2) Akta di pertimbangkan, dan kedua-dua peruntukan tersebut hendaklah dinilai dan ditafsirkan bersekali untuk mencapai satu tafsiran yang secara keseluruhannya adalah konsisten dan harmonious. Sehubungan ini dalam kes *Yeong Peng Wah v. Bahal Singh* [1961] 27 MLJ 316, dalam membuat tafsiran mengenai s. 12(1) Control of Rent Ordinance, Ong H dalam penghakimannya di ms 316 menyatakan:

D

E

This view is indeed reinforced by the words following, namely, "in any case, whether falling within any of the preceding paragraphs or not." *I need hardly add that it is a cardinal rule of construction that in construing any particular clause in a statute one has to look to its connection with other clauses in the same statute, and the conclusions which, on comparison with other clauses, may reasonably and obviously be drawn. If comparison of one clause with others in the statute makes a certain proposition clear and undoubted, the Act must be construed so as to make it a consistent and harmonious whole. If after all it turns out that that cannot be done, the construction that produces the greatest harmony and the least inconsistency is that which ought to prevail.*

F

G

[282] Dalam kes *Leaw Mei Lee v. Attorney General & Ors* [1967] 2 MLJ 62, di ms 65 Ong Hock Thye HMP menyatakan:

H

If a too literal adherence to the words of an enactment appears to produce an absurdity or an injustice, it should be the duty of the courts to ascertain whether the language is capable of any other fair interpretation. In an endeavour to arrive at the true interpretation, therefore, the word that raises such controversy here ought not to have been viewed as detached from its context. As Blackburn J said in Rein v. Lane:

I

- A *It is, I apprehend, in accordance with the general rule of construction in every case, that you are not only to look at the words, but you are to look at the context, the allocation, and the object of such words relating to such a matter, and interpret the meaning according to what would appear to be the meaning intended to be conveyed by the use of the words under such circumstances.*

B

[283] Di negara ini terdapat beberapa undang-undang bertulis yang memeruntukkan hukuman mati mandatori bagi kesalahan-kesalahan tertentu. Sebagai contoh, di bawah s. 302 Kanun Keseksaan, hukuman bagi seseorang yang melakukan kesalahan membunuh ialah hukuman mati mandatori. Tetapi di bawah s. 97(1) Akta 611, hukuman mati tidak boleh dijatuhkan terhadap seseorang yang didapati bersalah dan disabitkan dengan kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati, jika Mahkamah mendapati bahawa pada masa kesalahan itu dilakukan orang itu adalah seorang kanak-kanak. Sebagai ganti kepada hukuman mati, s. 97(2) Akta 611 memeruntukkan:

C

D

In lieu of a sentence of death, the court shall order a person convicted of an offence to be detained in prison during the pleasure of:

E

(a) the Yang Di Pertuan Agong ... or

(b) the Ruler or the Yang Di-Pertua Negeri, ...

F

[284] Jadi tujuan peruntukan di bawah s. 97(2) Akta 611 adalah jelas dan hanyalah satu: sebagai ganti kepada hukuman mati (yang sepatutnya adalah mandatori di bawah s. 302 Kanun Keseksaan atau di bawah mana-mana peruntukan undang-undang bertulis yang lain yang memeruntukkan hukuman mati mandatori bagi sesuatu kesalahan itu), tetapi tidak boleh dikenakan kepada kanak-kanak kerana larangan mutlak di bawah s. 97(1) Akta 611, maka mahkamah hendaklah memerintahkan supaya kanak-kanak itu ditahan di penjara selama yang diperkenankan oleh Yang Di Pertuan Agong atau Raja Pemerintah atau Yang Di Pertua Negeri menurut, mana yang berkenaan. Ertinya, hukuman ganti kepada hukuman mati yang tidak boleh dikenakan kepada kanak-kanak telah pun ditetapkan oleh undang-undang. Hukuman ganti itu telah ditetapkan di bawah s. 97(2) Akta 611. Hanya satu hukuman ganti yang diperuntukkan di bawah seksyen tersebut – perintah tahanan di penjara selama diperkenankan oleh Yang Di Pertuan Agong, Raja Pemerintah atau Yang Di Pertua Negeri menurut mana yang berkenaan. Dalam pengamatan saya niat parlimen jelas. Perkataan-

G

H

I

perkataan yang digunakan di bawah s. 97(2) Akta 611 juga adalah jelas: Perintah di bawah s. 97(2) itu mesti dibuat oleh mahkamah jika seseorang kanak-kanak disabitkan dengan kesalahan yang membawa hukuman mati mandatori. Sebab kenapa perintah di bawah s. 97(2) Akta 611 itu mesti dibuat juga jelas – kesalahan-kesalahan yang diperuntukkan oleh undang-undang membawa hukuman mati mandatori adalah kesalahan-kesalahan yang paling berat yang boleh dilakukan oleh kanak-kanak. Jadi hukuman bagi kesalahan-kesalahan tersebut juga hendaklah berbeza dari kesalahan-kesalahan lain yang tidak boleh dihukum dengan hukuman mati. Jika peruntukan di bawah s. 97(2) itu ditafsirkan sebagai tidak bersifat mandatori dan mahkamah mempunyai budibicara untuk tidak membuat perintah di bawah seksyen tersebut, maka tafsiran juga boleh dibuat bahawa s. 302 Kanun Keseksaan, s. 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 dan peruntukan-peruntukan dalam undang-undang lain yang memperuntukan hukuman mati dengan menggunakan perbhasan “shall be punished with death” juga adalah tidak bersifat mandatori dan mahkamah mempunyai budibicara untuk tidak mengenakan hukuman mati. Dalam penghakiman saya itu bukanlah tafsiran yang betul. Itu juga bukanlah tafsiran yang dihasratkan oleh pembuat undang-undang.

[285] Dalam penghakiman saya, s. 97(3) Akta 611 adalah berkaitan rapat dengan s. 97(1) dan 97(2) Akta tersebut. Oleh kerana tujuan s. 97(2) Akta 611 itu diwujudkan adalah seperti yang telah saya huraikan itu, adalah absurd untuk dikatakan bahawa peruntukan di bawah seksyen itu menjadi tidak mandatori hanya kerana perkataan-perkataan “shall, ... be liable to” telah digunakan di bawah s. 97(3)(a) Akta 611. Dalam keadaan sedemikian, hakim tidak hanya patut “memeluk tubuh”. Pada hemat saya dalam keadaan inilah perbhasaan yang digunakan di bawah s. 97(3)(a) Akta 611 itu perlu diubahsuai untuk memberikannya kekuatan dan erti sebenar yang dihasratkan supaya tujuan s. 97(2) Akta 611 itu diwujudkan tercapai.

[286] Sehubungan ini dalam kes *Sukma Darmawan Sasmitat Madja v. Ketua Pengarah Penjara Malaysia & Anor* [1999] 2 CLJ 707, Eusoff Chin KHN menyatakan:

We are of the view that cl (1A) of art 121 should not be construed literally because a literal interpretation would give rise to consequences which the legislature could not possibly have intended. Parke B in *Becke v. Smith* [1836] 2 M & W 191 at p 195 stated:

- A It is a very useful rule in the construction of a statute to adhere to the ordinary meaning of the words used and to the grammatical construction, unless that is at variance with the intention of the legislature, to be collected from the statute itself or leads to any manifest absurdity or repugnance, in which case the language may be varied or modified so as to avoid such inconvenience but no further.
- B

[287] Dalam kes *Federal Steam Navigation Co Ltd And Another v. Department Of Trade And Industry* [1974] 2 All ER 97, sebuah kapal British telah melepaskan campuran minyak dan air ke dalam lautan di satu kawasan yang merupakan kawasan larangan di bawah Oil in Navigable Waters Act 1955. Tuan punya (owner) kapal tersebut dan juga master kapal tersebut telah didakwa dan disabitkan dengan kesalahan di bawah s. 1(1) Akta tersebut. Rayuan mereka ke Mahkamah Rayuan telah ditolak. Mereka telah merayu ke House of Lords. Mereka berhujah bahawa kedua-dua mereka tidak boleh didakwa dan disabitkan bagai kesalahan di bawah s. 1(1) Akta tersebut kerana, seksyen tersebut (seperti yang dipinda oleh Oil in Navigable Waters Act 1963) memperuntukkan:

- C
- D
- E If any oil to which this section applies is discharged from a British ship registered in the United Kingdom into a part of the sea which is a prohibited sea area, or if any mixture containing not less than one hundred parts of oil to which this section applies in a million parts of the mixture is discharged from such a ship into such a part of the sea, the owner or master of the ship shall,
- F subject to the provisions of this Act, be guilty of an offence under this section.

[288] House of Lords secara majority telah menolak rayuan tuan punya dan master kapal itu dan memutuskan bahawa perkataan “or” di bawah s. 1(1) Akta tersebut telah digunakan secara conjunctive dan bukan secara alternative. Ini bererti tuan punya dan juga master kapal itu boleh dituduh dan disabitkan bagi suatu kesalahan di bawah seksyen itu.

- G
- H [289] Dalam penghakimannya Lord Wilberforce menyatakan (di ms 111-112):

- I If all these meanings are rejected, there remains the course of treating ‘or’ as expressing a non-exclusionary alternative – in modern logic symbolized by ‘v’. In lawyers’ terms this may be described as the course of substituting ‘and’ for ‘or’, or, rather the course of redrafting the phrase so as to read: ‘the owner and the master shall each be guilty’, or, if the phrase of convenience

were permitted, 'the owner and/or the master'. To substitute 'and' for 'or' is a strong and exceptional interference with a legislative text, and in a penal statute one must be even more convinced of its necessity. It is surgery rather than therapeutics. But there are sound precedents for so doing: my noble and learned friend, Lord Morris of Borth-y-Gest, has mentioned some of the best known; they are sufficient illustrations and I need not restate them. I would add, however, one United States case², a civil case, on an Act concerning seamen of 1915. This contained the words: 'Any failure on the part of (the) master shall render the master or vessel or the owner of the vessel liable in damages'. A district Court in Washington DC read 'or' as 'and' saying that there could not have been any purpose or intention on the part of Congress to compel the seaman to elect as to which to pursue and thereby exempt the others from liability. Although this was a civil, not a criminal case, I find the conclusion and the reasoning reassuring.

So the power is undoubted, and the only question is whether the necessity for so drastic a change has been made out. In my opinion, it has, since the only alternative contended for leads to results so arbitrary and contrary to legal principle, and itself requires such a degree of rewriting, as not merely to commend but to impose the change. The reading in question, on the other hand, produces a normal and satisfactory result.

[290] Lord Simon pula dalam penghakimannya menyatakan (di ms 113):

There is certainly no doubt that generally it is assumed that 'or' is intended to be used disjunctively and the word 'and' conjunctively. Nevertheless, *it is equally well settled that if so to construe those words leads to an intelligible or absurd result, the courts will read the word 'or' conjunctively and 'and' disjunctively as the case may be; or to put it another way, substitute the one word for the other. This principle has been applied time and again even in penal statutes: see for example R v. Oakes* 5. The present appeal turns on whether it would be possible to make any sense of s. (sub-s. (1) or s. 3 (sub-s. (1) or s. 5 (sub-s. (5))) of the Oil in Navigable Waters Act 1955 if this House were to reverse the Court of Appeal 6 and hold that the word 'or' is used disjunctively in its context in those sections, namely, 'The owner or master of the vessel shall be guilty of an offence under this section.'

A [291] Yang Arif Hakim tersebut juga menyatakan:

If 'or' in those sections is to be treated as disjunctive, it is, in my view, quite impossible to give the sections any intelligible meaning. The sections would be unintelligible and absurd for they would be providing that the owner or the master is guilty, but not both, without giving any indication to show which is guilty. If either or both were prosecuted, neither could, in any circumstances, be convicted. Each, to my mind, would have the unanswerable defence 'It is true that on the facts which have been proved, one or other of us must be guilty but both of us cannot be guilty. Since the Act does not give any indication as to which of us is guilty, the prosecution has embarked on the impossible task of attempting to prove beyond reasonable doubt that it is I who am guilty.'

D [292] Seterusnya Yang Arif Hakim tersebut menyatakan (di ms 114):

It is only very rarely that words can be read into a statute, and then only if it is necessary to do so for the purpose of making the statute comply with the obvious intention of Parliament. There is no precedent for implying words into a statute in order to give it the bizarre meaning for which the appellants contend and which, in my view, Parliament cannot possibly have intended. On the other hand, there are ample precedents of the highest authority for reading the word 'or' for 'and' or substituting the word 'and' for 'or' when otherwise, as here, the statute would be unintelligible and absurd.

F [293] Dalam kes *Lim Moh Joo v. PP* [1970] 2 MLJ 113, di ms 114, Wan Suleiman H (pada masa itu) menyatakan:

This is, in my judgment, a case where this court must modify the language of the law to meet what must be the intention of the legislature. I need hardly add that there is ample authority to support this course. As Denning LJ said in *Seaford Court Estates, Ltd. v. Asher*.

*It would certainly save the judges trouble if Acts of Parliament were drafted with divine prescience and perfect clarity. In the absence of it, when a defect appears a judge cannot simply fold his hands and blame the draftsman. He must set to work on the constructive task of finding the intention of Parliament, and he must do this not only from the language of the statute, but also from a consideration of the social conditions which gave rise to it and of the mischief which it was passed to remedy, and then he must supplement the written word so as to give 'force and life' to the intention of the legislature. That was clearly laid down (3 Co. Rep. 7b by the resolution of the judges (Sir Roger Manwood C.B and the other barons of the Exchequer) in *Heydons Case* and it is the safest guide today.*

[294] Dalam penghakiman saya, untuk menghapuskan absurdity yang timbul dari penggunaan perkataan-perkataan “shall, ... be liable to” di bawah s. 97(3)(a) Akta 611, perkataan-perkataan tersebut hendaklah ditafsirkan sebagai membawa kesan yang mandatori seolah-olah perkataan-perkataan “be liable to” tidak ada di bawah seksyen tersebut. Pada hemat saya, tafsiran sedemikian adalah tafsiran yang menjadikan peruntukan di bawah s. 97(3)(a) Akta 611 itu konsisten dengan peruntukan di bawah s. 97(2) Akta tersebut. Tafsiran sedemikian juga menjadikan keseluruhan peruntukan-peruntukan di bawah s. 97 itu sebagai peruntukan-peruntukan yang harmonious di antara satu dengan yang lain, di samping menepati niat Parlimen mewujudkan peruntukan-peruntukan tersebut.

[295] Berdasarkan kepada alasan-alasan yang telah dihuraikan itu, saya memutuskan bahawa peruntukan di bawah s. 97(2) Akta 611 adalah mandatori. Apabila mahkamah mendapati seseorang kanak-kanak bersalah dan mensabitkannya dengan satu kesalahan yang boleh dihukum dengan hukuman mati, mahkamah mestilah memerintahkan kanak-kanak ditahan di penjara selama yang diperkenan oleh Yang Di Pertuan Agong atau Raja Pemerintah atau Yang Di pertua Negeri menurut mana yang berkenaan.

[296] Oleh itu saya telah mensabitkan KK dan memerintahkan dia ditahan di penjara selama di perkenan oleh Yang Di Pertuan Agong, di bawah s. 97(2) Akta 611.

[297] Saya juga telah memerintahkan supaya dia diasingkan dari pesalah-pesalah dewasa.

A

B

C

D

E

F

G

H

I